

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2022. március 8.*

Tartalomjegyzék

I.	Jogi háttér	7
A.	A saját forrásokra vonatkozó jog	7
1.	A saját források rendszerére vonatkozó határozatok	7
2.	A saját források rendelkezésre bocsátásának részletes szabályaira és eljárására vonatkozó rendeletek	8
3.	A 608/2014 rendelet	11
4.	Az 1553/89 rendelet	11
B.	A vámjog	12
1.	A Közösségi Vámkódex	12
2.	Az Uniós Vámkódex	15
3.	A 2454/93 rendelet	18
4.	A végrehajtási rendelet	18
C.	A héaszabályozás	20
II.	Tényállás és a pert megelőző eljárás	22
A.	A jogvita alapját képező tényállás	22
B.	A pert megelőző eljárás	29
III.	A Bíróság előtti eljárás	31
IV.	A keresetről	31

* Az eljárás nyelve: angol.

A.	Az elfogadhatóságról	32
1.	Az Egyesült Királyság védelemhez való jogának a pert megelőző eljárás során és a Bíróság előtti eljárásban történő megsértéséről	32
a)	A felek érvelése	32
b)	A Bíróság álláspontja	33
2.	Konkrétan a 42-es eljárás kódú vámeljárást illetően a héára vonatkozó uniós jog megsértésére alapított kifogás ténybeli és jogi alapjának elégtelenségéről	36
a)	A felek érvelése	36
b)	A Bíróság álláspontja	37
3.	A bizalomvédelem elvének, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a jóhiszemű együttműködés elvének a megsértéséről	37
a)	A felek érvelése	37
b)	A Bíróság álláspontja	38
4.	Arról, hogy a Bíróság az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében nem rendelkezik hatáskörrel a Bizottság arra irányuló kérelmének elbírálására, hogy valamely tagállamot a saját források meghatározott összegének a rendelkezésre bocsátására kötelezze	40
a)	A felek érvelése	40
b)	A Bíróság álláspontja	41
5.	A 2015. május 1. és 2017. október 11. közötti időszakot illetően, az ezen időszakra vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólítások kibocsátása miatt, a keresetlevél idő előtti jellegéről és elfogadhatatlanságáról	44
a)	A felek érvelése	44
b)	A Bíróság álláspontja	45
B.	Az ügy érdeméről	45
1.	Az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére és a csalás elleni küzdelemre irányuló kötelezettségek, valamint az uniós vámjogból eredő kötelezettségek megsértéséről	45
a)	Az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdésének és az EUMSZ 325. cikknek a megsértéséről.	46
1)	Az EUMSZ 325. cikk alapján a tagállamokra háruló kötelezettségekről	46
2)	Az EUMSZ 325. cikkben előírt kötelezettségek megsértéséről	48
i)	Előzetes észrevételek	48

ii)	Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőinek felidézése	49
iii)	Arról, hogy az Egyesült Királyságnak már a jogsértési időszak kezdetétől tudomása volt az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőiről és az ezen utóbbi elleni küzdelem szempontjából hatékony intézkedésekről	50
iv)	Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából az Egyesült Királyság által a jogsértési időszakban alkalmazott vámellenőrzési rendszer EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének való megfelelésének hiányáról	52
b)	Az uniós vámszabályozásban előírt kötelezettségek megsértéséről	55
1)	Előzetes észrevételek	55
2)	A Közösségi Vámkódex 13. cikkében és az Uniós Vámkódex 46. cikkében előírt kötelezettségek megsértéséről	57
i)	A felek érvelése	57
ii)	A Bíróság álláspontja	58
3)	A 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdésében és a végrehajtási rendelet 244. cikkében előírt kötelezettségek megsértéséről	62
4)	A Közösségi Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdésében és az Uniós Vámkódex 105. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettségek megsértéséről	66
2.	A vámok képezte tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására vonatkozó uniós jogban előírt kötelezettségek megsértéséről	67
a)	A tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására vonatkozó alapvető kötelezettség Egyesült Királyság általi megsértésére alapított kifogásról	68
1)	Az Egyesült Királyságnak az Unió tradicionális saját forrásait érintő veszteségek megállapításának elmulasztásáért fennálló felelőssége elvéről	68
2)	Az Egyesült Királyságnak a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított uniós saját forrásokat érintő veszteségekért fennálló felelősségéről	72
b)	A tradicionális saját források meghatározott összegeinek rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség Egyesült Királyság általi megsértésére alapított kifogásról	78
1)	Az Egyesült Királyság azon érveléséről, amely szerint a Bíróságnak először a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségekre vonatkozó becslését kell megvizsgálnia	79
2)	A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek a Bizottság általi, az OLAF-JRC módszer szerinti becsléséről	82
3)	A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek az Egyesült Királyság általi, az HMRC módszere szerinti becsléséről	83

4) Az OLAF-JRC módszer ellen felhozott általános jellegű érvelésről	84
5) A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének a 2011 novemberre és 2014 novemberre közötti időszakra vonatkozó becsléséről	86
6) A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének a 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozó becsléséről	88
i) Az OLAF-JRC módszer ellen irányuló, arra alapított bírálatról, hogy az az alulértékeltnek tekintendő behozatalok mennyiségének túlbecslését eredményezi	88
ii) Az OLAF-JRC módszer ellen irányuló, arra alapított bírálatról, hogy az az alulértékeltnek minősítendő behozatalok értékének túlbecslését eredményezi	90
7) A 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozóan a saját forrásokat érintő veszteségek Bizottság által követelt összegeinek becslésére a C 18 Breach fizetési felszólítások által gyakorolt hatásról	94
8) A saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámításához alkalmazandó árfolyamról	97
9) Véggkövetkeztetés	98
3. A héára vonatkozó szabályozásból eredő kötelezettségek és a megfelelő saját forrás ok rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettségek megsértéséről	99
a) A felek érvelése	99
b) A Bíróság álláspontja	100
4. Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködési kötelezettség megsértéséről	104
a) A felek érvelése	104
b) A Bíróság álláspontja	105
A költségekről	108

„Tagállami kötelezettségszegés – Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése – Az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdése és EUMSZ 325. cikk – Saját források – Vámok – Hozzáadottérték-adó (héta) – Az Európai Unió pénzügyi érdekeinek védelme – Csalás elleni küzdelem – A hatékonyság elve – A saját forrásoknak az Európai Bizottság rendelkezésére bocsátására irányuló tagállami kötelezettség – A tagállamoknak a saját forrásokat érintő veszteségek esetén fennálló pénzügyi felelőssége – Kínából származó textiltermékek és lábbelik behozatala – Nagy léptékű és rendszeres csalás – Szervezett bűnözés – Csődbe ment importőrök – Vámérték – Alulértékelés – Héaalap – Kockázatelemzésen alapuló és az érintett áruk kiadása előtt végzett rendszeres vámellenőrzések hiánya – A rendszeres biztosítéknyújtás hiánya – A tradicionális saját forrásokat érintő, az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozatalokhoz kapcsolódóan

felmerülő veszteségek összegének becslése céljából alkalmazott módszer – Az uniós szinten megállapított átlagáron alapuló statisztikai módszer – Megengedhetőség”

A C-213/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2019. március 7-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Flynn és F. Clotuche-Duvieusart, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik kezdetben: F. Shibli, S. Brandon, Z. Lavery és S. McCrory, később: F. Shibli és S. McCrory, meghatalmazotti minőségben, segítőik: J. Eadie, I. Rogers QC, S. Pritchard, T. Sebastian és R. Hill barristers)

alperes ellen,

támogatják:

a **Belga Királyság** (képviselik: J.-C. Halleux, P. Cottin és S. Baeyens, meghatalmazotti minőségben),

az **Észt Köztársaság** (képviseli: N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben),

a **Görög Köztársaság** (képviseli: M. Tassopoulou, meghatalmazotti minőségben),

a **Lett Köztársaság** (képviselik kezdetben: K. Pommere, V. Soņeca és I. Kucina, később: K. Pommere, meghatalmazotti minőségben),

a **Portugál Köztársaság** (képviselik: P. Barros da Costa, S. Jaulino, L. Inez Fernandes és P. Rocha, meghatalmazotti minőségben),

a **Szlovák Köztársaság** (képviseli: B. Ricziová, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal (előadó), I. Jarukaitis, N. Jääskinen, I. Ziemele és J. Passer tanácselnökök, J.-C. Bonichot, T. von Danwitz, M. Safjan, A. Kumin és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: M. A. Gaudissart hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. december 8-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2021. szeptember 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Keresetlevelében az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy:
 - mivel Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága bizonyos, Kínából származó textiltermékek és lábbelik behozatala (a továbbiakban: érintett behozatalok) vonatkozásában nem a vámok helyes összegét írta jóvá, továbbá mivel nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére a tradicionális saját források és a hozzáadottérték-adóból (héa) származó saját források helyes összegét, nem teljesítette az Európai Unió saját forrásainak rendszeréről szóló, 2014. május 26-i 2014/335/EU, Euratom tanácsi határozat (HL 2014. L 168., 105. o.; helyesbítés: HL 2015. L 67., 35. o.) 2. és 8. cikkéből, az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat (HL 2007. L 163., 17. o.) 2. és 8. cikkéből, a 2016. május 17-i (EU, Euratom) 2016/804 tanácsi rendelettel (HL 2016. L 132., 85. o.) módosított, a tradicionális, a héa- és a GNI-alapú saját források rendelkezésre bocsátásának módszereiről és eljárásáról, valamint a készpénzigények teljesítését célzó intézkedésekről szóló, 2014. május 26-i 609/2014/EU, Euratom tanácsi rendelet (HL 2014. L 168., 39. o.; a továbbiakban: 609/2014 rendelet) 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkéből, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL 2000. L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkéből, a hozzáadottérték-adóból származó saját források beszedésének végleges egységes rendszeréről szóló, 1989. május 29-i 1553/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet (HL 1989. L 155., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás: 1. fejezet, 1. kötet, 197. o.) 2. cikkéből, valamint az Unió Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.; a továbbiakban: Unió Vámkódex) 105. cikkének (3) bekezdéséből, továbbá a 2005. április 13-i 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2005. L 117., 13. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 4. fejezet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) 220. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,

annak következtében, hogy megsértette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből, az EUMSZ 325. cikkéből és az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdéséből, az Unió Vámkódex 3. és 46. cikkéből, a Közösségi Vámkódex 13. cikkéből, az 1994. december 19-i 3254/1994 bizottsági rendelettel (HL 1994. L 346., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 5. fejezet, 326. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 1. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.; a továbbiakban: 2454/93 rendelet) 248. cikkének (1) bekezdéséből, a 952/2013 rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181., 124. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 244. cikkéből, továbbá a 2009. június 25-i 2009/69/EK tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 175.,

12. o.) módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: 2006/112 irányelv) 2. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontjából, 83. cikkéből, 85–87. cikkéből, valamint 143. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,

a beszédési költségekkel csökkentett, a Bizottság rendelkezésére bocsátandó tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek pedig a következő összegeknek felelnek meg:

- 2017-ben 496 025 324,30 euró (2017. október 11-ig);
 - 2016-ban 646 809 443,80 euró;
 - 2015-ben 535 290 329,16 euró;
 - 2014-ben 480 098 912,45 euró;
 - 2013-ban 325 230 822,55 euró;
 - 2012-ben 173 404 943,81 euró;
 - 2011-ben 22 777 312,79 euró;
- mivel nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek meghatározásához szükséges valamennyi információt, és mivel nem közölte vele – a Bizottság kérésének megfelelően – a Her Majesty's Revenue & Customs (az Egyesült Királyság adó- és vámhatósága, a továbbiakban: HMRC) jogi szolgálata véleményének tartalmát, illetve a megállapított vámtartozások törléséről szóló határozatok indokolását, az Egyesült Királyság nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből, valamint az Európai Unió saját forrásainak rendszerére vonatkozó végrehajtási intézkedésekről szóló, 2014. május 26-i 608/2014/EU, Euratom tanácsi rendelet (HL 2014. L 168., 29. o.) 2. cikkének (2) bekezdéséből és 2. cikke (3) bekezdésének d) pontjából eredő kötelezettségeit.

I. Jogi háttér

A. A saját forrásokra vonatkozó jog

1. A saját források rendszerére vonatkozó határozatok

- 2 A 2011 novemberétől 2017. október 11-ig terjedő időszakot (a továbbiakban: jogsértési időszak) illetően, amely tekintetében a Bizottság a jelen eljárás keretében az uniós jog különféle megsértéseit rója fel az Egyesült Királyságnak, az Unió saját forrásainak rendszerére vonatkozó két határozatot, azaz a 2007/436 határozatot és – 2014. január 1-jétől – a 2014/335 határozatot kellett egymás után alkalmazni.

- 3 A 2014/335 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja értelmében – amelyek szövege lényegében megegyezik a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának szövegével – az Unió költségvetésében a saját forrásokat a következőkből származó bevételek alkotják: „tradicionalis saját források: [...] a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb olyan vámok, amelyeket a harmadik országokkal folytatott kereskedelem tekintetében az Unió intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani”, valamint „az összes tagállamra érvényes egységes kulcs alkalmazása a harmonizált [hÉa] alapjára, amely alapot az uniós szabályok alapján állapítják meg”.
- 4 E határozatok 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy uniós saját forrásokként a közös vámtarifa szerinti vámokat a tagállamok a nemzeti törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján szedik be, amelyeket adott esetben az uniós szabályok követelményeihez igazítanak, a harmadik albekezdése pedig azt írja elő, hogy a tagállamok az említett határozatok 2. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában meghatározott forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsátják.

2. A saját források rendelkezésre bocsátásának részletes szabályaira és eljárására vonatkozó rendeletek

- 5 A jogsértési időszakot illetően az Unió saját forrásainak rendelkezésre bocsátásáról szóló két rendeletet, azaz az 1150/2000 rendeletet és – 2014. január 1-jétől – a 609/2014 rendeletet egymást követően kellett alkalmazni.
- 6 A 609/2014 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében, amelynek tartalma lényegében megegyezik az 1150/2000 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének tartalmával:
- „E rendelet alkalmazása céljából, az Uniónak a [2014/335 határozat] 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett tradicionalis saját forrásokra való jogosultsága akkor kerül megállapításra, amikor a jogosultság könyvelésbe vételét és az adós értesítését illetően teljesülnek a vámjogszabályok által előírt feltételek.”
- 7 A 609/2014 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése, valamint (3) bekezdésének első és második albekezdése – amelyek tartalma lényegében megegyezik az 1150/2000 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének és (3) bekezdése a) és b) pontjának tartalmával – a következőképpen rendelkezik:
- „(1) A saját források számláit az egyes tagállamok államkincstára vagy az egyes tagállamok által kijelölt testület vezeti a források típusa szerinti bontásban.

[...]

(3) A 2. cikk szerint megállapított jogosultságokat, e bekezdés második albekezdésére is figyelemmel, legkésőbb a megállapításuk hónapját követő második hónap tizenkilencedik napja utáni első munkanapon könyvelik le a számlákon [jelenlegi jelöléssel: A-számla].

Az első albekezdésben említett számlákra a beszédés vagy a biztosíték hiánya miatt le nem könyvelt jogosultságokat elkülönített számlákon [jelenlegi jelöléssel: B-számla] mutatják be az első albekezdésben megállapított időtartamon belül. A tagállamok akkor is alkalmazhatják ezt az eljárást, amikor biztosítékkal fedezett, megállapított jogosultságok vita tárgyává váltak, és a vita rendezésétől függően módosulhatnak.

[...]

- 8 A 609/2014 rendelet 9. cikke (1) bekezdése első albekezdésének eredeti szövege – amelynek tartalma lényegében megegyezett az 1150/2000 rendelet 9. cikke (1) bekezdése első albekezdésének tartalmával – a következőképpen rendelkezett:

„A 10. cikkben meghatározott eljárásnak megfelelően minden tagállam a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általa kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá a saját forrásokat.”

- 9 2016. október 1-je óta e rendelkezés szövege a következő:

„A 10., a 10a. és a 10b. cikkben meghatározott eljárásnak megfelelően minden tagállam a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy a nemzeti központi banknál megnyitott számlán írja jóvá a saját forrásokat. Ez a számla – a harmadik albekezdésben említett negatív kamat alkalmazására is figyelemmel – csak a Bizottság utasítására terhelhető meg.”

- 10 A 609/2014 rendelet 12. cikke (1) és (3) bekezdésének eredeti szövege – amelyek tartalma lényegében megegyezett az 1150/2000 rendelet 11. cikke (1) és (3) bekezdésének tartalmával – a következőképpen szólt:

„(1) A 9. cikk (1) bekezdésében említett jóváírás késedelme az érintett tagállam kamatfizetési kötelezettségét vonja maga után.

[...]

(3) A gazdasági és monetáris unióba nem tartozó tagállamok esetében a kamatláb megegyezik a kérdéses hónap első napján a központi bankok által fő refinanszírozási műveleteik vonatkozásában alkalmazott kamatláb két százalékponttal növelt mértékével, vagy, az olyan tagállamok esetében, ahol nem áll rendelkezésre központi banki kamatláb, az ehhez legközelebb álló, a tagállam pénzpiacán a kérdéses hónap első napján alkalmazott kamatláb két százalékponttal növelt mértékével.

E százalék 0,25 százalékponttal növekszik a késedelem minden egyes hónapja után. A megemelt kamatlábat a késedelem teljes időtartamára alkalmazni kell.”

- 11 2016. október 1-je óta a 609/2014 rendelet 12. cikkének – az e rendelet 12. cikke (3) bekezdésének helyébe lépő – (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A gazdasági és monetáris unióba nem tartozó tagállamok esetében, a kamatláb megegyezik a kérdéses hónap első napján a központi bankok által a fő refinanszírozási műveleteikre alkalmazott kamatláb vagy 0 százalék – amelyik a két érték közül a magasabb – 2,5 százalékponttal megnövelt értékével. Azon tagállamok esetében, ahol nem áll rendelkezésre a központi bank által közzétett kamatláb, a kamatláb megegyezik az ehhez legközelebb álló, a tagállam pénzpiacán az adott hónap első napján alkalmazott kamatláb vagy 0 százalék – amelyik a két érték közül a magasabb – 2,5 százalékponttal megnövelt értékével.

A kamatláb a késedelem minden egyes hónapja után 0,25 százalékponttal növekszik.

Az első és a második albekezdés szerinti teljes növekedés nem haladhatja meg a 16 százalékpontot. A megnövelt kamatlábat a késedelem teljes időtartamára alkalmazni kell.”

- 12 A 609/2014 rendelet „Behajthatatlan összegek” című 13. cikke – amelynek tartalma lényegében megegyezik az 1150/2000 rendelet 17. cikkének tartalmával – a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok megteszik az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy a 2. cikk alapján megállapított jogosultságoknak megfelelő összegeket az e rendeletben meghatározottak szerint a Bizottság rendelkezésére bocsássák.

(2) A tagállamok mentesülnek azon kötelezettség alól, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássák a 2. cikk alapján megállapított jogosultságoknak megfelelő azon összegeket, amelyek beszedése nem lehetséges:

a) vis maior okán;

b) más, a tagállamoknak fel nem róható okokból.

A megállapított jogosultságok összegeit az illetékes közigazgatási hatóság a behajthatóság lehetetlenségét megállapító határozata útján kell behajthatatlannak nyilvánítani.

A megállapított jogosultságok összegeit legkésőbb a jogosultság 2. cikkel összhangban történt megállapításának, illetőleg közigazgatási vagy peres eljárás esetén a jogerős határozat kihirdetésének, az arról szóló értesítésnek vagy közzétételnek az időpontjától számított öt év elteltével behajthatatlannak kell tekinteni.

[...]

(3) Az e cikk (2) bekezdésében említett közigazgatási határozattól számított három hónapon belül, vagy az ugyanebben a bekezdésben említett határidővel összhangban a tagállamok jelentésben tájékoztatják a Bizottságot az olyan esetekről, amelyekben e cikk (2) bekezdésének alkalmazására került sor, feltéve, hogy a megállapított jogosultságok meghaladják az 50 000 [euró] összeghatárt.

A jelentés tartalmaz az e cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett okok átfogó vizsgálatához szükséges minden olyan tény, amely megakadályozta az érintett tagállamot abban, hogy rendelkezésre bocsássa a kérdéses összegeket, valamint tartalmazza a tagállam által a kérdéses esetben vagy esetekben tett, behajtásra irányuló intézkedéseket.

Ezt a jelentést a Bizottság által megállapított nyomtatványon kell benyújtani. A Bizottság végrehajtási aktusokat állapít meg ennek céljára. E végrehajtási aktusok elfogadása a 16. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárással összhangban történik.

(4) A Bizottság a (3) bekezdésben megállapított jelentés kézhezvételétől számított hat hónapon belül közli észrevételeit az érintett tagállammal.

Amennyiben a Bizottság további információ kérését tartja szükségesnek, a hat hónapos határidő a kért kiegészítő információ kézhezvételének időpontjától kezdődik.”

3. A 608/2014 rendelet

- 13 A jogsértési időszak 2014. január 1-jén kezdődő részét illetően a 608/2014 rendelet „Ellenőrzési és felügyeleti intézkedések” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[...]

(2) A tagállamok minden szükséges intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a [2014/335 határozat] 2. cikkének (1) bekezdésében említett saját források a Bizottság rendelkezésére álljanak.

(3) A [2014/335 határozat] 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett tradicionális saját forrásokra vonatkozó ellenőrzési és felügyeleti intézkedések esetében

a) a tagállamok elvégzik az ezen saját források megállapítására és rendelkezésre bocsátására vonatkozó ellenőrzéseket és vizsgálatokat;

[...]

c) A tagállamok a Bizottság kérésére a Bizottságot bevonják az általuk végzett ellenőrzésekbe. Amennyiben erre sor kerül, a Bizottság – ha e rendelet alkalmazása megköveteli – jogosult betekinteni a saját források megállapítását és rendelkezésre bocsátását igazoló dokumentumokba és minden egyéb, az igazoló dokumentumokkal kapcsolatos megfelelő dokumentumba.

d) A Bizottság maga is végezhet helyszíni ellenőrzéseket. A Bizottság ilyen ellenőrzésekre felhatalmazott megbízottai jogosultak betekinteni az ellenőrzések tekintetében a c) pontban meghatározott dokumentumokba. A tagállamoknak segíteniük kell az említett ellenőrzéseket.

[...]”

4. Az 1553/89 rendelet

- 14 Az 1553/89 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A HÉA-sajátforrás alapjának meghatározása [...] a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás – szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK [hatodik] tanácsi irányelv [HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.] 2. cikkében említett adóköteles tevékenységek alapján történik [...]”

- 15 E rendelet 3. cikkének első bekezdése értelmében:

„Az 5. és a 6. cikk sérelme nélkül, a HÉA-sajátforrás alapjának egy adott naptári évre történő kiszámítása úgy történik, hogy elosztjuk a tagállam által a tárgyévben beszedett összes nettó HÉA-bevételt az ugyanazon évben alkalmazott HÉA-mértékkel.”

B. A vámjog

1. A Közösségi Vámkódex

- 16 A Közösségi Vámkódexet a jogsértési időszak 2016. május 1-je előtti részében végzett érintett behozatalokra kell alkalmazni.
- 17 E Vámkódex 13. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A hatályos rendelkezések által meghatározott feltételek mellett a vámhatóságok elvégezhetnek minden általuk szükségesnek ítélt ellenőrzést annak érdekében, hogy biztosítsák a Közösség vámterülete és harmadik országok között mozgó áruk beléptetésére, kiléptetésére, továbbítására, átszállítására és meghatározott célra történő felhasználására, valamint a nem közösségi vámjogi helyzetű áruk jelenlétére vonatkozó vámszabályok és egyéb jogszabályok helyes alkalmazását. A közösségi jogszabályok helyes alkalmazásának céljából a vámellenőrzéseket harmadik országban is lehet végezni, amennyiben erről nemzetközi megállapodás rendelkezik.

(2) A nem szűrőpróbaszerű vámellenőrzés automatizált adatfeldolgozási módszereket alkalmazó kockázatelemzésen alapul annak érdekében, hogy a kockázat megállapítható és számszerűsíthető legyen, és kidolgozásra kerüljenek a kockázatok felmérésére vonatkozó szükséges intézkedések a nemzeti, közösségi és – adott esetben – nemzetközi szinten kialakított kritériumok alapján.

A bizottsági eljárás keretében kell meghatározni a közös kockázatkezelési keretrendszert, valamint megállapítani a közös kritériumokat és a kiemelt ellenőrzési területeket.

A tagállamok a Bizottsággal együttműködve létrehoznak egy számítógépes rendszert a kockázatkezelés végrehajtására.

(3) Amennyiben az ellenőrzéseket nem a vámhatóságok végzik, az ilyen ellenőrzéseket a vámhatóságokkal szorosan összehangolva kell elvégezni, lehetőség szerint ugyanabban az időpontban és ugyanazon a helyen.

[...]

- 18 Az említett Vámkódex II. címe tartalmazta „Az áruk vámértéke” című 3. fejezetet, amely a rendelet 28–36. cikkéből állt.
- 19 Ugyanezen Vámkódex 29. cikke a következőket írta elő:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár [...]:

[...]

(2) a) Annak meghatározásában, hogy elfogadható-e az ügyleti érték az (1) bekezdés alkalmazásában, az a tény, hogy a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, önmagában nem képez elegendő alapot arra, hogy az ügyleti értéket elfogadhatatlannak tekintsék. Ha szükséges, meg kell vizsgálni az eladás körülményeit, és az ügyleti értéket el kell fogadni, ha a kapcsolat nem befolyásolta az árat. [...]

[...]

- (3) a) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár az importált áruért az eladónak vagy az eladó javára a vevő részéről teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetés, és magában foglal a vevő részéről az eladónak vagy a vevő részéről valamely harmadik félnek az eladó kötelezettségének teljesítésére az importált áru eladásának feltételeként teljesített vagy teljesítendő minden kifizetést. [...]

[...]”

- 20 A Közösségi Vámkódex 30. cikke értelmében:

„(1) Ha a vámérték a 29. cikk alapján nem határozható meg, akkor a (2) bekezdés a), b), c) és d) pontját kell alkalmazni – ebben a sorrendben – addig az első olyan pontig, amely szerint a vámérték meghatározható [...]

(2) Az e cikk alapján meghatározott vámérték:

- a) a Közösségbe irányuló exportra eladott és az áru értékelésével azonos vagy közel azonos időpontban exportált azonos áru ügyleti értéke;
- b) a Közösségbe irányuló exportra eladott és az áru értékelésével azonos vagy közel azonos időpontban exportált hasonló áru ügyleti értéke;
- c) azon az egységáron alapuló érték, amelyen az importált árukkal azonos vagy hasonló importált árut a legnagyobb összmenyiségben értékesítették a Közösségen belül az eladókkal kapcsolatban nem lévő személyek számára;
- d) a számított érték [...]

[...]”

- 21 E Vámkódex 31. cikkének szövege a következő volt:

„(1) Ha az importált áru vámértéke a 29. vagy 30. cikk alapján nem határozható meg, azt a Közösségben rendelkezésre álló adatok alapján, az alábbi elvekkel és általános rendelkezésekkel összhangban lévő indokolt eszközök segítségével kell meghatározni:

- [a Kereskedelmi Világszervezetet létrehozó egyezmény {HL 1994. L 336., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 82. o.} 1. A. mellékletében szereplő, az 1994. évi] Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló egyezmény [HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.].
- az [1994. évi] Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikke,
- e fejezet rendelkezései.

(2) Az (1) bekezdés értelmében a vámértéket nem lehet a következők alapján meghatározni:

- a) a Közösség területén előállított áru közösségbeli eladási ára;

- b) olyan rendszer, amely két alternatív érték közül a magasabbat veszi a vámérték meghatározásának alapjául;
- c) az áruknak az exportáló országbeli belföldi piaci ára;
- d) az előállítás költsége, amely a 30. cikk (2) bekezdése d) pontjának megfelelően az azonos vagy hasonló árura meghatározott számított értékektől eltér;
- e) valamely, a Közösség vámterületének részét nem képező országba irányuló kiviteli ár;
- f) minimális vámértékek; vagy
- g) tetszőleges vagy fiktív érték.”

22 Az említett Vámkódex 68. cikke a következőképpen rendelkezett:

„Az általa elfogadott vámáru-nyilatkozatok ellenőrzéséhez a vámhatóság:

- a) megvizsgálhatja a vámáru-nyilatkozatot képező és az ahhoz mellékelte iratokat. A vámhatóság előírhatja, hogy a nyilatkozattevő más iratokat is mutasson be a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok pontosságának ellenőrzésére;
- b) megvizsgálhatja az árukat, és mintát vehet elemzéshez vagy részletes vizsgálathoz.”

23 Az említett Vámkódex 71. cikkének szövege a következő volt:

„(1) A vámáru-nyilatkozat ellenőrzésének eredményeit kell felhasználni azon vámeljárás rendelkezéseinek alkalmazásához, amelyre az árut bejelentették.

(2) Ha nem kerül sor a vámáru-nyilatkozat ellenőrzésére, az (1) bekezdésben említett rendelkezéseket a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok alapján kell alkalmazni.”

24 A Közösségi Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítani minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét [...], és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).”

25 Ugyanezen Vámkódex 218. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében:

„Ha vámtartozás keletkezik a behozatali vámok alóli részleges mentesség melletti ideiglenes behozattól eltérő vámeljárás során az árunyilatkozat elfogadása vagy az ezzel azonos joghatású bármely más intézkedés eredményeként, az ilyen vámtartozás összegét kiszámítása után azonnal, de legkésőbb az áru kiadását követő második napon könyvelésbe kell venni.”

26 Az említett Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Ha a vámtartozásból származó vámösszeget nem vették könyvelésbe a 218. és 219. cikknek megfelelően, vagy a jogszabály szerint fizetendő összegnél alacsonyabbat vettek könyvelésbe, a beszedendő vámösszeget vagy annak még fennmaradó részét attól a naptól számított két napon belül kell könyvelésbe venni, amikor a vámhatóság tudomást szerez a helyzetről, ki tudja számítani a

jogszabály szerint fizetendő összeget, és meg tudja állapítani az adós személyét (utólagos könyvelésbe vétel). Ez a határidő a 219. cikknek megfelelően meghosszabbítható.”

27 Ugyanezen Vámkódex 221. cikke a következőképpen szól:

„(1) A könyvelésbe vételt követően a vámösszeget a megfelelő eljárások szerint közölni kell az adóssal.

[...]

(3) A vámtartozás keletkezésétől számított 3 év lejártá után az adóssal már nem lehet közölni a tartozás összegét. Ez a határidő a 243. cikk értelmében vett fellebbezés benyújtásának napjától kezdve a fellebbezési eljárás időtartamára felfüggesztésre kerül.

(4) Ha a vámtartozás olyan cselekmény eredménye, amely – elkövetése időpontjában – büntetőeljárást von maga után, az összeg a hatályos rendelkezésekben meghatározott feltételek mellett az adóssal a (3) bekezdésben említett hároméves időszak eltelte után is közölhető.”

2. Az Unió Vámkódex

28 Az Unió Vámkódexet a jogsértési időszak 2016. május 1-je utáni részében végzett érintett behozatalokra kell alkalmazni.

29 E Vámkódex 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A vámhatóságoknak kell elsődlegesen felelniük az Unió nemzetközi kereskedelmének felügyeletéért, hozzájárulva ezáltal a tisztességes és nyitott kereskedelemhez, a belső piac külső vonatkozásainak, a közös kereskedelempolitikának és a kereskedelemmel összefüggő más közös uniós politikáknak a végrehajtásához, valamint az ellátási lánc átfogó biztonságához. A vámhatóságoknak olyan intézkedéseket kell hozniuk, amelyek különösen a következőket célozzák:

- a) az Unió és tagállamai pénzügyi érdekeinek védelme;
- b) az Unió védelme a tisztességtelen és jogellenes kereskedelemmel szemben, a jogszerű üzleti tevékenység támogatása mellett;
- c) az Unió és lakói biztonságáról és védelméről, valamint a környezetvédelemről való gondoskodás, szükség szerint más hatóságokkal szorosan együttműködve; és
- d) megfelelő egyensúly fenntartása a vámellenőrzések és a jogszerű kereskedelem megkönnyítése között.”

30 Az említett Vámkódex „Kockázatkezelés és a vámellenőrzés” című 46. cikke értelmében:

„(1) A vámhatóságok bármely olyan vámellenőrzést elvégezhetnek, amelyet szükségesnek tartanak.

A vámellenőrzések különösen magukban foglalhatják az áruk vizsgálatát, a mintavételt, az árunyilatkozatban vagy az értesítésben feltüntetett információk pontosságának és teljességének

megerősítését és az okmányok meglétének, hitelességének, pontosságának és érvényességének ellenőrzését, a gazdálkodók számviteli és egyéb nyilvántartásainak vizsgálatát, a szállítóeszközök átvizsgálását, a poggyász vagy egyéb, a személyek által szállított vagy rajtuk lévő áru átvizsgálását, valamint hivatalos vizsgálatok és egyéb hasonló cselekmények elvégzését.

(2) A nem véletlenszerű vámellenőrzéseknek elsősorban elektronikus adatfeldolgozási eljárásokat használó kockázatelemzésen kell alapulniuk, a kockázatok azonosítása és értékelése, illetve a szükséges ellenintézkedések kialakítása céljából, a nemzeti, uniós és adott esetben nemzetközi szinten kialakított kritériumok alapján.

(3) A vámellenőrzéseket egy olyan közös kockázatkezelési keretrendszerben kell végrehajtani, amely a kockázattal kapcsolatos információk és a kockázatelemzési eredmények vámigazgatások közötti cseréjén alapul, és közös kockázati kritériumokat és standardokat, ellenőrzési intézkedéseket és kiemelt ellenőrzési területeket határoz meg.

Az ilyen információkon és kritériumokon alapuló ellenőrzéseket az (1) bekezdéssel vagy egyéb hatályos rendelkezésekkel összhangban végrehajtott egyéb ellenőrzések sérelme nélkül kell elvégezni.

(4) A vámhatóságok kockázatkezelést végeznek, hogy különbséget tegyenek a vámellenőrzés alá eső vagy vámfelügyelet alá tartozó árukhoz kapcsolódó kockázati szintek között és hogy meghatározzák, hogy az árukat egyedi vámellenőrzés alá vonják-e, és ha igen, ez hol történjen.

A kockázatkezelés magában foglalja az adatok és információk gyűjtését, a kockázatelemzést és -értékelést, intézkedések előírását, illetve megtételét, valamint az eljárás és az eljárás eredményeinek rendszeres figyelemmel kísérését és felülvizsgálatát a nemzetközi, uniós és nemzeti források és stratégiák alapján.

(5) A vámhatóságok kicserélik a kockázatra vonatkozó információkat és a kockázatelemzés eredményeit, amennyiben:

- a) a vámhatóság úgy értékeli, hogy a kockázatok jelentősek és vámellenőrzést tesznek szükségessé, és az ellenőrzés eredményeiből megállapítható, hogy a kockázatot kiváltó esemény bekövetkezett; vagy
- b) az ellenőrzés eredményeiből nem állapítható meg az, hogy a kockázatot kiváltó esemény bekövetkezett, de az érintett vámhatóság úgy véli, hogy a veszély nagy kockázatot jelent valahol másutt az Unióban.

(6) A (3) bekezdésben említett közös kockázati kritériumok és standardok, az ellenőrzési intézkedések és a kiemelt ellenőrzési területek megállapításakor figyelembe kell venni a következőket:

- a) az arányosság a kockázathoz képest;
- b) az ellenőrzések szükséges alkalmazásának sürgőssége;
- c) a kereskedelmi forgalomra, az egyes tagállamokra és az ellenőrzési erőforrásokra gyakorolt valószínű hatás.

(7) A (3) bekezdésben említett közös kockázati kritériumok és standardok a következők közül valamennyit tartalmazzák:

- a) a kockázatok leírása;
- b) az áruk vagy gazdálkodók vámellenőrzésre történő kiválasztásához alkalmazandó kockázati tényezők vagy mutatók;
- c) a vámhatóságok által végrehajtandó vámellenőrzések jellege;
- d) a c) pontban említett vámellenőrzések alkalmazásának időtartama.

(8) A kiemelt ellenőrzési területek az egy bizonyos időszakban fokozott szintű kockázatelemzés és vámellenőrzés tárgyát képező konkrét vámeljárásokra, árutípusokra, útvonalakra, fuvarozási módokra vagy gazdálkodókra terjednek ki, a vámhatóságok által általában elvégzett egyéb ellenőrzések sérelme nélkül.”

31 Ugyanezen Vámkódex „Valutaátszámítás” című 53. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes hatóságok közzéteszik és/vagy az interneten hozzáférhetővé teszik az alkalmazandó átváltási árfolyamot, amikor a valuta átszámítása szükséges az alábbi okok valamelyike miatt:

[...]

b) szükség van az euro értékére nemzeti pénznemekben kifejezve az áruk tarifális besorolása és a behozatali vagy kiviteli vám összegének meghatározásához, beleértve a Közös Vámtarifában szereplő értékküszöböket.”

32 Az Uniós Vámkódex 70. és 74. cikke előírja az áruk vámértékének meghatározására vonatkozó szabályokat, és e cikkek tartalma lényegében megegyezik a Közösségi Vámkódex 29–31. cikkében előírt szabályok tartalmával.

33 Az Uniós Vámkódex „A vámtartozás elévülése” címet viselő 103. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vámtartozás keletkezésének napjától számított három év eltelte után a vámtartozás már nem közölhető az adóssal.

(2) Ha a vámtartozás olyan cselekmény eredményeként keletkezett, amely elkövetése időpontjában alkalmas volt arra, hogy büntető eljárás megindítását eredményezze, az (1) bekezdésben meghatározott három éves időtartam a nemzeti joggal összhangban legalább öt, de legfeljebb 10 évre növekszik.”

34 Ugyanezen Vámkódex „A könyvelésbe vétel időpontja” című 105. cikkének (3) bekezdése a következőket mondja ki:

„Ha az (1) bekezdésben említettektől eltérő körülmények között keletkezik vámtartozás, a fizetendő behozatali vagy kiviteli vám összegét attól a naptól számított 14 napon belül kell könyvelésbe venni,

amikor a vámhatóság a szóban forgó behozatali vagy kiviteli vám összegét meg tudja határozni, és határozatot tud hozni.”

35 E Vámkódex „A megerősítés eredményei” című 191. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vámáru-nyilatkozat megerősítésének eredményeit fel kell használni azon vámeljárásra vonatkozó rendelkezések alkalmazásához, amely alá az árut vonták.

(2) Ha nem kerül sor a vám-árunyilatkozat megerősítésére, az (1) bekezdést a szóban forgó árunyilatkozatban szereplő adatok alapján kell alkalmazni.

(3) A vámhatóságok által végzett megerősítés eredményei azonos bizonyítóerővel bírnak az Unió vámterületének egészén.”

3. A 2454/93 rendelet

36 A 2454/93 rendeletet a jogsértési időszak 2016. május 1-je előtti részében végzett érintett behozatalokra kell alkalmazni.

37 A 2454/93 rendelet 181a. cikke értelmében:

„(1) A vámhatóságok nem kötelesek a behozott áruk vámértékét az ügyleti érték szerinti módszer alkalmazásával meghatározni abban az esetben, ha a (2) bekezdés rendelkezéseiben meghatározott eljárásnak megfelelően alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bevallott érték a [Közösségi] Vámkódex 29. cikkében hivatkozott teljes megfizetett vagy megfizetendő összeget jelenti.

(2) Ha a vámhatóság részéről az (1) bekezdésben említett kételyek merülnek fel, a 178. cikk (4) bekezdésének rendelkezései szerint további információk szolgáltatását kérheti. Ha a vámhatóság kételyei ezt követően továbbra is fennállnak, a vámhatóság kötelesek a végleges határozat meghozatalát megelőzően a kételyeit alátámasztó indokokról szükség esetén írásban értesíteni az érintett személyt, és lehetőséget biztosítani számára azok megválaszolására. A végleges határozatról és az azt alátámasztó indokolásról a vámhatóság az érintett személyt köteles írásban tájékoztatni.”

38 Az említett 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A kiadás engedélyezése után el lehet végezni a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok szerint meghatározott behozatali vámok lekönnyvelését. Amennyiben a vámhatóság úgy ítéli meg, hogy az általa elvégzett vizsgálat magasabb összegű behozatali vámot eredményezhet, mint amely a vámáru-nyilatkozaton feltüntetett adatokból következik, úgy olyan biztosíték nyújtását követeli meg, amely elegendő a vámáru-nyilatkozat adatai szerint megállapított és az áruk után végül adott esetben fizetendő összegek közötti különbözet fedezésére. A nyilatkozattevő azonban a biztosíték nyújtása helyett kérheti annak a vámösszegnek az azonnali lekönnyvelését, amelyet az áruk után esetleg végül fizetni fog.”

4. A végrehajtási rendelet

39 A végrehajtási rendeletet a jogsértési időszak 2016. május 1-je utáni részében végzett érintett behozatalokra kell alkalmazni.

- 40 E végrehajtási rendelet „A tarifális célból meghatározott átváltási árfolyamra vonatkozó rendelkezések” című 48. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az euro értékét, amennyiben a[z Unió] Vámkódex 53. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összhangban arra szükség van, havonta egyszer kell rögzíteni.

Az alkalmazandó átváltási árfolyam az Európai Központi Bank [EKB] által a hónap utolsó előtti napját megelőzően megállapított legutolsó árfolyam, amely a következő hónapban érvényes.

Amennyiben azonban a hónap kezdetén alkalmazandó árfolyam több mint 5%-kal eltér az [EKB] által ugyanazon hónap 15. napja előtt megállapított árfolyamtól, a hónap 15. napjától a szóban forgó hónap végéig az utóbbi árfolyamot kell alkalmazni.”

- 41 Az említett végrehajtási rendeletnek „A bejelentett ügyleti értékek elutasítása” című 140. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a vámhatóságoknak alapos kétségük van arra vonatkozóan, hogy a bejelentett ügyleti érték a[z Unió] Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdése szerinti kifizetett vagy kifizetendő teljes összeget magában foglalja, további információkat kérhetnek a nyilatkozattevőtől.

(2) Ha kétségeiket nem sikerül eloszlatni, a vámhatóságok úgy határozhatnak, hogy az áruk értékét nem lehet a[z Unió] Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdésével összhangban meghatározni.”

- 42 Ugyanezen végrehajtási rendeletnek „Tartalék módszer” című 144. cikke értelmében:

„(1) A vámértéknek a[z Unió] Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdése szerinti meghatározása során ésszerű rugalmasság használható a[z Unió] Vámkódex 70. cikkében és 74. cikkének (2) bekezdésében előírt módszerek alkalmazásakor. Az így meghatározott értéknek a lehető legnagyobb mértékben a korábban meghatározott vámértékeken kell alapulnia.

(2) Ha az (1) bekezdés alapján nem határozható meg vámérték, más megfelelő módszert kell alkalmazni. Ebben az esetben a vámérték nem határozható meg a következők alapján:

- a) az Unió vámterületén előállított áruknek az Unió vámterületén belüli eladási ára;
- b) olyan rendszer, amely két alternatív érték közül a magasabbat használja a vámérték megállapításához;
- c) áruknek az exportáló ország belföldi piacán alkalmazott ára;
- d) az előállítás költsége, amely a[z Unió] Vámkódex 74. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően az azonos vagy hasonló árukra meghatározott számított értékektől eltér;
- e) harmadik országba történő kivitel árai;
- f) minimum-vámértékek;
- g) önkényes vagy fiktív értékek.”

- 43 A végrehajtási rendeletnek az Uniós Vámkódex 191. cikkének végrehajtására irányuló, a „Biztosíték nyújtása” címet viselő 244. cikke a következőket írja elő:

„Ha a vámhatóságok úgy ítélik meg, hogy a vám-árunyilatkozat megerősítése azzal az eredménnyel járhat, hogy magasabb összegű behozatali vagy kiviteli vám, illetve egyéb terhek megfizetése válik esedékessé, mint amely a vám-árunyilatkozat adataiból következik, úgy az áruk átengedésének feltétele egy olyan biztosíték nyújtása, amely elegendő a vám-árunyilatkozat adatai szerinti összeg és az adott esetben végül fizetendő összeg közötti különbözet fedezésére.

A nyilatkozattevő azonban az említett biztosíték nyújtása helyett kérheti annak a vámtartozásnak az azonnali közlését, amelyet az áruk után esetleg végül fizetni fog.”

C. A héaszabályozás

- 44 A 2006/112 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A HÉA hatálya alá a következő ügyletek tartoznak:

[...]

- b) termék ellenérték fejében történő Közösségen belüli beszerzése a tagállamon belül:
i. adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy által, amennyiben az eladó adóalanyként eljáró személy [...];

[...]

[...]

- d) a termékimport.”

- 45 Ezen irányelv 83. cikke értelmében:

„A Közösségen belüli termékbeszerzés tekintetében az adóalapot ugyanazon tényezők alapján kell megállapítani, mint amelyeket a 2. fejezetnek megfelelően ugyanazon termékeknek a tagállam területén történő értékesítésére vonatkozó adóalap meghatározása során alkalmaznak. A 21. és 22. cikk szerinti, Közösségen belüli termékbeszerzésnek minősülő ügyletek esetében az adóalap a termék, illetve a hasonló termék beszerzési ára, vagy beszerzési ár hiányában az ezen ügylet időpontjában meghatározott önköltségi ár.”

- 46 Az említett irányelv 85. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Termékimport esetében az adóalap a hatályos közösségi rendelkezéseknek megfelelően megállapított vámérték.”

- 47 A 2006/112 irányelv 86. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Az adóalap részét képezik a következő tényezők, feltéve, hogy azokat az adóalap részeként még nem vették figyelembe:

- a) az import szerinti tagállamon kívül esedékes, valamint az import miatt fizetendő adók, díjak, illetékek és más kötelező jellegű befizetések, kivéve magát a felszámítandó HÉA-t;

b) azon járulékos költségek – így különösen a jutalék, a csomagolási, fuvarozási és biztosítási költségek – amelyek az import szerinti tagállam területén a termék első rendeltetési helyéig felmerültek, valamint azon járulékos költségek, amelyek a terméknek egy másik, a Közösségen belül található rendeltetési helyre történő fuvarozásából adódnak, amennyiben ez a hely az adóztatandó tényállás megvalósulásának időpontjában ismert.”

48 Ezen irányelv 87. cikke előírja:

„Az alábbi tényezők nem képezik az adóalap részét:

- a) a korábbi fizetés miatt adott árengedmények (skontó);
- b) a megrendelőnek adott és a behozatal időpontjában elszámolt árengedmények és visszatérítések (rabatt).”

49 Az említett irányelv 138. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelője a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy.

(2) Az (1) bekezdésben említett értékesítéseken kívül a tagállamok mentesítik továbbá az alábbi ügyleteket:

[...]

- c) másik tagállamba történő továbbításból álló termékértékesítés, amelyre vonatkozna az (1) bekezdésben és az a) és b) pontban említett adómentesség, amennyiben az értékesített termék beszerzője egy másik adóalany lenne.”

50 Ugyanezen irányelv 143. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

[...]

- d) harmadik területről vagy harmadik országból feladott vagy fuvarozott termékeknek olyan tagállamba történő importja, amely eltér a feladás vagy a fuvarozás rendeltetési helye szerinti tagállamtól, abban az esetben, ha a 201. cikk szerint adófizetésre kötelezett, kijelölt vagy elismert importőr által végzett termékértékesítés a 138. cikknek megfelelően adómentes;

(2) Az (1) bekezdés d) pontjában szereplő mentesség abban az esetben, ha a termékek importját a 138. cikk (1) bekezdése, valamint (2) bekezdésének c) pontja alapján mentesített termékértékesítés követi, csak akkor alkalmazható, ha az importőr az import időpontjáig legalább a következő adatokat közli az import szerinti tagállam illetékes hatóságával:

- a) az import szerinti tagállam által kibocsátott saját héa-azonosítószáma vagy a héa megfizetéséért felelős adóügyi képviselőjének az import szerinti tagállam által kibocsátott héa-azonosítószáma;
- b) azon megrendelőnek egy másik tagállam által kibocsátott héa-azonosítószáma, akinek a részére a termékeket a 138. cikk (1) bekezdése szerint értékesítik, vagy a termék feladásának vagy fuvarozásának rendeltetési helye szerinti tagállam által kibocsátott saját héa-azonosítószáma, ha a termékek a 138. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint továbbítják;
- c) annak bizonyítéka, hogy az importált termékeket az import szerinti tagállamból egy másik tagállamba szándékoznak elfuvarozni vagy feladni.

A tagállamok azonban előírhatják, hogy a c) pontban említett bizonyítékot kizárólag kérésre kell közölni az illetékes hatósággal.”

II. Tényállás és a pert megelőző eljárás

A. A jogvita alapját képező tényállás

- 51 2005. január 1-jétől az Európai Unió eltörölte a Kereskedelmi Világszervezet tagországaiból – köztük Kínából – származó textiltermékek és ruházati termékek behozatalára vonatkozó valamennyi kontingenst.
- 52 2007. április 20-án az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) a 2007/015. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményt intézte a tagállamokhoz, hogy tájékoztassa ez utóbbiakat többek között a Kínából származó textiltermékek és lábbelik – az esetek többségében – olyan „fedőcégek” (*shell companies*) általi behozatalának rendkívüli alulértékeléséből eredő kockázatról, amely fedőcégeket kizárólag abból a célból jegyezték be, hogy a csalárd művelet jogszerűségének látszatát keltsék, és amely cégek esetleges ellenőrzése során kiderült, hogy gyakran nem a vámhatóságoknak bejelentett címen rendelkeztek székhellyel. Az OLAF pontosította, hogy az ellenőrzött esetek többségében a bejelentett értékek kilogrammonként (kg) jóval 0,50 USA-dollár (USD), sőt kilogrammonként akár 0,10 USD alatt voltak. Az alulértékeléssel elkövetett e csalási mechanizmusra (a továbbiakban: az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás) figyelemmel az OLAF az összes tagállamot felhívta arra, hogy figyeljék meg a különösen a Kínából származó textiltermékek és lábbelik behozatalát, annak érdekében, hogy beazonosítsák az alulértékelt behozatalok esetleges mutatóit, felhívta továbbá őket arra, hogy végezzenek megfelelő vámmellenőrzéseket e behozatalok vámkezelése során a bejelentett vámértékek ellenőrzése, valamint annak biztosítása céljából, hogy azok az áruk tényleges piaci értékét tükrözzék, és arra is, hogy – a mesterségesen alacsony árak gyanúja esetén – tegyék meg a megfelelő védintézkedéseket.
- 53 E célból az OLAF – a Bizottság Közös Kutatóközpontja (JRC) által végzett tudományos tanulmányok alapján – uniós szintű adatokon alapuló kockázati értékelési eszközt dolgozott ki (a továbbiakban: OLAF-JRC módszer).

- 54 Ez a módszer mindenekelőtt a 2016. október 6-i (EU) 2016/1821 bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2016. L 294., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 329., 119. o.; HL 2017. L 150., 19. o.) módosított, a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet (HL 1987. L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.) I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúra (a továbbiakban: KN) 61–64. árucsoportjába tartozó termékek (a továbbiakban: érintett termékek) minden egyes nyolc számjegyű termékkódjára kiszámítja a „tisztességes árak” (*fair price* vagy *fair value*) is nevezett „korrigált átlagárát” (*cleaned average price*, vagy CAP; a továbbiakban: korrigált átlagár).
- 55 A korrigált átlagárakat a Kínából származó érintett termékeknek a – nemzetközi árukereskedelem részletes statisztikáinak az Eurostat által kezelt referencia-adatbázisából, a Comextből származó – havi importára alapján, 48 hónapos időszakra számítják ki. Ezek az árak az összes érintett 495 nyolc számjegyű KN-termékkód esetében kilogrammonkénti értéket fejeznek ki, és meghatározzák a származási országot és az Unión belüli rendeltetési országot.
- 56 Majd az átlagot az egész Unió vonatkozásában az összes tagállam korrigált átlagárainak számtani átlaga, azaz súlyozatlan átlaga alapján kell kiszámítani. E számtani átlag kiszámításakor nem veszik figyelembe a szélsőséges, azaz a kirívóan magas vagy alacsony értékeket (*outliers*), ezért nevezik az átlagárát „korrigálnak” vagy „tisztának” (*cleaned*).
- 57 Végül kiszámítják a korrigált átlagárak 50%-ának megfelelő értéket, ez képezi az „elfogadható minimális árat” (*lowest acceptable price* vagy LAP, a továbbiakban: elfogadható minimális ár). A szintén kilogrammonkénti árban kifejezett elfogadható minimális árat olyan kockázati profilként vagy küszöbként alkalmazzák, amely lehetővé teszi a tagállami vámhatóságok számára, hogy beazonosítsák a behozatalra bejelentett különösen alacsony értékeket, következésképpen pedig az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozatalokat.
- 58 Az OLAF által 2009. január 23-án megküldött 2009/001. sz. kölcsönös segítségnyújtási közlemény az „Argus” műveletre, egy hat hónapos műveletre vonatkozott, amelynek keretében az OLAF megkezdte a különféle harmadik országokból, de főként ázsiai országokból származó érintett termékek kereskedelmének megfigyelését, és megküldte a tagállamoknak az előző hónap vámérték szempontjából kockázatosnak minősített behozatalait tartalmazó listát. E kölcsönös segítségnyújtási közleményben az OLAF arra kérte a tagállamokat, hogy négy héten belül közöljék vele a kockázati profilok bevezetését, azonosítsák az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozatalokat, valamint hogy – a közleményei alapján – végezzenek ellenőrzéseket az érintett áruk vámkezelése előtt.
- 59 2011-ben a Bizottság Adóügyi és Vámuniós Főigazgatósága által koordinált és az összes tagállam részvételével zajló „Discount” kiemelt ellenőrzési művelet (a továbbiakban: PCA Discount) keretében – az e művelet céljából kidolgozott iránymutatásban szereplő ajánlásoknak megfelelően – kockázati profilként az OLAF-JRC módszer szerint kiszámított elfogadható minimális árakat alkalmazták a Kínából származó érintett termékek olyan kirívóan alacsony vámértékű behozatalainak beazonosítása és ellenőrzése érdekében, amely gyanússá teszi e behozatalokat. Az Egyesült Királyság részt vett az említett műveletben, de nem alkalmazott ilyen kockázati profilt.
- 60 2014-ben az OLAF koordinálta a „Snake” közös vámügyi műveletet (a továbbiakban: Snake közös vámügyi művelet), amelynek operatív szakaszára 2014. február 17. és március 17. között került sor, és amelyben valamennyi tagállam, valamint a kínai vámhatóságok is részt vettek. Ezen utóbbiak közreműködése arra irányult, hogy olyan kiviteli nyilatkozatokat szerezzenek be, amelyek

lehetővé teszik az érintett termékek Unióba irányuló behozatalakor bejelentett vámérték ellenőrzését. A Snake közös vámügyi művelet zárójelentésében a tagállamokat felkérték arra, hogy továbbra is alkalmazzák az elfogadható minimális árakon alapuló kockázati profilokat oly módon, ahogyan azokat e művelet során alkalmazták.

- 61 Az Egyesült Királyság hatóságai által az említett művelet keretében e kockázati profilok alapján végzett ellenőrzések végén e hatóságok megállapították, hogy 24 gazdasági szereplőre kiegészítő vámot kell alkalmazni a 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó hároméves időszakban végzett behozatalaik után.
- 62 2014 novembere és 2015 februárja között az Egyesült Királyság hatóságai 24 utólagos beszédési megbízás, úgynevezett „C 18 fizetés felszólítás” elnevezésű (a továbbiakban: C 18 Snake fizetési felszólítás) kibocsátásával közölték az érintett gazdasági szereplőkkel a megfelelő fizetési felszólításokat. A 2015 júniusa és novembere közötti időszakban azonban e hatóságok törölték e fizetési felszólításokat.
- 63 2015. január 16-án az OLAF vizsgálatot indított kifejezetten egyes tagállamokkal, köztük az Egyesült Királysággal szemben egy 2013-ban kezdődő időszakra vonatkozóan.
- 64 Egyébiránt az HMRC és az Egyesült Királyság határőrsége 2013 és 2016 között egy „Badminton” elnevezésű műveletet hajtott végre. Ez az – elsősorban egy héacsalásra irányuló – művelet Kínából származó textiltermékeket az uniós vámeljárások jegyzékében 42-es eljáráskóddal szereplő vámeljárás (a továbbiakban: 42-es eljáráskódú vámeljárás) keretében importáló négy nagy gazdasági szereplővel szemben indított büntetőeljárás alapjául szolgált, e 42-es eljáráskódú vámeljárás alapján a vámot a behozatalkor, a héát pedig utólag, a rendeltetési hely szerinti tagállamban kell megfizetni.
- 65 2015 februárja és 2016 júliusa között az Egyesült Királyság az OLAF által szervezett és az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással foglalkozó több megbeszélésen vett részt.
- 66 2015. február 19-én és 20-án az OLAF megszervezte az első kétoldalú megbeszélést az HMRC-vel annak érdekében, hogy tájékozódjon a Snake közös vámügyi művelet állásáról és a vámügyi alulértékelés kockázati mutatóiként a korrigált átlagárak alkalmazásáról.
- 67 Ezen az első megbeszélésen az OLAF rámutatott, hogy a gyaníthatóan csalárd módon alulértékelt behozatalok mennyisége nem csökkent, valamint hogy a statisztikákból kitűnik, hogy az Egyesült Királyság – az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással szemben más tagállamok által megtett intézkedések miatt – fokozott mértékben vonzza az érintett termékek csalárd kereskedelmét. Az HMRC a maga részéről jelezte, hogy a Snake közös vámügyi művelet keretében és a saját elemzései alapján azonosított vállalkozások számára a meg nem fizetett hea és vámok megfizetésére irányuló beszédési megbízásokat szándékozik küldeni, összesen több mint 800 millió font sterling (GBP) (körülbelül 939 760 000 euró) összegben.
- 68 Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással foglalkozó, 2015. február 25-i és 26-i *ad hoc* megbeszélésen, amelyet az OLAF szervezett és amelyen a tagállami hatóságok is részt vettek, az Egyesült Királyság megismételte a beszédésre irányuló szándékát. Ezen a megbeszélésen az OLAF – kifejtve, hogy a nemzeti átlagok kockázati profilokban való alkalmazása akadályozza az alulértékelés nyilvánvaló eseteinek beazonosítását – többek között „határozottan azt javasolta”, hogy a tagállamok alkalmazzanak megfelelő kockázati profilokat az esetlegesen alulértékelt behozatalok azonosítására, hogy követeljék biztosítékok nyújtását az e tekintetben gyanúsként

azonosított behozatalok vonatkozásában, valamint hogy folytassanak vizsgálatokat az érintett áruk tényleges vámértékének megállapítása céljából. Az OLAF azt is hangsúlyozta, hogy noha az elfogadható minimális ár fontos kockázati mutató, a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogszabályokat kell alkalmazni. Egyebekben körvonalazta az Unió tradicionális saját forrásainak a gyaníthatóan alulértékelt behozatalokból – különösen az érintett behozatalokból – eredő lehetséges veszteségeit. Az Egyesült Királyságot illetően a 2013 májusától 2015 márciusáig tartó időszak vonatkozásában az érintett termékek közel másfél milliárd kilogramm mennyiségére a tradicionális saját források összesen 58 676 6121 euró összegű lehetséges veszteségeit jelezte.

- 69 2015. június 16-án az OLAF elküldte a 2015/013. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményt, amelyben arra kérte a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden szükséges védintézkedést annak érdekében, hogy védjék az Unió pénzügyi érdekeit az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással szemben. Ebben a közleményben az OLAF megismételte a 2015. február 25-i és 26-i *ad hoc* megbeszélés következtetéseit.
- 70 2015 májusában az Egyesült Királyság hatóságai elindították a kifejezetten az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló, az ezen állam területén végrehajtott első, „Breach” elnevezésű műveletet (a továbbiakban: Breach művelet).
- 71 Az Egyesült Királyság szerint a – még akkor is folyamatban lévő – művelet egyik célja a 24 darab C 18 Snake fizetési felszólítás törlését követően a Snake közös vámügyi művelet keretében beazonosított, alulértékelt behozatalok vámértékének meghatározása és a nem megfizetett, tradicionális saját források ennek megfelelő összegének követelése volt.
- 72 Az említett művelet többek között az e gyanús behozatalokat érintő előzetes ellenőrzéseket és utólagos helyszíni vizsgálatokat, dokumentumok elemzését, auditokat és ellenőrzéseket, az érintett termékek értékesítése kereskedelmi jellegének vizsgálatát, az importőr, a szállítmányozók és más vállalkozások közötti kapcsolatok vizsgálatát, valamint az importőrök számára a csalárd tevékenységek azonosítását célzó tájékoztatási tevékenységeket foglalt magában. Mintegy harminc előzetes ellenőrzésre is sor került tizenhárom olyan szállítmány esetében, amelyeken mintavétellel történő fizikai ellenőrzéseket végeztek. Ugyanezen művelet keretében több utólagos vámbeszédési megbízást bocsátottak ki (a továbbiakban: C 18 Breach fizetési felszólítások).
- 73 2015. július 28-án az OLAF megszervezte a második kétoldalú megbeszélést az HMRC-vel, amelyen az HMRC többek között jelezte, hogy továbbra is folytatja a több mint 800 millió GBP összegű vámok beszedésére irányuló eljárást – adott esetben bírósági úton –, és hogy a Breach művelet keretében több szakterületet átfogó munkacsoportot hozott létre a csalárd kereskedelemben közreműködő importőrök helyzetének vizsgálatára. Az HMRC szerint azonban a korrigált átlagárakon alapuló kockázati mutatók alkalmazása – figyelemmel az érintett behozatalok mennyiségére – „kontraproduktív és aránytalan”. Az OLAF jelezte, hogy e mutatók bizonyos tagállamokban való alkalmazásának eredményeként a csalárd forgalom mennyisége még akkor is jelentősen csökkent, ha az ezt követően más tagállamok, különösen az Egyesült Királyság felé terelődött át.
- 74 2016. február 3-án az OLAF egy harmadik kétoldalú megbeszélést szervezett az HMRC-vel. Ez utóbbi kijelentette, hogy az Egyesült Királyság ellenőrizte a Snake közös vámügyi művelet keretében azonosított tizenhat vállalkozást. Az OLAF ismét azt javasolta, hogy az HMRC alkalmazza az – elfogadható minimális árak képezte – uniós szintű kockázati mutatókat. Hangsúlyozta, hogy magas százalékot tesznek ki az alulértékeltnek minősített és jelentős mértékű vámvesztést okozó érintett behozatalok.

- 75 2016. március 22-én és 23-án az OLAF egy negyedik kétoldalú megbeszélést szervezett az HMRC-vel. Az OLAF újólag kijelentette, hogy a behozatalkor, megelőző intézkedésként célszerű az uniós szintű kockázati mutatók alkalmazása, és gyakorlati eszközöket javasolt azok egyesült királysági hatóságok általi fokozatos végrehajtásához. Az OLAF ismét összefoglalta a helyzetet, amely összefoglalásból kitűnt, hogy az Egyesült Királyságban – főként a 42-es eljárás kódú vám eljárás visszaélés szerű alkalmazása miatt – fokozódtak a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek.
- 76 Egy 2016 júliusában tartott megbeszélésen az OLAF ismertetett egy jelentést, amely szerint az Egyesült Királyságban növekednek a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek.
- 77 A 2016. szeptember 18-án és 19-én tartott megbeszélésen a francia hatóságok ismertették az általuk tíz másik tagállam – köztük az Egyesült Királyság – részvételével és az OLAF támogatásával lefolytatott „Octopus” elnevezésű művelet eredményeit.
- 78 Az e műveletre vonatkozó zárójelentésből kitűnik, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás háttérében szervezett bűnözői hálózatok álltak. Az érintett vámáru-nyilatkozatokban bejelentett címzett szinte mindig egy „megszűnő és újraalakuló” vállalkozás volt. Az előre meghatározott kritériumok alapján Calais-ban (Franciaország) ellenőrzött, beszállított áruk túlnyomó többségét a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében az Egyesült Királyságban csalárd módon, alulértékelt vámértékeken jelentették be.
- 79 2016 októberében az Egyesült Királyság hatóságai megindították a „Samurai” elnevezésű kísérleti műveletet, amely a tevékenységeiket közvetlenül az után beszüntető két gazdasági szereplő behozatalaira irányult, hogy az HMRC vitatta a vámáru-nyilatkozataikat.
- 80 2017. március 1-jén az OLAF lezárta az Egyesült Királyságban alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásra irányuló vizsgálatát, és elkészítette jelentését (a továbbiakban: OLAF-jelentés), amelyből kitűnik, hogy ebben az országban az importőrök hamis számlák, fiktív számlák és helytelen vámáru-nyilatkozatok benyújtásával magas összegű vámot kerültek ki.
- 81 E jelentésben az OLAF rámutatott, hogy a 2013-tól 2016-ig tartó időszakban az Egyesült Királyságban alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás mértéke jelentősen növekedett. Ez a jelentős növekedés egybeesett azzal, hogy más tagállamok az OLAF ajánlásai alapján az elfogadható minimális árakra épülő kockázatértékelési eszközön alapuló kockázati profilokat hajtottak végre.
- 82 Az említett jelentés szerint ebben az időszakban az Egyesült Királyságba irányuló csalárd behozatalok – az ezen állam vámhatóságai által végzett ellenőrzések nem megfelelő jellege miatt – jelentősen növekedtek. Ugyanezen jelentésben az OLAF megállapította, hogy 2016-ban a Kínából az Egyesült Királyságba behozott érintett termékek több mint 50%-át az elfogadható minimális árak alatt jelentették be, és az Unió tradicionális saját forrásait érintő teljes veszteségek mintegy 80%-a az Egyesült Királyságban az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásnak volt betudható.
- 83 Ugyanebben a jelentésben az OLAF emellett pontosította, hogy e csalás mögött az Unió egész területén működő szervezett bűnözői hálózatok állnak. Az Egyesült Királyságba irányuló érintett behozatalok többsége – amelynek nagy részét a 42-es eljárás kódú vám eljárás visszaélés szerű alkalmazásával valósították meg – más tagállamok területén jogellenes és titkos kereskedelemre

szánt termékeket érintett. Az OLAF következképpen a jelentésében úgy vélte, hogy a héacsalás az érintett áruk végső rendeltetési helye szerinti tagállamok területén – különösen Németországban, Spanyolországban, Franciaországban és Olaszországban – is jelentős volt.

- 84 Az OLAF jelentéséből kitűnik, hogy 2016-ban az érintett, kis értékű termékek Egyesült Királyságba irányuló behozatalainak 87%-ára a 42-es eljárás kódú vámeljárás keretében került sor, holott ebben az évben ezt az eljárást az érintett termékek összes tagállam területén regisztrált, Kínából származó behozatalának csak 15%-ánál alkalmazták. Az OLAF szerint ez az eltérés megerősíti, hogy a más tagállamokra irányuló csalárd műveletek az Egyesült Királyságba terelődtek át.
- 85 Továbbra is e jelentés szerint az Egyesült Királyság – az OLAF ajánlásaival ellentétben – nem alkalmazott az elfogadható minimális árakon alapuló kockázati profilokat, és nem végzett, illetve legfeljebb csak a Snake közös vámügyi művelet egyetlen hónapjában, azaz a 2014. február 17. és 2014. március 17. közötti időszakban végzett megfelelő behozatali vámellenőrzéseket.
- 86 Következésképpen az említett jelentés szerint az Egyesült Királyság megfelelő vámellenőrzések elvégzése nélkül bocsátotta szabad forgalomba a Kínából származó, az alulértékeléssel elkövetett szóban forgó csalás tárgyát képező érintett termékeket, így a megfizetendő vámok jelentős részét nem szedték be, és nem is bocsátották a Bizottság rendelkezésére.
- 87 Jelentésében az OLAF kiszámította az ebből eredően a 2013 és 2016 közötti időszakra vonatkozóan a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegét. E veszteségek teljes összegét 1 987 429 507,96 euróban állapította meg, és ezt az összeget a következképpen osztotta fel:
- a 2013. év vonatkozásában 325 230 822,55 euró;
 - a 2014. év vonatkozásában 480 098 912,45 euró;
 - a 2015. év vonatkozásában 535 290 329,16 euró;
 - a 2016. év vonatkozásában 646 809 443,80 euró.
- 88 Az említett veszteségek összegét úgy számították ki, hogy minden egyes érintett KN-termékkód esetében meghatározták az érintett behozatokba tartozó, alulértékeltnek minősített – azaz az érintett elfogadható minimális árnál alacsonyabb értéken bejelentett – áruk kilogrammonkénti mennyiségét, majd az így bejelentett érték és az érintett termékkód korrigált átlagára közötti különbségre a hatályos vámtételt alkalmazták.
- 89 Végül jelentésében az OLAF azt ajánlotta, hogy az HMRC tegyen meg minden megfelelő intézkedést az 1 987 429 507,96 euró összegben meg nem fizetett vámok behajtására, valamint hogy alkalmazzon a vámok alulértékelésére vonatkozó kockázatmutatókat.
- 90 A 608/2014 rendelet végrehajtása keretében a Bizottság tisztviselői 2016 novembere és 2018 októbere között öt vizsgálatot végeztek az Egyesült Királyságban többek között az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásra vonatkozóan.

- 91 A 2016. november 14–18. között sorra kerülő 16–11–1. sz. ellenőrző látogatás során a Bizottság – annak megállapítását követően, hogy a 609/2014 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében előírt elkülönített számláról, azaz a jelenlegi jelöléssel B-számláról (a továbbiakban: B-számla) törölt vámösszegek megfelelnek a később törölt 24 darab C 18 Snake fizetési felszólítás kibocsátása révén eredetileg követelt további tartozásoknak – felkérte az Egyesült Királyság hatóságait, hogy határozzák meg az összes érintett vámáru-nyilatkozatnak megfelelő vámértéket, számítsák ki újra az e vámértékek alapján megfizetendő kiegészítő vámokat, a megfelelő tartozásokat írják jóvá a B-számlán, és a lehető leghamarabb hajtsák be az érintett összegeket. Azt is kérte e hatóságoktól, hogy küldjék meg számára az HMRC jogi szolgálatának véleményét, amely – e hatóságok szerint – e fizetési felszólítások törlésének alapjául szolgált.
- 92 A Bizottság azt is megkérdezte az említett hatóságoktól, hogy alkalmazzák-e az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozatalok beazonosítása céljából az OLAF által kidolgozott elfogadható minimális ár eszközt, hogy az érintett áruk vámkezelése során végeznek-e fizikai ellenőrzéseket, és hogy a 2454/93 rendelet 248. cikke (1) bekezdésének megfelelően rendszeresen kérik-e a követelhető vámok fedezésére szolgáló biztosíték nyújtását.
- 93 A 2017. május 8–12. között sorra kerülő 17–11–1. sz. ellenőrző látogatás során a Bizottság tizenkét, 2017 első negyedében benyújtott, különösen alacsony értéket feltüntető vámáru-nyilatkozatot választott ki helyszíni ellenőrzésre. E nyilatkozatok vizsgálata megerősítette, hogy az azoknak megfelelő tizenkét tételt ellenőrzés és biztosíték nyújtása nélkül bocsátották szabad forgalomba az Unióban. Az Egyesült Királyság hatóságai elismerték, hogy nem hajtották végre a 2014-es Snake közös vámügyi műveletet követően, majd pedig a 16–11–1. sz. ellenőrző látogatás végén kidolgozott jelentésben az OLAF által kért intézkedéseket. E hatóságok kifejtették, hogy ez elsősorban a jogi szolgálatuk azon véleményének tudható be, amely szerint semmilyen elfogadható értékelési módszer nem állt rendelkezésre. Az érintett behozatalokat azonban a Breach művelet keretében létrehozott munkacsoport megvizsgálja. A Bizottság ismételten kérte e hatóságokat, hogy küldjék meg számára az HMRC jogi szolgálata azon véleményének másolatát, amely – e hatóságok szerint – a C 18 Snake fizetési felszólítások törlésének alapjául szolgált.
- 94 A 2017. november 13. és 17. között sorra kerülő 17–11–2. sz. ellenőrző látogatás során a Snake közös vámügyi művelet keretében már potenciálisan csalást elkövetőként azonosított importőröket érintő, öt különösen alacsony értéket feltüntető vámáru-nyilatkozatot vizsgáltak meg az egyik – összesen 62 003 025,23 GBP (körülbelül 72 834 954 euró) vámtartozásra vonatkozó – C 18 Snake fizetési felszólítás alapján. E tartozás számításaira vonatkozó részletek hiányában azonban lehetetlennek bizonyult összefüggést megállapítani e tartozás és az érintett vámáru-nyilatkozatok között, ami – az HMRC szerint – igazolta az említett tartozás törlését. Ezenkívül, mivel a Bizottság tisztviselői ismételten kérték, hogy az Egyesült Királyság hatóságai küldjék meg számára az HMRC jogi szolgálata által készített, az e fizetési felszólítások törlésének alapjául szolgáló vélemény másolatát, e hatóságok azzal az indokkal tagadták meg e kérés teljesítését, hogy e dokumentum bizalmas, és hogy az az ügyvéd és ügyfele közötti érintkezések védelme alá tartozik.
- 95 E látogatás során az Egyesült Királyság hatóságai tájékoztatták a Bizottság tisztviselőit arról, hogy az HMRC 2017. október 12-én megindította a „Swift Arrow” elnevezésű műveletet.

- 96 Az Egyesült Királyság hatóságai kifejtették, hogy az e művelet keretében alkalmazott kockázati profilok nem az OLAF-JRC módszer alapján megállapított küszöbökön, hanem a kizárólag az Egyesült Királyságba irányuló behozatalok alapján az HMRC által meghatározott nemzeti kockázati küszöbökön vagy profilokon alapultak, és hogy ezeket a küszöböket vagy profilokat csak bizonyos, korábban jogellenes és titkos kereskedelmet folytatóként azonosított piaci szereplőkre alkalmazták. Az említett kockázati küszöbök vagy profilok révén beazonosított konténereket az Egyesült Királyság hatóságai fizikai ellenőrzéseknek vetették alá az érintett áruk vámkezelése során. Ha e hatóságok úgy vélték, hogy ezen áruk bejelentett értéke nem volt igazolt, biztosíték nyújtását követelték ezen áruk kiadása előtt.
- 97 A 2018. április 16. és 20. között sorra kerülő 18–11–1. sz. ellenőrző látogatás során a Swift Arrow művelet kezdő időpontja, 2017. október 12. és a 2017. december 31. közötti időszakra vonatkozóan 25 vámáru-nyilatkozatot vizsgáltak meg. Megállapították, hogy az e különösen alacsony értéket feltűnítő vámáru-nyilatkozatok közül csak hetet azonosítottak e kockázati küszöbök vagy profilok révén, valamint hogy a 18 másik konténert az érintett vámérték vitatása nélkül bocsátották szabad forgalomba. Az Egyesült Királyság hatóságai jelezték, hogy a Swift Arrow művelet megindítása óta az HMRC kockázati küszöbeit, illetve profiljait kiigazították annak érdekében, hogy azok több gazdasági szereplőt, KN-kódot és belépési pontot foglaljanak magukban, így, ha az érintett behozatalokra 2018 áprilisában került volna sor, e kockázati küszöbök, illetve profilok tizenegy további nyilatkozat beazonosítását tették volna lehetővé.
- 98 Ezenkívül e hatóságok szerint több kiválasztott gazdasági szereplő szakította meg a behozatalt, amint bekerültek az említett kockázati küszöbök, illetve profilok alá, amint az érintett áruk kiadását megelőzően vámellenőrzés alá vonták őket, továbbá amint biztosítékot kellett nyújtaniuk az áru kiadásának engedélyezése előtt.
- 99 Az említett hatóságok ugyanakkor megtagadták a Swift Arrow művelet keretében megkövetelt biztosítékok meghatározására és ezzel összefüggésben az utólagos beszédési megbízások kibocsátására az HMRC által alkalmazott számítási módszer részleteinek a Bizottsággal való közlését.
- 100 2018 májusában a 2015. május 1-jétől végzett és alulértékeltnek minősített behozatalokra vonatkozóan nyolc darab C 18 Breach fizetési felszólítást adtak ki és könyveltek el a B-számlán, összesen mintegy 25 millió GBP (körülbelül 30 millió euró) értékben.
- 101 A 2018. október 8. és 12. között sorra kerülő 18–11–2. sz. ellenőrző látogatás során az Egyesült Királyság hatóságai továbbra is megtagadták a már a 18–11–1. sz. ellenőrző látogatás során általuk kifogásoltak teljesítését. Ezzel szemben megerősítették, hogy 2018 áprilisában kiegészítő vámot állapítottak meg hét gazdasági szereplővel – köztük a Snake közös vámügyi művelet során azonosított több piaci szereplővel – szemben, összesen 19 434 197,73 GBP (körülbelül 22 829 352 euró) értékben.

B. A pert megelőző eljárás

- 102 2017. március 24-i és július 28-i levelében a Bizottság megkérdezte az Egyesült Királyságtól, hogy milyen lépéseket tett az OLAF jelentésére válaszul. A Bizottság jelezte, hogy nem kapott konkrét további információkat ettől az államtól, és hogy semmi nem enged arra következtetni, hogy ez az állam megtette az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás megelőzéséhez szükséges megfelelő intézkedéseket. A Bizottság jelezte, hogy ellenkező információk hiányában köteles lesz

arra kérni az említett államot, hogy bocsássa rendelkezésre a tradicionális saját forrásoknak az OLAF által meghatározott veszteségeknek megfelelő – és a beszédési költségekkel csökkentett – összegét.

- 103 A 2017. július 28-án kelt három levél egyikében a Bizottság azt is kérte, hogy tájékoztassák arról, hogy az Egyesült Királyság hatóságai milyen lépéseket tettek a 16–11–1. sz. ellenőrző látogatásról szóló jelentésre válaszul, és e tekintetben megismételte azt a kérését, hogy bocsássa rendelkezésre az HMRC jogi szolgálatának a 24 darab C 18 Snake fizetési felszólítás törlését eredményező véleményét, valamint a 24 ügyre vonatkozó iratok jegyzékét, így a megfelelő vámtartozások megállapítása céljából végzett számítások részleteit.
- 104 Az Egyesült Királyság a 2017. augusztus 8-i és október 12-i levelében válaszolt a Bizottság e leveleire.
- 105 Mindenekelőtt az OLAF jelentését illetően az Egyesült Királyság rámutatott arra, hogy intézkedéseket tettek az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából, például megindították a Breach műveletet. Az uniós jog nem ír elő különös ellenőrzési típust, így módon az egyes tagállamok feladata annak eldöntése, hogy melyik módszer szolgálja leginkább e jog alkalmazását. Az érintett áruk kiadását megelőző vámenellenőrzési intézkedések – például a biztosítékok nyújtása – jellegüknél fogva nem hatékonyabbak az Egyesült Királyság által alkalmazottakhoz hasonló utólagos intézkedéseknél. Az Egyesült Királyság szerint az OLAF-JRC módszer nem megbízható és nem is megfelelő, mivel az többek között az uniós szinten megállapított adatok alkalmazásán alapul. Következésképpen ez a módszer bírálható, és az Egyesült Királyság emiatt fejlesztette ki saját módszerét, amely mentes az OLAF által ajánlott módszer hibáitól.
- 106 Ezután az 16–11–1. sz. ellenőrző látogatásról szóló jelentésre válaszul megtett intézkedéseket illetően az Egyesült Királyság jelezte, hogy a 24 darab C 18 Snake fizetési felszólítást azért törölték, az ezeknek megfelelő összegeket pedig azért törölték a B-számláról, mert lehetetlen volt bizonyítani a behozott áruk tényleges értékének összegét, ennek lehetetlenségét azonban a Breach művelet keretében egy szakértői csoport orvosolni fogja.
- 107 Az Egyesült Királyság végül – a bizalmasságra, valamint az ügyvéd és ügyfele közötti szakmai titoktartás védelmére hivatkozva – megismételte azon álláspontját, amely szerint nem tud eleget tenni annak a kérésnek, hogy közölje az HMRC jogi szolgálatának a 24 darab C 18 Snake fizetési felszólítás törlését eredményező véleményét.
- 108 2018. március 9-én a Bizottság felszólító levelet küldött az Egyesült Királyságnak.
- 109 Az Egyesült Királyság 2018. június 22-i levelében válaszolt a Bizottságnak. E levél mellékletében ez a tagállam azt kérte, hogy küldjék meg számára az OLAF jelentésének teljes változatát, mivel csak e jelentés hiányos változatával rendelkezik, kérte továbbá, hogy a Bizottság válaszolja meg a tradicionális saját források követelt összegeinek kiszámítására alkalmazott módszerre vonatkozó részletes kérdéseit.
- 110 2018. szeptember 24-én a Bizottság indokolással ellátott véleményt küldött az Egyesült Királyságnak (a továbbiakban: indokolással ellátott vélemény), amelyben válaszolt többek között az e tagállam által a 2018. június 22-i levelének mellékletében megfogalmazott kérdésekre. E tagállam számára az indokolással ellátott véleményben két hónapos válaszadási határidőt állapítottak meg.

- 111 Mivel a Bizottság e határidőn belül nem kapott választ az Egyesült Királyságtól az indokolással ellátott véleményre, 2018. december 19-én úgy határozott, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nyújt be a Bírósághoz, figyelemmel arra, hogy 2018. december 18-án előzetesen már tájékoztatta ezt a tagállamot arról, hogy másnap ilyen határozatot szándékozik elfogadni.
- 112 Az Egyesült Királyság hatóságainak kérésére, valamint az e hatóságok és a Bizottság szolgálatai közötti különféle informális levélváltásokat követően 2019. január 9-én technikai megbeszélésre került sor az említett hatóságok és e szolgálatok között. E technikai megbeszélésen egy tanácsadó társaság ismertette azon jelentés következtetéseit, amelynek elkészítésére az Egyesült Királyság kérte fel.
- 113 2019. február 11-én az Egyesült Királyság megküldte a Bizottságnak az indokolással ellátott véleményre adott válaszát, amely ezt a jelentést mellékletként tartalmazta.
- 114 A Bizottság 2019. március 7-én – e válasz vizsgálatát követően – megindította a kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen keresetet.

III. A Bíróság előtti eljárás

- 115 A Bíróság elnöke 2019. szeptember 26-i határozatával megengedte a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Görög Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság (a továbbiakban együttesen: beavatkozó tagállamok) beavatkozását az Egyesült Királyság kérelmeinek támogatása végett.
- 116 2019. április 11-i levelében az Egyesült Királyság azt kérte a Bíróságtól, hogy kötelezze a Bizottságot arra, hogy válaszoljon a 2019. március 22-i levelében szereplő, azon „átfogalmazott” információkérésben általa feltett kérdésekre, amely kibővítette a 2018. június 22-i levélben az Egyesült Királyság által az ezen intézményhez intézett információkérésében szereplő kérdéseket.
- 117 2020. június 6-i levelében az Egyesült Királyság bizonyításfelvételi, illetve pervezető intézkedések iránti kérelmet terjesztett elő azzal a céllal, hogy a Bíróság kötelezze a Bizottságot egy sor kérdés megválaszolására, amelyek némelyikét már feltett a 2018. június 22-i és a 2019. március 22-i levélben szereplő, fent említett információkérésekben.
- 118 Az ügy vizsgálata keretében a Bíróság figyelembe vette az Egyesült Királyság e kérelmeit az általa a Bizottságnak és ezen államnak a 2020. október 14-i levélben feltett, írásban megválaszolandó kérdések megfogalmazásakor. Ezenkívül – a Bíróság kérésére – az e kérdésekre adott válaszok ezt követően kontradiktórium vita tárgyát képezték a tárgyaláson.

IV. A keresetről

- 119 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből történő kilépéséről szóló megállapodás megkötéséről szóló, 2020. január 30-i (EU) 2020/135 határozattal (HL 2020. L 29., 1. o.) az Európai Unió Tanácsa az Európai Unió és az Európai Atomenergia-közösségből (EAK) nevében jóváhagyta ezt a megállapodást (HL 2020. L 29., 7. o.; a továbbiakban: kilépési megállapodás), amelyet csatoltak e határozathoz.

- 120 Az említett megállapodás 86. cikkéből következik, hogy a Bíróság továbbra is hatáskörrel rendelkezik a többek között az e megállapodás 2. cikkének – az ugyanezen megállapodás 126. cikkével összefüggésben értelmezett – e) pontja szerinti átmeneti időszak lejártá előtt, azaz 2021. január 1-je előtt (a továbbiakban: átmeneti időszak) az Egyesült Királysággal szemben indított valamennyi eljárásra. Mivel a kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen keresetet 2019. március 7-én nyújtották be, a Bíróság továbbra is hatáskörrel rendelkezik annak elbírálására.
- 121 Ehhez hozzá lehet tenni, hogy ami az Unió – 2020-ig tartó pénzügyi évekre vonatkozó – saját forrásaival kapcsolatos uniós jog értelmezését és alkalmazását illeti, a kilépési megállapodás 136. és 160. cikkéből következik, hogy a Bíróság az EUMSZ 258. cikk alapján 2020. december 31. után, következésképpen a kilépési megállapodás 87. cikkének (1) bekezdésében említett átmeneti időszak végét követő azon négyéves időszakon túl is hatáskörrel rendelkezik, amely időszakot az átmeneti időszak vége előtt elkövetett kötelezettségszegés iránti új keresetnek az EUMSZ 258. cikk alapján történő benyújtására írtak elő.

A. Az elfogadhatóságról

- 122 A kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen kereset elfogadhatóságának teljes egészében vagy részben történő vitatása érdekében az Egyesült Királyság által hivatkozott érvelést kell elsősorban megvizsgálni.

1. Az Egyesült Királyság védelemhez való jogának a pert megelőző eljárás során és a Bíróság előtti eljárásban történő megsértéséről

a) A felek érvelése

- 123 Az Egyesült Királyság előadja, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen kereset elfogadhatatlan, mivel a védelemhez való jogát sem a pert megelőző eljárás során, sem pedig a Bíróság előtti eljárásban nem tartották tiszteletben.
- 124 Először is, megsértették az Egyesült Királyság védelemhez való jogát, mivel a Bizottság nem válaszolt sem a 2018. június 22-i levélben szereplő információkérésére, sem a 2019. március 22-i levélben szereplő „átfogalmazott” információkérésére, holott olyan információkról van szó, amelyekre az Egyesült Királyságnak szüksége volt ahhoz, hogy megérthesse a neki felrótt kötelezettségszegést, és hogy védekezhesen.
- 125 Ily módon az Egyesült Királyság – mivel ezen információkérésekre nem kapott választ – nem rendelkezett az ahhoz szükséges információkkal, hogy a tradicionális saját források Bizottság által követelt összegét rekonstruálhassa. Ezenkívül még a Bizottság által a válaszban az ezen összeg kiszámítására vonatkozóan szolgáltatott magyarázatokat követően is bizonytalanságok állnak fenn, különösen az átlagárak korrigálására alkalmazott módszert, illetve azon kérdést illetően, hogy az ezen állam rendelkezésére álló nem összesített adatok megfelelnek-e az ezen intézmény által az említett számítás során felhasznált napi összesített adatoknak. Mindenesetre, még ha e magyarázatok a kért információk egy részét tartalmazzák is, azokat késedelmesen, következésképpen pedig mind az említett állam védelemhez való jogának, mind pedig az említett intézményt terhelő jóhiszemű együttműködési kötelezettségnek a megsértésével közölték.

- 126 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy megsértették a védelemhez való jogát is, mivel a Bizottság megtagadta, hogy válaszoljon a 2018. június 22-i és a 2019. március 22-i levélben szereplő azon információkérésekre, amelyek arra irányultak, hogy ezen intézménytől információkat szerezzen az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából a többi tagállam által megtett intézkedésekkel kapcsolatban.
- 127 Márpedig ezek az információk szükségesek voltak az Egyesült Királyság számára ahhoz, hogy védekezhessen a Bizottság azon állításaival szemben, amelyek szerint más tagállamokban olyan megfelelő intézkedéseket hoztak, amelyek eredményesek voltak az e csalás elleni küzdelemben. Ezek az információk továbbá relevánsak voltak egyrészt annak meghatározása szempontjából, hogy az Egyesült Királyság által meghozott intézkedések a saját mérlegelési mozgásterébe tartoztak-e, és ennélfogva észszerű megközelítést képeztek-e az említett csalás elleni küzdelem vonatkozásában, másrészt pedig az Egyesült Királyságnak felrótt magatartás és a tradicionális saját forrásokat érintő, a Bizottság által hivatkozott veszteségei közötti okozati összefüggéssel kapcsolatos érvekre való hivatkozás szempontjából.
- 128 Az Egyesült Királyság másodszor azt állítja, hogy megsértették a védelemhez való jogát, mivel a Bizottság aláasta a védekezéséhez szükséges valamennyi adathoz való hozzáférés lehetőségét, tekintettel arra, hogy a 2014 előtti vámáru-nyilatkozatokat megsemmisítették, mivel azokat csak négy évig őrizték meg. Az ezen adatokhoz való hozzáférés szükséges lett volna, mivel a Bizottság a jogsértési időszakot az OLAF jelentésében szereplőnél hosszabb időre terjesztette ki, és azt 2011-től kezdődő hatállyal jelölte meg. Arról van szó, hogy a Bizottság megváltoztatta álláspontját és kiterjesztette a kereset tárgyát, ami sértette az Egyesült Királyság védelemhez való jogát.
- 129 Az Egyesült Királyság harmadszor arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a védelemhez való jogát, mivel nem szolgáltatott bizonyítékokat az érintett áruk jellegére és az ezen áruk rendeltetési helye szerinti tagállamra vonatkozóan.
- 130 A Bizottság vitatja az Egyesült Királyság érvelését.

b) A Bíróság álláspontja

- 131 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a pert megelőző eljárásnak az a célja, hogy alkalmat biztosítson az érintett tagállam számára egyrészt az uniós jogból eredő kötelezettségeinek teljesítésére, másrészt pedig a Bizottság által megfogalmazott kifogások ellen védekezésül felhozott jogalapjainak a hatékony érvényesítésére. Ezen eljárás szabályos lefolytatása az EUM-Szerződés által előírt lényeges biztosítékanak minősül nemcsak az érintett tagállam jogainak védelme, hanem annak biztosítása érdekében is, hogy az esetleges peres eljárásnak egyértelműen meghatározott jogvita legyen a tárgya (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország [Regisztrációs adó] ítélet, C-552/15, EU:C:2017:698, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 132 Ezen túlmenően a Bíróság eljárási szabályzata 120. cikkének c) pontjára vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy minden keresetlevélnek világosan és pontosan meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, valamint tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését annak érdekében, hogy lehetővé tegye az alperes számára védelme előkészítését, a Bíróság számára pedig felülvizsgálati jogköre gyakorlását. Ebből következik, hogy az ilyen kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeknek magából a keresetlevél szövegéből kell koherens és érthető módon kitűnniük, és a keresetlevélben a kérelmeket egyértelműen kell megfogalmazni annak

elkerülése érdekében, hogy a Bíróság a határozatában túlterjeszkedjen a kereseti kérelmen, vagy valamely kifogás tekintetében elmulassza a határozathozatalt (2019. október 31-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-395/17, EU:C:2019:918, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 133 A Bíróság azt is megállapította, hogy az EUMSZ 258. cikk alapján indított kereset esetében a keresetnek koherensen és pontosan kell tartalmaznia a kifogásokat annak érdekében, hogy a tagállam és a Bíróság az uniós jog felrótt megsértésének terjedelmét pontosan meg tudja ítélni, ami szükségszerű feltétele annak, hogy az említett állam hasznosan érvelhessen védekezési jogalapjaival, és hogy a Bíróság vizsgálni tudja az állítólagos kötelezettségszegés fennállását (2019. október 31-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-395/17, EU:C:2019:918, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 134 A jelen ügyben elsősorban azt illetően, hogy a Bizottság megtagadta bizonyos olyan információknak az Egyesült Királyság rendelkezésére bocsátását, amelyeket az a 2018. június 22-i és 2019. március 22-i levelében kért, noha ezek az információk elengedhetetlenek a védekezéséhez, mindenképp meg kell állapítani, hogy az indokolással ellátott vélemény 301–326. pontjában a Bizottság megfelelően válaszolt a 2018. június 22-i levélben megfogalmazott azon panaszra, amely szerint az OLAF-jelentés 2. mellékletének a felszólító levélhez csatolt másolata nem volt teljes, mivel a 2. mellékletből több oldal hiányzott.
- 135 A Bizottság az indokolással ellátott vélemény e pontjaiban lényegében kifejtette, hogy az említett 2. melléklet helyébe e jelentés 7. melléklete lépett, amely az Egyesült Királyság hatóságainak rendelkezésére állt, és amely két olyan technikai dokumentumot tartalmazott, amely kifejtette az OLAF-JRC azon módszerére vonatkozó részletes információkat, amely módszert a Bizottság szintén felhasznált a tradicionális saját forrásokat a jogsértési időszakban érintő veszteségek azon összegeinek kiszámításához, amelyek rendelkezésre bocsátását az indokolással ellátott véleményben és a keresetlevélben kérte.
- 136 E körülmények között az, hogy az OLAF-jelentés 2. mellékletének a felszólító levélhez csatolt másolata nem volt teljes, nem ásta alá az Egyesült Királyság azon lehetőségét, hogy a Bizottság által megfogalmazott kifogásokkal szemben hatékonyan hivatkozhatson a védekezésül felhozott jogalapjaira.
- 137 Ezután – az Egyesült Királyság szerint – megsértették a védelemhez való jogát, mivel a Bizottság a 2019. március 22-i levélben szereplő „átfogalmazott” információkérésre válaszul megtagadta a korrigált átlagár kiszámításával, valamint a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek indokolással ellátott véleményben és keresetlevélben követelt összegének kiszámításával kapcsolatos bizonyos részletes információk nyújtását, holott azok elengedhetetlenek voltak a védekezéséhez. E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint arra a főtanácsnok indítványának 126. pontjában lényegében szintén rámutatott – a Bizottság a válasz 132–141. pontjában bizonyította, hogy az Egyesült Királyság mind a felhasznált adatokat, mind pedig az e számítás elvégzéséhez alkalmazott módszert mindenkor ismerte, valamint hogy következőképpen ez utóbbinak mind a pert megelőző eljárás során, mind pedig a Bíróság előtti eljárás során mindenkor rendelkezésére állt az összes olyan információ, amely lehetővé tette számára ezen összeg rekonstrukcióját, ekként pedig annak vitatását.
- 138 Egyébiránt, még ha az Egyesült Királyság azt is állítja, hogy az említett számítás egyes vonatkozásait illetően továbbra is fennállnak bizonytalanságok, meg kell állapítani, hogy mind a pert megelőző eljárás során, mind pedig a Bíróság előtti eljárás során ez az állam élt azzal a

lehetőséggel, hogy részletesen kifogásolja ezt a számítást, valamint az OLAF-JRC azon adatait és módszerét, amelyeken e számítás alapul. Az ezen állam által a Bíróság kérdéseire – különösen a korrigált átlagár számítása bizonyos kiigazításai által a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegére gyakorolt hatásra vonatkozó kérdésekre – adott válaszok egyebekben megerősítik, hogy az állam mindenkor teljes mértékben hozzáfért a Bizottság által az e számítás elvégzéséhez felhasznált valamennyi adatbázishoz és technikai dokumentumhoz.

- 139 Ebből az is következik, hogy – az Egyesült Királyság állításával ellentétben – a Bizottság által a válaszban szolgáltatott információk egyáltalán nem képeznek új információkat, ily módon nem róható fel ezen intézménynek, hogy késedelmesen orvosolta az információk – ezen állam védelemhez való jogát sértő – hiányát.
- 140 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy – a korrigált átlagárnak és a Bizottság által az Egyesült Királyságtól követelt, a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámításához az ezen intézmény által felhasznált adatokat és módszert illetően – az Egyesült Királyság mind a pert megelőző eljárás során, mind pedig a Bíróság előtti eljárás során rendelkezett mindazokkal a szükséges ténybeli elemekkel, amelyek lehetővé tették számára, hogy a Bizottság által megfogalmazott kifogásokkal szemben hatékonyan hivatkozhasson a védekezésül felhozott jogalapjaira.
- 141 Végül azt illetően, hogy a Bizottság a 2018. június 22-i és a 2019. március 22-i levélre válaszul megtagadta az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából a többi tagállam által megtett intézkedésekre vonatkozó információk közlését, elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely tagállam nem igazolhatja a Szerződésből eredő kötelezettségei teljesítésének elmulasztását azzal a körülménnyel, hogy más tagállamok szintén nem tesznek eleget kötelezettségeiknek. Az EUM-Szerződés által létrehozott uniós jogrendben ugyanis az uniós jog tagállamok általi végrehajtása nem tehető függővé viszonyossági feltételtől. Az EUMSZ 258. és EUMSZ 259. cikk megfelelő jogorvoslati lehetőségeket biztosít arra az esetre, ha valamely tagállam megszegi az EUM-Szerződésből eredő kötelezettségeit (2018. július 11-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-356/15, EU:C:2018:555, 106. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 142 E tekintetben még akkor is, ha – az Egyesült Királyság állításának megfelelően – a jogsértési időszakban vagy annak egy részében más tagállamok az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló olyan vámellenőrzési rendszerrel rendelkeztek is, amely bizonyos szempontokból hasonló volt az Egyesült Királyság által ebben az időszakban alkalmazotthoz, ez a körülmény önmagában nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy ezen állam rendszere megfelelt-e az Unió pénzügyi érdekeinek az ilyen csalással szembeni védelmével kapcsolatos, az EUMSZ 325. cikkhez hasonló uniós jogi rendelkezéseknek.
- 143 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy – amint azt többek között a 2020. június 6-i levelének mellékletében az Egyesült Királyság által benyújtott különféle dokumentumok is tanúsítják, amely levélben ezen állam azt kérte a Bíróságtól, hogy fogadjon el bizonyos bizonyításvételi, illetve pervezető intézkedéseket – az említett államnak tudomása volt az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából a több más tagállam által a teljes jogsértési időszakban vagy annak egy részében megtett, és különösen a Franciaország által elfogadott különféle intézkedésekről, valamint a Bizottság ezen intézkedésekre vonatkozó értékeléséről, különösen a tekintetben, hogy ezek az intézkedések megfelelnek-e az uniós jognak, meg kell továbbá állapítani, hogy ez az állam ezeket az információkat egyébként az

ellenkérelmében is felhasználta. A Bíróság emellett ezzel kapcsolatban írásbeli választ igénylő kérdéseket intézett a Bizottsághoz. Az e kérdésekre adott válaszok tehát megerősítették azokat a részletes információkat, amelyekkel az Egyesült Királyság már rendelkezett.

- 144 Másodsorban az Egyesült Királyság azon érvelésének sem lehet helyt adni, amely szerint megsértették a védelemhez való jogát, mivel a Bizottság aláasta a védekezéséhez szükséges valamennyi adathoz való hozzáférés lehetőségét, amennyiben a 2014 előtti vámáru-nyilatkozatokat megsemmisítették, mivel azokat csak négy évig őrizték meg.
- 145 Amint arra indítványának 130. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott, a Bíróság elé terjesztett iratokból ugyanis kitűnik, hogy a jogsértési időszaknak a 2014 előtti, a jelen kereset által lefedett részét illetően, amely jogsértés – amint az a jelen ítélet 455. pontjában szerepel – csak az említett fizetési felszólításokban szereplő utólagos beszédési megbízásokban megállapított vámtartozásokra vonatkozik, az Egyesült Királyság a viszonyválaszban benyújtott egy, a jogsértési időszak e részében végzett behozatalokat illetően kibocsátott C 18 Snake fizetési felszólításokat tartalmazó táblázatot, benyújtotta továbbá e fizetési felszólítások másolatát, valamint az általa alkalmazott számítások részleteit kifejtő táblázatokat. E táblázatok azonban az e behozatalokra vonatkozó vámáru-nyilatkozatokra hivatkoznak. Ezenkívül az Egyesült Királyság nem vitatja, hogy rendelkezik e vámáru-nyilatkozatokkal, mivel azok az igazgatási felülvizsgálati eljárások keretében vitatott utólagos beszédési megbízások tárgyát képezték.
- 146 Ami harmadsorban az Egyesült Királyság azon kifogását illeti, amely szerint a Bizottság nem tartotta tiszteletben a védelemhez való jogát, mivel nem szolgáltatott bizonyítékokat az érintett áruk jellegére és az ezen áruk rendeltetési helye szerinti tagállamra vonatkozóan, ez a kifogás nem a kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen kereset elfogadhatóságára, hanem annak megalapozottságára vonatkozik, mivel arra a kérdésre irányul, hogy a Bizottság – amelyre az általa hivatkozott kötelezettségszegések bizonyításának terhe hárul – a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e, hogy a tradicionális saját forrásokot érintő veszteségek összegének becslésével, valamint a héából származó saját forrásokra vonatkozó rendelkezések megsértésével kapcsolatban általa felhozott jogalapok megalapozottak, figyelemmel többek között az említett áruk jellegére és rendeltetési helyére.
- 147 A fenti megfontolásokra tekintettel az Egyesült Királyság védelemhez való jogának a pert megelőző eljárás során és a Bíróság előtti eljárás során történő megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

2. Konkrétan a 42-es eljárás kódú vámeljárást illetően a héára vonatkozó uniós jog megsértésére alapított kifogás ténybeli és jogi alapjának elégtelenségéről

a) A felek érvelése

- 148 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a védelemhez való jogát sem a pert megelőző eljárás során, sem pedig a Bíróság előtti eljárás során, mivel az indokolással ellátott véleményben és a keresetlevélben nem szolgált elegendő információval a héára vonatkozó uniós jog, valamint a héából származó saját forrásokra vonatkozó uniós jog állítólagos megsértésének ténybeli és jogi alapjára vonatkozóan. Ez a mulasztás nem tette lehetővé az Egyesült Királyság számára, hogy megértse különösen azt a kifogást, amely szerint meg kell állapítani a felelősségét a 42-es eljárás kódú vámeljárást keretében a területére behozott termékek után egy másik tagállamban fizetendő hea teljes összegben való beszédésének elmaradásáért, és

ennél fogva az ezen adóból származó saját források ezen intézmény rendelkezésére bocsátásának elmaradásáért. Ezen információk hiányában az Egyesült Királyság nem tudott hasznosan hivatkozni az e kifogással szembeni védekezésül felhozott jogalapjaira.

- 149 A Bizottság nem hozott fel konkrétan egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely igazolná, hogy mivel az Egyesült Királyság nem fogadta el az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából megfelelő intézkedéseket, ezen állam aláásta a héa más tagállamok általi beszédését, illetve hogy akár megakadályozta ezen utóbbiakat abban, hogy beszédjék ezt az adót, és hogy az annak megfelelő saját forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsássák.
- 150 Így semmilyen összeget nem követeltek a héából származó saját forrásokat érintő, a héa beszédésének elmaradásából eredő veszteségek címén, továbbá semmilyen információt nem szolgáltatott az érintett gazdasági szereplőkre, az érintett áruk rendeltetési helye szerinti tagállamokra, az ezen áruk feladása előtt vagy után e gazdasági szereplők e tagállamok általi szabályozására, a rendeltetési hely szerinti tagállamok által a héa említett gazdasági szereplőktől való beszédése érdekében megtett vagy nem megtett intézkedésekre vonatkozóan.
- 151 A Bizottság vitatja az Egyesült Királyság érvelését.

b) A Bíróság álláspontja

- 152 Elegendő megállapítani, hogy az Egyesült Királyság által hivatkozott érvelés arra a kérdésre vonatkozik, hogy a 2006/112 irányelvnek és a héából származó saját források rendelkezésre bocsátására vonatkozó uniós jogi rendelkezéseknek a megsértésére alapított, az első kereseti kérelem első két bekezdésében említett kifogásnak van-e jogalapja, és hogy a Bizottság a jelen eljárásban a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e a jogilag releváns tények valóságtartalmát. Ez az érvelés azonban e kifogás megalapozottságára, nem pedig annak elfogadhatóságára vonatkozik.
- 153 Következésképpen a konkrétan a 42-es eljáráskódú vámeljárást illetően a héára vonatkozó uniós jog megsértésére alapított kifogás ténybeli és jogi alapjának elégtelenségére alapított elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

3. A bizalomvédelem elvének, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a jóhiszemű együttműködés elvének a megsértéséről

a) A felek érvelése

- 154 Az Egyesült Királyság előadja, hogy a Bizottság megsértette a bizalomvédelem elvét, a jogbiztonság elvét, az estoppel-elvet és a jóhiszemű együttműködés elvét azáltal, hogy a kötelezettségzegés megállapítása iránti jelen kereset benyújtásakor felülvizsgált bizonyos, az ezen államnak tett ígéreteket, amennyiben e kereset a 2015. február végét megelőző időszakra vonatkozik, így a keresetet ebben a részében el kell utasítani.
- 155 Az Egyesült Királyság e tekintetben a kormányzatával – különösen az HMRC-vel – az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából az ezen állam által meghozott intézkedésekkel kapcsolatban 2014-ben és 2015-ben tartott megbeszéléseken a Bizottság vagy az OLAF tisztviselői által tett bizonyos kijelentésekre hivatkozik.

- 156 E kijelentésekből az következik, hogy 2015. február végéig az említett tagállam jogosan hihette azt, hogy a Bizottság és az OLAF úgy véli, hogy megfelel az uniós jognak a vámellenőrzési rendszere, amelyet az jellemzett, hogy beszedési megbízásokhoz hasonló utólagos intézkedésekre, nem pedig az érintett áruk vámkezelése előtti kockázati küszöbök alkalmazásához vagy biztosíték nyújtásához hasonló intézkedések köré épül, és hogy következésképpen e rendszer miatt nem fog vele szemben kötelezettségzegés megállapítása iránti eljárás indulni.
- 157 Az Egyesült Királyság különösen az OLAF, illetve a Bizottság tisztviselői által a jogsértési időszakban tett három ígéretre hivatkozik, amelyek – álláspontja szerint – megalapozhatják ezt a jogos bizalmat.
- 158 Ami elsősorban azt a kijelentést illeti, amelyet – az Egyesült Királyság tisztviselői által készített összefoglaló jegyzőkönyv szerint – az OLAF egyik tisztviselője a 2014. június 13-án megtartott megbeszélésen tett, és amely szerint az OLAF tisztviselője „elégedett [volt] az Egyesült Királyság által elért haladással, valamint az ebben az időpontban már megtett intézkedésekkel és a tervezett intézkedésekkel”, ez a kijelentés egyértelmű biztosítékot képez arra vonatkozóan, hogy az OLAF nem vélte úgy, hogy az Egyesült Királyság megsérti az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére és a csalás elleni küzdelemre irányuló kötelezettségeit.
- 159 Ami másodsorban a Bizottság egyik tisztviselője által 2014 októberében tett azon kijelentést illeti, amely arról tájékoztatta az Egyesült Királyságot, hogy a PCA Discountban való részvétele „megfelelő”, és hogy az e művelet megfelelő lefolytatásához szükséges intézkedéseket „megfelelő időben és hatékonyan hajtották végre”, e kijelentés világos és egyértelmű biztosítékot képez arra vonatkozóan, hogy az Egyesült Királyság nem sértette meg az említett műveletben való részvételét illetően az uniós jogból eredő kötelezettségeit.
- 160 Ami harmadsorban az OLAF és az HMRC között 2015. február 19–20-án sorra kerülő első kétoldali megbeszélésen az OLAF egyik tisztviselője által tett azon kijelentést illeti, hogy – az említett megbeszélésről az Egyesült Királyság tisztviselői által készített összefoglaló jegyzőkönyv szerint – ez a tagállam „mindaddig azt tette, amit tenni kell”, ez a kijelentés az említett tagállam által „mindaddig” meghozott valamennyi intézkedésre vonatkozó biztosítékot képez, és nem csak a C 18 Snake fizetési felszólítások kibocsátásával kapcsolatban.
- 161 A Bizottság vitatja az Egyesült Királyság érvelését.

b) A Bíróság álláspontja

- 162 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy – a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint – az EUMSZ 258. cikkben előírt eljárás célja az EUM-Szerződéssel vagy egy másodlagos jogi aktussal a valamely tagállam tekintetében előírt kötelezettségek utóbbi általi megszegésének objektív megállapítása, valamint hogy ez az eljárás annak a meghatározását is lehetővé teszi, hogy valamely tagállam megsértette-e az adott ügyben az uniós jogot (2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 163 A Bíróság azt is megállapította, hogy a tagállam nem hivatkozhat a bizalomvédelem és a lojális együttműködés elvére annak érdekében, hogy megakadályozza az EUM-Szerződésből eredő kötelezettségei általa való megsértésének objektív megállapítását, mivel ezen igazolás elfogadása ellentétes lenne az EUMSZ 258. cikkben előírt, az ilyen objektív megállapítással kapcsolatos

eljárás céljával (lásd ebben az értelemben: 2010. május 6-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-311/09, nem tették közzé, EU:C:2010:257, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 164 Ezen igazolás elfogadása nemcsak az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésében előírt azon követelménnyel lenne ellentétes, hogy az Uniónak tiszteletben kell tartania a tagállamok Szerződések előtti egyenlőségét, hanem a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatában rögzített azon elvvel is, amely szerint a Bizottság mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tagállammal szembeni keresetindítás célszerűségének eldöntését, a tagállam által megszegett rendelkezések meghatározását, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás tagállammal szembeni megindítása időpontjának kiválasztását illetően, az e döntéseket meghatározó megfontolások pedig nem lehetnek kihatással a kereset elfogadhatóságára (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország [Regisztrációs adó] ítélet, C-552/15, EU:C:2017:698, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 165 Másodsorban, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság – azon eseteken kívül, amelyekben rá kifejezetten ilyen hatásköröket ruháztak – nem jogosult biztosítékokat nyújtani valamely meghatározott magatartásnak az uniós joggal való összeegyeztethetőségét illetően, és hogy semmi esetre sem rendelkezik hatáskörrel az uniós joggal ellentétes magatartások engedélyezésére (lásd ebben az értelemben: 2000. június 15-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-348/97, EU:C:2000:317, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 166 Márpedig meg kell állapítani, hogy – még ha az OLAF és a Bizottság tisztviselői az Egyesült Királyság által hivatkozott és a jelen ítélet 158–160. pontjában említett nyilatkozatok révén biztosítékokat szándékoztak is nyújtani arra vonatkozóan, hogy ezen államnak az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemmel kapcsolatos rendelkezései összeegyeztethetőek az uniós joggal – e kijelentések időpontjában a Bizottság nem rendelkezett semmilyen hatáskörrel arra, hogy ilyen biztosítékokat nyújtson, ily módon ezek a tisztviselők semmi esetre sem rendelkeztek felhatalmazással arra, hogy olyan biztosítékokkal szolgáljanak, amelyekre ez az állam a kötelezettségszegés megállapítása iránti jelen kereset elfogadhatóságának vitatása céljából hivatkozhat.
- 167 Harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a bizalomvédelem elvére való hivatkozás joga feltételezi, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságai pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó, valamint hitelt érdemlő és megbízható forrásokból származó ígéreteket nyújtottak az érdekelt számára. E jog ugyanis minden jogalanyt megillet, akiben az Unió valamely intézménye, szerve vagy hivatala – konkrét ígéretet téve neki – megalapozott várakozásokat keltett. Ezzel szemben ezen ígéret hiányában senki nem hivatkozhat ezen elv megsértésére (lásd ebben az értelemben: 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 62. pont; 2020. július 16-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 168 A jelen ítélet 162–164. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatra figyelemmel azonban – még ha az Egyesült Királyság által hivatkozott kijelentések meg is alapozhatták a jogos bizalmát az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló, a 2015. március 1. előtt alkalmazott vámellenőrzési rendszerének az uniós joggal való összeegyeztethetőségét illetően – e kijelentésekre semmi esetre sem lehet hivatkozni annak megakadályozása érdekében, hogy a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nyújtson be, mivel ez az intézmény mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tagállammal szembeni keresetindítás célszerűségének eldöntését illetően. E kijelentések nem akadályozhatják azt sem, hogy a Bíróság

– az EUMSZ 258. cikkben előírt eljárással elérni kívánt célkitűzésnek megfelelően – objektív módon megállapítsa, hogy ez a tagállam nem tartotta tiszteletben az EUM-Szerződésből eredő kötelezettségeit.

- 169 A kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás hatékonyságát egyébként súlyosan veszélyeztetné, ha egy tagállam hivatkozhatna a fellépésének jogszerűségébe vetett, a Bizottság tisztviselőinek néhány kijelentése alapján keletkezett jogos bizalomra annak érdekében, hogy kivonja magát az ilyen eljárás alól. Amint ugyanis arra a Bizottság helyesen rámutat, a tagállamok egy olyan rendszerben, amelyben felelősek az uniós vámszabályozásnak a területükön való megfelelő végrehajtásáért, nem mentesülhetnek az uniós jog esetleges megsértéséért fennálló felelősség alól kizárólag azon az alapon, hogy az OLAF vagy a Bizottság egy adott időpontban nem róta fel nekik ezt a jogsértést.
- 170 Végül – amint arra indítványának 151. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott – noha az Egyesült Királyság a bizalomvédelem elvének megsértésén kívül a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a lojális együttműködés elvének a megsértésére is hivatkozik, ez az állam nem fejt ki semmilyen különös érvelést ez utóbbi elvekre vonatkozóan, így az Egyesült Királyság által e tekintetben hivatkozott érvelést el kell utasítani.
- 171 A fenti megfontolásokra tekintettel a bizalomvédelem elvének, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a jóhiszemű együttműködés elvének megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

4. Arról, hogy a Bíróság az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében nem rendelkezik hatáskörrel a Bizottság arra irányuló kérelmének elbírálására, hogy valamely tagállamot a saját források meghatározott összegének a rendelkezésre bocsátására kötelezze

a) A felek érvelése

- 172 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy elfogadhatatlan az első kereseti kérelem harmadik bekezdése, amelyben a Bizottság azt kéri, hogy a jogsértési időszak hét évének mindegyikére vonatkozóan a tradicionális saját források meghatározott összegeit, azaz összesen mintegy 2,7 milliárd eurót „bocsássa az uniós költségvetés rendelkezésére”, mivel elsősorban a 2005. április 14-i Bizottság kontra Németország ítélet (C-104/02, EU:C:2005:219, 48–51. pont) és a 2006. október 5-i Bizottság kontra Németország ítélet (C-105/02, EU:C:2006:637, 43–45. pont) értelmében az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében a Bíróság nem kötelezheti a tagállamot arra, hogy az e célból a Bizottság nevében nyitott számlára írja jóvá az e tagállamnak felrótt kötelezettségszegések miatt ki nem fizetett saját források meghatározott összegeit.
- 173 Az Egyesült Királyság vitatja a Bizottság azon érvelését, amely szerint gondosan úgy „alakította ki” a kereseti kérelmeket, hogy elkerülje az előző pontban hivatkozott ítéletek alapjául szolgáló ügyekben elkövetett és a Bíróság által ezekben az ítéletekben az érintett kereseti kérelmek elfogadhatatlanként történő elutasításával szankcionált hibát. Olyan „manipulációról” van szó, amelynek célja a Bíróság hatásköre hiányának megkerülése, mivel a Bizottság valójában ugyanazt az eredményt kívánja elérni, mint amelyre ezekben az ügyekben törekedett.

- 174 Ezenkívül a Bizottság eljárása megfosztja az Egyesült Királyságot az EUMSZ 260. cikk által számára biztosított azon lehetőségtől, hogy orvosolja az EUMSZ 258. cikk alapján megállapított bármely jogsértést, következésképpen nem tartja tiszteletben ezen intézmény, a Bíróság és a tagállamok Szerződések alapján fennálló hatásköreit.
- 175 A jelen ügy egyébiránt különbözik a 2005. november 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet (C-392/02, EU:C:2005:683) alapjául szolgáló ügytől. Jóllehet ebben az ítéletben a Bíróság helyt adott az annak megállapítására irányuló keresetnek, hogy az érintett tagállam a meghatározott összegű saját források rendelkezésre bocsátásának megtagadása révén nem teljesítette a rá háruló kötelezettségeket, meg kell állapítani, hogy az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben – amint az az ítélet 56. pontjából kitűnik – sem a vámtartozás fennállását, sem pedig a saját forrásokat érintő veszteségek összegét nem vitatták.
- 176 Ebben az összefüggésben a 2019. október 31-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet (C-391/17, EU:C:2019:919) is releváns, mivel ezen ítélet 118. és 119. pontja azt sugallja, hogy ha a Bizottság saját forrásokat érintő, konkrétan számszerűsített veszteség megállapítására irányuló kérelmet nyújt be, ezen intézménynek az e veszteséget okozó minden egyes behozatal tekintetében bizonyítania kell a kérelmének minden egyes elemét, valamint az ezen elemek és az e veszteség között fennálló okozati összefüggést.
- 177 Az Egyesült Királyság másodsorban azt állítja, hogy a jelen kereset valójában az elszenvedett kár megtérítésére irányul, ennél fogva pedig elfogadhatatlan, mivel a Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy hozzon határozatot bizonyos olyan konkrét összegekről, amelyeket az Egyesült Királyságnak a Bizottság rendelkezésére kellett volna bocsátania. Még ha a Bíróság azt is állapítja meg, hogy ez a kereset elfogadható, ezen állam úgy véli, hogy a Bizottság feladata annak bizonyítása, hogy teljesül a felelőssége megállapításának valamennyi feltétele, vagyis a jogellenes magatartás, a számszerűsített konkrét kár, valamint az e magatartás és az e kár közötti közvetlen okozati összefüggés.
- 178 Az Egyesült Királyság másodlagosan azt állítja, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a Bizottság összekeveri a saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározása céljából követendő három szakaszt. A Bizottságnak ugyanis először is bizonyítania kellett volna, hogy az Egyesült Királyság nem teljesítette az uniós jogból eredő kötelezettségeit, bizonyítania kellett volna az e kötelezettségszegés és az általa követelt meghatározott összeg közötti okozati összefüggést, valamint a meghatározott összeg rendelkezésre bocsátására irányuló kérelmének elfogadhatóságát. Másodszor, ha a Bizottság erre a három tényezőre vonatkozóan bizonyítékot tudott előterjeszteni, a Bíróságnak először az Egyesült Királyságnak a megfizetendő kiegészítő saját forrásokra vonatkozó értékelését kellene vizsgálnia. A Bíróság csak akkor vizsgálhatja meg – a harmadik lépésben – a veszteségeknek a Bizottság által hivatkozott becslését, ha az említett értékelést nyilvánvalóan észszerűtlenként utasítaná el.
- 179 A Bizottság vitatja az Egyesült Királyság érvelését.

b) A Bíróság álláspontja

- 180 Elsősorban az Egyesült Királyság által a 2005. április 14-i Bizottság kontra Németország ítéletre (C-104/02, EU:C:2005:219) és a 2006. október 5-i Bizottság kontra Németország ítéletre (C-105/02, EU:C:2006:637) alapított érvelést illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetekkel összefüggésben a Bizottság kizárólag annak megállapítását kérheti a Bíróságtól – a kötelezettségszegés abbahagyása céljából –, hogy az

állítólagos kötelezettségzegés fennáll. A Bizottság az ilyen keresettekkel összefüggésben ilyen módon nem kérheti a Bíróságtól például azt, hogy egy tagállamot egy meghatározott magatartás tanúsítására kötelezzen az uniós jognak való megfelelés céljából (2020. április 2-i Bizottság kontra Lengyelország, Magyarország és Cseh Köztársaság [A nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére szolgáló ideiglenes mechanizmus] ítélet, C-715/17, C-718/17 és C-719/17, EU:C:2020:257, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 181 Így a Bíróság alapvetően azzal az indokkal utasította el elfogadhatatlanként az EUMSZ 258. cikk alapján benyújtott azon kereseteket, amelyekben a Bizottság azt kérte, hogy kötelezze a tagállamot bizonyos kifizetések teljesítésére, amennyiben megállapítást nyer, hogy ez a tagállam nem teljesítette az uniós jogból eredő kötelezettségeit, hogy e keresetek nem annak a Bíróság általi megállapítására irányultak, hogy az említett tagállam nem teljesítette az uniós jogból eredő kötelezettségeit, hanem arra, hogy a Bíróság kötelezze ezt a tagállamot – az uniós jognak való megfelelés céljából – meghatározott intézkedések megtételére (lásd ebben az értelemben: 2005. április 14-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-104/02, EU:C:2005:219, 48–51. pont; 2006. október 5-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-105/02, EU:C:2006:637, 43–45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 182 A jelen ügyben azonban – noha az első kereseti kérelem harmadik bekezdése a következő kifejezést tartalmazza: „[a]z uniós költségvetés rendelkezésére bocsátandó tradicionális saját forrásokat érintő vonatkozó veszteségek” – nem lehet úgy tekinteni, hogy az arra irányuló kérelmet képez, hogy a Bíróság kötelezze az Egyesült Királyságot az e harmadik bekezdésben pontosított források összegeinek megfizetésére. Ellenkezőleg: ezen utóbbi annak a Bíróság általi megállapítására irányuló kérelemnek minősül, hogy ez az állam nem teljesítette a rá háruló kötelezettségeket.
- 183 E pénzügyi követelést ugyanis nem elszigetelten, hanem az első kereseti kérelem első bekezdésében szereplő azon általánosabb és nem számszerűsített kérelemre tekintettel kell értelmezni, amely annak megállapítására kéri a Bíróságot, hogy az Egyesült Királyság – „mivel nem bocsátotta rendelkezésre [az érintett behozatalokra] vonatkozó tradicionális saját források helyes összegét” – nem teljesítette a saját forrásokra vonatkozó bizonyos uniós jogi rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.
- 184 Ebből következik, hogy az első kereseti kérelem harmadik bekezdése egy arra irányuló kérelmet tartalmaz, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy az Egyesült Királyság – mivel nem bocsátotta rendelkezésre a tradicionális saját forrásoknak a jogsértési időszak minden egyes évére vonatkozóan meghatározott összegét – nem tartotta tiszteletben az uniós jogból eredő kötelezettségeit.
- 185 E kérelem elfogadhatósága azonban vitathatatlan, amint az a Bíróság saját forrásokkal kapcsolatos azon ítélkezési gyakorlatából kitűnik, amelyben szintén ilyen jellegű kérelmekről volt szó (lásd többek között: 2005. november 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-392/02, EU:C:2005:683, 30–34. pont; 2014. április 3-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-60/13, nem tették közzé, EU:C:2014:219, 37–62. pont; 2019. július 11-i Bizottság kontra Olaszország [Saját források – Vámtartozás beszede] ítélet, C-304/18, nem tették közzé, EU:C:2019:601, 48–77. pont).
- 186 Az Egyesült Királyság állításával ellentétben ezt az ítélkezési gyakorlatot nem lehet akként értelmezni, hogy az ilyen kérelem – amennyiben a saját források meghatározott összege rendelkezésre bocsátásának elmulasztásában álló kötelezettségzegés megállapítását vonja maga után – csak akkor elfogadható, ha ezt az összeget az érintett tagállam nem vitatja.

- 187 A Bíróság ugyanis helyt adott a Bizottság uniós jog amiatti megsértésének megállapítására irányuló kérelmének, hogy a saját források meghatározott összegét nem bocsátották rendelkezésre, holott az érintett tagállam azt is vitatta, hogy az Unió egyáltalán jogosult lenne erre az összegre (lásd ebben az értelemben: 2019. július 11-i Bizottság kontra Olaszország [Saját források – Vámtartozás beszédése] ítélet, C-304/18, nem tették közzé, EU:C:2019:601, 48–77. pont].
- 188 Alapvetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az uniós jog alapján jelenleg kialakított, a saját forrásokra vonatkozó rendszer részét képezi a Bizottság azon lehetősége, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében a Bíróság elé terjesszen egy, a Bizottság és valamely tagállam közötti, az utóbbi azon kötelezettségével kapcsolatos jogvitát, hogy az uniós saját források egy bizonyos összegét az említett intézmény rendelkezésére kell bocsátania (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 68. pont).
- 189 A saját forrásokkal kapcsolatos jogviták ugyanis éppen abból erednek, hogy az érintett tagállam vitatja, hogy a Bizottság által kért összegeket rendelkezésre kell bocsátania. A saját forrásokra vonatkozó, kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében következképpen teljesen természetes, hogy pénzügyi kötelezettségekről van szó, az uniós joggal pedig nem ellentétes, hogy e kötelezettségek megsértésére az állítólagos kötelezettségszegés keretében hivatkozzanak. Ezen eljárás keretében a Bizottság feladata, hogy a saját források – általa megfizetendőnek ítélt – összegeinek pontos mértékét a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa egy olyan kontradiktórius vita keretében, amelyben a tagállam hivatkozhat jogalapjaira.
- 190 Ezenkívül – ellentétben azzal, amit az Egyesült Királyság állít – a Bizottság azon lehetősége, hogy a Bíróságtól annak megállapítását kérje, hogy a tradicionális saját források meghatározott összegét meg kell fizetni, nem zárható ki azzal az indokkal, hogy az ilyen eljárás megfosztaná ezen államot az EUMSZ 260. cikkben számára biztosított azon lehetőségtől, hogy orvosolja az EUMSZ 258. cikk értelmében megállapított bármely jogsértést, és hogy következképpen ez az eljárás nem tartaná tiszteletben ezen intézmény, a Bíróság, illetve a tagállamok Szerződések szerinti hatásköreit.
- 191 Ugyanis – bár a Bizottság megteheti, hogy nem nyújt be ilyen pénzügyi kérelmet, és mindössze a saját források megfizetésének elmulasztásából eredő kötelezettségszegés általánosságban történő megállapítását kéri a Bíróságtól, anélkül hogy meghatározná e források összegét, amint azt többek között a 2019. október 31-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet (C-391/17, EU:C:2019:919) alapjául szolgáló ügyben tette – semmi nem akadályozza meg, hogy ezen intézmény a kereseti kérelmekben az uniós jog amiatti megsértésének megállapítását kérje, hogy a tagállam elmulasztotta rendelkezésre bocsátani a saját források meghatározott összegét, amennyiben az említett intézmény úgy véli, hogy ezt az összeget meg kell fizetni, és amennyiben bizonyítani tudja ezen összeg pontos mértékét.
- 192 Másodsorban az Egyesült Királyság azon érvelését illetően, amely szerint a jelen kereset valójában az elszenvedett kár megtérítésére irányul, és ennél fogva elfogadhatatlan, amennyiben a Bizottság arra kéri a Bíróságot, hogy hozzon határozatot bizonyos olyan konkrét összegekről, amelyeket az Egyesült Királyságnak a Bizottság rendelkezésére kellett volna bocsátania, a fentiekből következik, hogy az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében nem kérdőjelezhető meg az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplőhöz hasonló kérelem elfogadhatósága.

- 193 E tekintetben emlékeztetni kell arra is, hogy a Bíróság megállapította, hogy az a kereset, amelyben a Bizottság azt rója fel egy tagállamnak, hogy – az uniós jog megsértésével – nem bocsátotta rendelkezésre a saját források bizonyos összegét és a megfelelő késedelmi kamatot, nem minősül a Szerződésekben nem előírt kártérítési keresetnek, mivel az ilyen keresetben ez az intézmény annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy az érintett tagállam nem teljesítette az uniós jogból eredő kötelezettségét, nem pedig azt, hogy a tagállamot kártérítés és kamatok megfizetésére kötelezze (2005. november 15-i ítélet, Bizottság kontra Dánia, C-392/02, EU:C:2005:683, 31–34. pont).
- 194 Következésképpen a szóban forgó kérelem valójában akkor is a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás, nem pedig kártérítésre irányuló eljárás keretébe illeszkedik, ha a kérelem pénzügyi természetű.
- 195 Ebből következik, hogy az Egyesült Királyság állításával ellentétben, noha a Bizottság köteles bizonyítani azt a kötelezettségszegést, amelynek megállapítását ebben a kérelemben kéri, ezen intézménynek nem kell bizonyítania sem a kár fennállását, sem az e kötelezettségszegés és az e kár közötti okozati összefüggés fennállását.
- 196 Ami harmadsorban az Egyesült Királyság másodlagosan hivatkozott és a kereset amiatti elfogadhatatlanságára arra alapított érvelését illeti, hogy a Bizottság összekeveri a saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározása céljából követendő, a jelen ítélet 178. pontjában kifejtett három szakaszt, elegendő megállapítani, hogy ez az érvelés a jelen kereset megalapozottságára, és konkrétan a Bizottság által felhozott első és második kifogás megalapozottságára, nem pedig a kereset elfogadhatóságára vonatkozik.
- 197 A fenti megfontolásokra tekintettel az Egyesült Királyság által a Bíróság hatáskörének hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

5. A 2015. május 1. és 2017. október 11. közötti időszakot illetően, az ezen időszakra vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólítások kibocsátása miatt, a keresetlelő idő előtti jellegéről és elfogadhatatlanságáról

a) A felek érvelése

- 198 Az Egyesült Királyság előadja, hogy a jogsértési időszaknak a 2015. május 1-jétől 2017. október 11-ig tartó részét illetően az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő, a tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására irányuló kérelem „idő előtti és elfogadhatatlan”, másodlagosan pedig, hogy e kérelmet el kell utasítani azon az alapon, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani a saját forrásokat érintő veszteségek abban az időpontban való fennállására vonatkozó állítását, amikor az indokolással ellátott véleménynek való megfelelés határideje lejárt.
- 199 Noha ugyanis a Bizottság már 2018 májusában tudomást szerzett az alulértékeltnek minősített és 2015. május 1-jétől végzett, megközelítőleg 25 millió GBP összegű behozatalokra vonatkozóan 2018 májusában kibocsátott és a B-számlára jóváírt nyolc darab C 18 Breach fizetési felszólításról, sem az indokolással ellátott véleményben, sem a keresetben nem vitatta ezeket a fizetési felszólításokat, és nem is vonta le ezt az összeget a tradicionális saját forrásokat érintő, az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében említett veszteségekből.

- 200 Így a Bizottság nem vette figyelembe azokat az összegeket, amelyeket a C 18 Breach fizetési felszólítások kibocsátását követően hajthattak volna be, sem azt, hogy az Egyesült Királyság mentesülhetne a 609/2014 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti beszédési kötelezettsége alól, ha a megállapított és a B-számlára elkönyvelt vámok végül behajthatatlannak bizonyulnának.
- 201 A Bizottság vitatja az Egyesült Királyság érvelését.

b) A Bíróság álláspontja

- 202 Nem lehet helyt adni az Egyesült Királyság azon érvelésének, amely szerint a jogsértési időszaknak a 2015. május 1-jétől 2017. október 11-ig tartó részét illetően az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő, a tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására irányuló kérelem „idő előtti és elfogadhatatlan”, mivel nem veszi figyelembe az alulértékelt és a jogsértési időszak e részében végzett behozatalokra vonatkozó, 2018 májusában kibocsátott nyolc darab C 18 fizetési felszólítást.
- 203 A jelen ítélet 164. pontjában felidézetteknek megfelelően ugyanis a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tagállammal szembeni keresetindítás célszerűségének eldöntését, a tagállam által megszegett rendelkezések meghatározását, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás tagállammal szembeni megindítása időpontjának kiválasztását illetően, az e döntéseket meghatározó megfontolások pedig nem lehetnek kihatással a kereset elfogadhatóságára (2020. április 2-i Bizottság kontra Lengyelország, Magyarország és Cseh Köztársaság [A nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére szolgáló ideiglenes mechanizmus] ítélet, C-715/17, C-718/17 és C-719/17, EU:C:2020:257, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 204 Amennyiben ezzel az érveléssel az Egyesült Királyság a jogsértési időszaknak a 2015. május 1-jétől 2017. október 11-ig tartó része tekintetében azon az alapon vitatja az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő, a tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására irányuló kérelmet, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani a saját forrásokat érintő veszteségek abban az időpontban való fennállására vonatkozó állítását, amikor az indokolással ellátott véleménynek való megfelelés határideje lejárt, az említett érvelés nem a kereset elfogadhatóságának, hanem megalapozottságának vitatására irányul.
- 205 Következésképpen a 2015. május 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólítások kibocsátása miatt a keresetlevél ezen időszakkal kapcsolatos részének idő előtti jellegére és elfogadhatatlanságára alapított elfogadhatatlansági kifogást, ekként pedig az Egyesült Királyság által felhozott valamennyi elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

B. Az ügy érdeméről

1. Az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére és a csalás elleni küzdelemre irányuló kötelezettségek, valamint az uniós vámjogból eredő kötelezettségek megsértéséről

- 206 Az uniós héaszabályozásnak, különösen a 2006/112 irányelv bizonyos rendelkezéseinek a megsértésére alapított kifogás kivételével az első kereseti kérelem második bekezdésében szereplő kifogásokra vonatkozó első jogalapjában a Bizottság azzal érvel, hogy az Egyesült

Királyság – a jogsértési időszakban a Bizottságnak és az OLAF-nak az érintett behozatalok képezte, alulértékeléssel elkövetett csalás kockázatára vonatkozó ismételt figyelmeztetései és kérései ellenére – nem tett az Unió pénzügyi érdekeit védő, kockázatalapú intézkedéseket. Ezen intézkedések elfogadásának elmulasztása az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdése és az EUMSZ 325. cikk szerinti, az Unió pénzügyi érdekeinek védelme és a csalás elleni küzdelem vonatkozásában a tagállamokra háruló általános kötelezettségek, egyúttal pedig az uniós vámszabályozás értelmében a tagállamokra nézve előírt – mindenekelőtt az Uniós Vámkódex EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkének megfelelően az Unió pénzügyi érdekeinek védelmét szolgáló intézkedések megtételére, azután a Közösségi Vámkódex 13. cikke és az Uniós Vámkódex 46. cikke értelmében kockázatelemzésen alapuló vámellenőrzések elvégzésére, végül pedig a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdése és a végrehajtási rendelet 244. cikke értelmében biztosítékok nyújtására irányuló – különös kötelezettségek megsértését képezi.

- 207 Egyebekben az első jogalap keretében – az uniós vámjog állítólagos megsértésére vonatkozó részében – az első kereseti kérelem első bekezdésében említett azon kifogást is meg kell vizsgálni, amely szerint a jogsértési időszakban az Egyesült Királyság folyamatosan megsértette a Közösségi Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdését és az Uniós Vámkódex 105. cikkének (3) bekezdését, mivel a Közösségi Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése és az Uniós Vámkódex 104. cikkének megfelelően az érintett behozatalok tekintetében ez az állam nem „vette könyvelésbe” a még beszedendő vámtartozásokat, amint vámhatóságai tudomást szereztek az e tartozások megállapításához vezető helyzetről.

a) Az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdésének és az EUMSZ 325. cikknek a megsértéséről

1) Az EUMSZ 325. cikk alapján a tagállamokra háruló kötelezettségekről

- 208 Elsősorban az Egyesült Királyságnak felrótt azon kötelezettségszegést illetően, hogy nem tartotta tiszteletben az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdéséből és az EUMSZ 325. cikkből eredő, az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére és a csalás elleni küzdelemre vonatkozó kötelezettségeit, előjáróban meg kell állapítani, hogy ezt a kötelezettségszegést kizárólag az EUMSZ 325. cikkre figyelemmel kell vizsgálni, mivel – amint arra indítványának 170. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott – az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdése csupán visszautal az EUMSZ 325. cikkre, és nem ír elő az ezen utóbbiban előírtakon kívül más kötelezettségeket. Az EUMSZ 310. cikk (6) bekezdése ugyanis annak előírására szorítkozik, hogy „[a]z Unió és a tagállamok [az EUMSZ] 325. cikk rendelkezéseivel összhangban küzdenek a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység ellen”.
- 209 Az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése arra kötelezi a tagállamokat, hogy hatékony és elrettentő hatású intézkedésekkel küzdjenek a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység ellen (2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 210 A 2014/335 határozat 2. cikkének (1) bekezdése értelmében – amelynek tartalma lényegében megegyezik a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának tartalmával – az Unió saját forrásai magukban foglalják többek között a közös vámtarifa szerinti vámokat. Ebből következően közvetlen kapcsolat áll fenn e vámbevételek beszedése és a vonatkozó vámforrás uniós költségvetés rendelkezésére bocsátása között. A vámbevételek beszedésének bármely

- elmaradása potenciálisan e források csökkenéséhez vezet (lásd ebben az értelemben: 2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 211 Így az Unió pénzügyi érdekei védelmének az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése szerinti biztosítása érdekében a tagállamok feladata, hogy megtegyék a vámok hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosítása céljából szükséges intézkedéseket, ami megköveteli, hogy a vámellenőrzéseket megfelelő módon el lehessen végezni (2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 52. pont).
- 212 A tagállamokkal szemben az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt kötelezettségekből tehát az következik, hogy a tagállamoknak e célból nemcsak megfelelő szankciók, hanem hatékony és visszatartó erejű vámellenőrzési intézkedések alkalmazását is elő kell írniuk annak érdekében, hogy megfelelően küzdjenek az uniós vámszabályozás megsértése ellen, amennyiben e jogsértések akadályozhatják a vámok képezte tradicionális saját források hatékony és teljes összegben való beszedését, ekként pedig az Unió pénzügyi érdekei megsértésének kockázatával járnak (lásd ebben az értelemben: 2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 53. pont).
- 213 Kétségtelen, hogy az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének megfelelően az Unió saját forrásaihoz rendelt – és többek között a közös vámtarifa szerinti vámok képezte – bevételek hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosítása céljából a tagállamok rendelkeznek bizonyos mozgástérrel, és szabadon választhatják meg konkrétan a rendelkezésükre álló eszközök felhasználásának módját illetően megteendő intézkedéseket. Ezt a mozgásteret, illetve szabadságot azonban – az arányosság és az egyenértékűség elve mellett – a hatékonyság elve is korlátozza, amely azt követeli meg, hogy a megtett intézkedések hatékonyak és visszatartó erejűek legyenek, figyelemmel ugyanakkor az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) biztosított alapvető jogok és az általános uniós jogi elvek szükségszerű tiszteletben tartására (lásd ebben az értelemben többek között: 2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 20. és 21. pont; 2017. december 5-i M. A. S. és M. B. ítélet, C-42/17, EU:C:2017:936, 33–36. pont; 2019. január 17-i Dzivev és társai ítélet, C-310/16, EU:C:2019:30, 27., 30. és 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 214 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése a tagállamok terhére pontosan meghatározott eredménykötelezettségeket ró, amelyek az e rendelkezésben megállapított szabályok alkalmazása tekintetében semmiféle feltételt nem szabnak (2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 215 A fenti megfontolásokra tekintettel – és az Egyesült Királyság állításával ellentétben – a Bíróság ítélkezési gyakorlatából tehát nem következik, hogy a tagállamok az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése alapján széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznének az Unió pénzügyi érdekeinek megsértésére alkalmas csalás elleni küzdelem céljából megtett intézkedések megválasztása terén, és így e rendelkezés alapján kizárólag az adott ügy összes körülményére tekintettel nyilvánvalóan nem megfelelő intézkedéseket lehetne szankcionálni.
- 216 Ezen ítélkezési gyakorlat ezenkívül – az Egyesült Királyság állításával ellentétben – nem alapozhatja meg azt az álláspontot, amely szerint a saját források hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosítására irányuló kötelezettség az e forrásokhoz hozzájáruló adók ellenőrzése és beszedése céljából nem fokozott erőfeszítések, hanem pusztán észszerű

erőfeszítések megtételét követeli meg, és nem alapozhatja meg azt az álláspontot sem, amely szerint az említett források beszédése során a tagállamoknak mindössze gondosságot kell tanúsítaniuk. Éppen ellenkezőleg: ezen ítélkezési gyakorlat szövege szerint az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése „pontosan meghatározott eredménykötelezettségeket”, nem csupán gondossági kötelezettségeket ír elő a tagállamok számára.

- 217 Az Egyesült Királyság állításával ellentétben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az sem következik, hogy csak azokban a helyzetekben lehet egy tagállamnak felróni az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt kötelezettségek megsértését, amelyekben a Bizottság bizonyítja, hogy a szóban forgó nemzeti intézkedés következtében fennáll „a büntetlenség nyilvánvaló és nagymértékű kockázata”, vagy ha az „a szankció hiányát” eredményezi (Bot főtanácsnok M. A. S. és M. B. ügyre vonatkozó indítványa, C-42/17, EU:C:2017:564, 83. pont), illetve akkor, ha az érintett tagállam „gondatlanságáról” vagy „önkényes” magatartásáról van szó (1991. május 16-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-96/89, EU:C:1991:213, 37. pont; 2000. június 15-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-348/97, EU:C:2000:317, 64. pont; 2007. október 18-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-19/05, EU:C:2007:606, 18. és 35. pont).
- 218 Noha ugyanis a Bíróság az ítélkezési gyakorlatában az ilyen igen konkrét helyzetekben az uniós jog, és különösen az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének megsértését állapította meg, ezen ítélkezési gyakorlatból egyáltalán nem következik, hogy e rendelkezés hatálya ezekre a helyzetekre korlátozódna, annál is kevésbé, mert az ezen ítélkezési gyakorlat alapjául szolgáló ügyek szankciókra és az ilyen szankciókkal kapcsolatos eljárásokra, következésképpen a jelen eljárásban szóban forgó vámellenőrzésektől alapvetően eltérő intézkedésekre vonatkoztak.
- 219 Ezen túlmenően a Bíróságnak az uniós vámszabályozás megsértésének megbüntetését szolgáló szankciókat illetően az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt követelményekkel kapcsolatos állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy bár a tagállamok kétségtelenül szabadon választhatják meg az alkalmazandó szankciókat, amelyek ölthetik közigazgatási szankciók, büntetőjogi szankciók formáját, vagy lehetnek a kettő kombinációi, ugyanakkor gondoskodniuk kell arról, hogy a vámjog területén az Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás és minden egyéb jogellenes tevékenység eseteit hatékony és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal sújtsák (2018. június 5-i Kolev és társai ítélet, C-612/15, EU:C:2018:392, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 220 Ebből következik, hogy a csalás vagy az Unió pénzügyi érdekeit esetlegesen sértő bármely más jogellenes tevékenység elleni küzdelemmel kapcsolatban az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt követelményeknek való megfelelés érdekében a tagállamok által megteendő vámellenőrzési intézkedések jellege nem határozható meg absztrakt módon és statikusan, mivel ez a jelleg a csalás vagy e más jogellenes tevékenység olyan jellemzőitől függ, amelyek időközben változhatnak.

2) Az EUMSZ 325. cikkben előírt kötelezettségek megsértéséről

i) Előzetes észrevételek

- 221 Az EUMSZ 325. cikk – Bizottság által az Egyesült Királysággal szemben kifejezetten felrőtt – megsértésének vizsgálata előtt emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében a Bizottságot terheli annak bizonyítása, hogy a hivatkozott kötelezettségszegés fennáll, és a Bizottságnak kell az említett kötelezettségszegés vizsgálatához szükséges bizonyítékokat a Bíróság előtt bemutatnia, anélkül

hogymilyen bármilyen vélelmezre támaszkodhatna (2020. április 2-i Bizottság kontra Lengyelország, Magyarország és Cseh Köztársaság [A nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére szolgáló ideiglenes mechanizmus] ítélet, C-715/17, C-718/17 és C-719/17, EU:C:2020:257, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

- 222 Ebből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottságnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy az Egyesült Királyság által az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából a jogsértési időszakban elfogadott intézkedések – a hatékonyság EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében foglalt elvének megsértésével – nem biztosították az Unió közös vámtarifa szerinti vámok képezte saját forrásaihoz rendelt bevételek hatékony és teljes összegben való beszedését.
- 223 E tekintetben a Bizottság lényegében azt állítja, hogy figyelemmel az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásnak – az Egyesült Királyság által a jogsértés teljes időtartama alatt ismert – jellemzőire, az e csalás elleni küzdelmet és az Unió pénzügyi érdekeinek megfelelő védelmét az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt hatékonyság elvével összhangban kizárólag azok a vámellenőrzési intézkedések tették lehetővé, amelyeket a Bizottság az OLAF-fal együtt – szintén a jogsértés teljes időtartama alatt – javasolt, vagyis lényegében az érintett áruk vámkezelését megelőzően alkalmazott és kockázatelemzésen alapuló vámellenőrzési rendszer.
- 224 A Bizottság azzal érvel, hogy az Egyesült Királyság – mivel az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló rendszerének középpontjába az érintett áruk vámkezelését követően alkalmazott, a vámok utólagos beszedési megbízásaihoz hasonló vámintézkedéseket helyezte – nem tette meg azokat az intézkedéseket, amelyeket a hatékonyság EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt elve megkövetel.

ii) Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőinek felidézése

- 225 E kifogás vizsgálata előtt fel kell idézni az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőit, amint azok – többek között – az OLAF jelentéséből kitűnnek, és amelyek egyébként a felek között sem képezik vita tárgyát.
- 226 Viszonylag kevésbé kifinomult csalásról volt szó, amelynek keretében rendkívül alacsony szinteken jelentették be a vámértékeket „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások vagy „fedőcégek”, vagyis a kizárólag az e csalás elkövetésére létrehozott, rendkívül korlátozott erőforrásokkal rendelkező azon vállalkozások, amelyek felszámolás alá kerültek, illetve eltűntek, amint a vámhatóságok megkérdőjelezték a bejelentett értékek pontosságát, ami az esetek igen nagy többségében ilyen módon valószínűtlenné, sőt gyakorlatilag lehetetlenné tette a vámok utólagos beszedését.
- 227 Az említett csalást hálózatban működő bűnszervezetek szervezték meg, amelyek e vállalkozásokat e csalás elkövetésére használták fel. Mobil és igen reaktív csalásról volt szó abban az értelemben, hogy ezt a jogellenes és titkos kereskedelmet gyorsan az Unió vámterületének más belépési pontjára helyezték át, amint vámellenőrzéseket jelentettek be, illetve amint e bűnszervezetek vámellenőrzésre utaló jeleket észleltek.
- 228 Ez a csalás a termékek igen nagy mennyiségére terjedt ki, ami azt a meg nem fizetett vámok szintjétől függően – többek között az említett vállalkozások számára – többé-kevésbé jövedelmezővé tette. A csalás nagy léptékű volt, és az az egész Uniót érintette, jóllehet nem azonos mértékben érintette valamennyi tagállamot, mivel inkább a kevésbé szigorú vámellenőrzési rendszerekkel rendelkező tagállamok felé irányult, így az ilyen tagállamokat e

tekintetben az Unió vámterületén belüli leggyengébb láncszemeknek lehetett tekinteni. A gyakorlatban az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással érintett termékeket az esetek túlnyomó többségében a 42-es eljáráskódú vámeljárás keretében hozták be az Egyesült Királyságba, amiből az következik, hogy e termékeket kezdettől fogva más tagállamokba, például a Francia Köztársaságba vagy az Olasz Köztársaságba szánták, valamint hogy a héát e más tagállamokban kellett megfizetni, ami azonban általában nem történt meg, mivel az érintett árukat tipikusan az említett más tagállamok területén jogellenes és titkos kereskedelemre szánták.

iii) Arról, hogy az Egyesült Királyságnak már a jogsértési időszak kezdetétől tudomása volt az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőiről és az ezen utóbbi elleni küzdelem szempontjából hatékony intézkedésekről

- 229 Jóllehet – amint arra indítványának 185. pontjában a főtanácsnok is rámutatott – az Egyesült Királyság több alkalommal, továbbá mind a pert megelőző eljárás során, mind pedig a Bíróság előtti eljárás keretében elismerte, hogy a területén a jogsértési időszakban alulértékeléssel elkövetett csalásra került sor, hozzátette azonban, hogy ennek áldozata volt, ez az állam azt állítja, hogy megtette azokat az intézkedéseket, amelyek tőle a csalás elleni küzdelem érdekében észszerűen elvárhatók voltak, figyelemmel arra, hogy ezen intézkedések megtételének időpontjában ez az állam a csalás jellegéről és léptékéről, valamint az az elleni küzdelem szempontjából hatékony intézkedésekről egyaránt korlátozott ismeretekkel rendelkezett.
- 230 Az Egyesült Királyság előadja, hogy csak 2014 végén, a Snake közös vámügyi műveletet követően kezdte az OLAF és bizonyos érintett tagállamok pontosan megérteni azokat a csalárd cselekményeket, amelyekkel szembesülniük kellett, és hogy csak a 2015/013. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményt követően szerzett elegendő ismereteket az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásról, valamint az ezen utóbbi elleni küzdelemhez szükséges konkrét intézkedésekről.
- 231 A Bíróság elé terjesztett iratokból azonban kitűnik, hogy valamennyi tagállam – köztük akkoriban az Egyesült Királyság – legalább is a jogsértési időszak kezdetétől fogva elegendő ismerettel rendelkezett az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás alapvető jellemzőiről, valamint az az elleni hatékony küzdelemhez szükséges, az OLAF és a Bizottság által számukra megtenni javasolt ellenintézkedésekről.
- 232 A 2007/015. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményben ugyanis az OLAF valamennyi tagállamot tájékoztatta többek között annak a kockázatáról, hogy az esetek többségében a „fedőcégek” rendkívüli mértékben alulértékelik a Kínából származó érintett termékeknek az Unió területére érkező behozatalait – amely fedőcégekről a gyakorlatban a vizsgálatokat követően gyakran kiderült, hogy székhelyük nem a vámáru-nyilatkozatokon feltüntetett címen található –, tájékoztatta továbbá őket annak a kockázatáról, hogy ez a csalás átterelődhet más uniós kikötők felé.
- 233 Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás ezen alapvető jellemzőire tekintettel az OLAF az összes említett tagállamot felhívta arra, hogy az alulértékelt behozatalok esetleges mutatóinak azonosítása céljából elemezzék különösen a Kínából származó érintett termékek behozatalait, hogy az érintett áruk vámkezelése során végezzenek megfelelő vámellenőrzéseket annak érdekében, hogy ellenőrizzék ezen áruk bejelentett értékeit, és biztosítsák, hogy azok tükrözik ezen áruk tényleges piaci értékét, felhívta őket továbbá arra, hogy tegyék meg a megfelelő védintézkedéseket, ha felmerül annak a gyanúja, hogy az árukat mesterségesen alacsony áron számlázták ki.

- 234 Ezen túlmenően a 2009/001. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményben az OLAF valamennyi tagállamot tájékoztatta arról, hogy a 2009 januárja és júniusa közötti időszakra vonatkozó elemzése megerősítették, hogy a Kínából származó érintett termékeket az egész Unióra rendkívül alacsony bejelentett értékeken hozták be. Az OLAF – tekintettel „az alulértékeléssel elkövetett súlyos csalás” e megállapítására, és a 2007/015. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményben már megfogalmazott ajánlásaira hivatkozva – azt kérte, hogy a tagállamok négy héten belül tájékoztassák a „(kiigazított) kockázati szűrők” bevezetéséről. Emellett azt kérte valamennyi tagállamtól, hogy „tegyenek megfelelő intézkedéseket a széles körben elterjedt alulértékelés elleni küzdelem érdekében”, „azonosítsák a nagy kockázatot jelentő szállítmányokat”, valamint annak „ellenőrzését” ajánlotta, „hogy léteznek-e az importőrök”.
- 235 Egyébiránt a PCA Discount iránymutatásai tartalmazták az OLAF-JRC módszerben szereplő „tisztességes áron” alapuló és az érintett áruk vámkezelése előtt alkalmazandó konkrét módszer leírását, a tagállamokat pedig az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni – különösen az e vámművelet keretében folytatott – küzdelem céljából e módszer alkalmazására ösztönözték. A biztosítékok nyújtása az OLAF és a Bizottság által megtenni javasolt intézkedések körébe tartozott.
- 236 A Bizottság vámbizottságának 2012. március 9-i ülésén – amelyen az Egyesült Királyság képviselője részt vett – ezen intézmény egyik képviselője kifejtette, hogy a PCA Discount keretében lényegében vizsgálatokra került sor az érintett áruk vámkezelése során a művelet hatékonyságának biztosítása érdekében, mivel az az „eltűnő” gazdasági szereplők (missing traders) közreműködésével zajló jogellenes és titkos kereskedelem elleni küzdelemre irányult.
- 237 Arra is emlékeztetni kell, hogy 2015 februárja és 2016 júliusa között az Egyesült Királyság több, az OLAF által szervezett, az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalással foglalkozó megbeszélésen vett részt, amelyek során az OLAF megismételte és naprakésszé tette az e csalás léptékére és jellegére vonatkozóan általa korábban szolgáltatott információkat – különösen azt, hogy ez a jogellenes kereskedelem az Egyesült Királyságban egyre fokozódik –, továbbá az említett csalás elleni hatékony küzdelem céljából megteendő ellenintézkedésekre vonatkozó információkat. E megbeszélések során az OLAF továbbra is erőteljesen ajánlotta az Egyesült Királyságnak, hogy vezessen be a gyaníthatóan alulértékelt szállítmányok beazonosítását célzó kockázati küszöböket, valamint hogy az érintett áruk szabad forgalomba bocsátása előtt az e kockázatot jelentő szállítmányokkal kapcsolatban alkalmazzon vámellenőrzési intézkedéseket – például fizikai ellenőrzéseket, mintavételt és biztosítékok nyújtását – annak biztosítása céljából, hogy a vámokat valóban ezen áruk tényleges értéke alapján szedjék be.
- 238 Ebből következik, hogy a Portugál Köztársaság állításával ellentétben nem következik a 2015/013. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményből, hogy a tagállamok csak a Snake közös vámügyi műveletet követően szereztek ténylegesen tudomást az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásról. Egyébiránt mindenesetre ez a kölcsönös segítségnyújtási közlemény kifejezetten utalt a 2007/015. sz. és a 2009/001. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményre, következésképpen pedig az OLAF által ezen utóbbi és a jelen ítélet 232. és 234. pontjában összefoglalt közleményekben szereplő információkra.
- 239 A Portugál Köztársaság állításával ellentétben a 2015/013. sz. kölcsönös segítségnyújtási közleményből és az Európai Unió Számvevőszéke „A Közösségen belüli héacsolás kezelése: fokozottabb fellépésre van szükség” címet viselő, 24/2015. sz. különjelentésének 83. pontjából sem tűnik ki, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságainak nem volt tudomásuk arról, hogy a Snake közös vámügyi művelet előtt a hamis vámáru-nyilatkozatok általános gyakorlatot képeztek.

- 240 Az említett kölcsönös segítségnyújtási közleményből és e különjelentés 83. pontjából ugyanis az tűnik ki, hogy a Snake közös vámügyi művelet lehetővé tette annak megállapítását, hogy az uniós vám eljárások jegyzékében 40-es eljáráskóddal szereplő – a héamentes termékértékesítés hatálya alá nem tartozó áruk egyidejű vám- és adójogi szabad forgalomba bocsátását előíró – vám eljárás esetében (a továbbiakban: 40-es eljáráskódú vám eljárás) az alulértékelés kockázatát az érintett behozatalok körülbelül 20%-ára, a 42-es vám eljárás esetében pedig az említett behozatalok 40%-ára értékelték.
- 241 Márpedig nem lehet úgy tekinteni, hogy ez az információ azt jelenti, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás problematikája olyan probléma volt, amelyről a tagállamok csak a Snake közös vámügyi művelet után szereztek tudomást.
- 242 Ennélfogva a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy az Egyesült Királyság már a jogsértési időszak elejétől elegendő ismerettel rendelkezett mind az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásnak a jelen ítélet 226–228. pontjában összefoglalt alapvető jellemzőiről, mind pedig az OLAF és a Bizottság által az e csalás elleni hatékony küzdelem érdekében megtenni javasolt intézkedésekről, azaz lényegében a valamely – az OLAF-JRC módszer alapján meghatározott elfogadható minimális árak képezte kockázati küszöbökhez hasonló – kockázatelemzési eszköz alapján gyaníthatóan alulértékeltként beazonosított szállítmányok vámkezelését megelőzően alkalmazott vámellenőrzési intézkedésekről.
- 243 Ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg az, hogy a jogsértési időszakban az Egyesült Királyságnak az említett csalás léptékével és jellegével, valamint az e csalás elleni hatékony küzdelem eszközeivel kapcsolatos ismeretei mélyültek, figyelemmel többek között a területére érkező rendkívül alacsony árú csalárd behozatalok számának fokozódására, valamint a tradicionális saját forrásokat érintő, ebből eredő esetleges veszteségekre, illetve az OLAF-JRC módszer mint kockázatelemzési módszer végrehajtásának egyes szempontjaira.
- iv) Az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából az Egyesült Királyság által a jogsértési időszakban alkalmazott vámellenőrzési rendszer EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének való megfelelésének hiányáról*
- 244 A jelen ítélet 224. pontjában jelzetteknek megfelelően a Bizottság azt állítja, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából az Egyesült Királyság által a jogsértési időszakban alkalmazott vámellenőrzési rendszer nem felelt meg a hatékonyság EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt elvének, mivel az alapvetően utólagosan, azaz az érintett áruk vámkezelése után alkalmazott vámellenőrzési intézkedésekre, és konkrétan a vámok utólagos beszedésére korlátozódott.
- 245 A Bizottság – a jelen ítélet 223. pontjában megállapítottaknak megfelelően – azzal érvel, hogy kizárólag az OLAF által javasoltéval alapvetően azonos jellegű vámellenőrzési rendszer, azaz az elfogadható minimális árakkal legalább egyenértékű szinten meghatározott és előzetesen alkalmazott kockázati küszöbök magában foglaló vámellenőrzési rendszer, valamint a biztosítékok nyújtása tudta lehetővé tenni az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni hatékony küzdelmet, figyelemmel e csalásnak a jelen ítélet 226–228. pontjában felidézett alapvető jellemzőire, azaz hogy nagyléptékű, mobil, az ellenőrzésekre reagáló, valamint „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások által elkövetett csalásról volt szó. A Bizottság szerint az érintett áruk kiadása előtt végzett ellenőrzések nem képezték az Egyesült Királyság által 2017 októberéig alkalmazott vámellenőrzési rendszer részét.

- 246 A Bizottság azt állítja, hogy az Egyesült Királyság által utólagosan alkalmazott intézkedések kudarcra voltak ítélve, és nyilvánvalóan alkalmatlanok voltak az említett csalás elleni küzdelemre, mivel – amint arról ezen államnak tudomása volt – ezt a csalást „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások követték el, ami az esetek igen nagy többségében valószínűtlenné, sőt gyakorlatilag lehetetlenné tette a vámok utólagos beszedését.
- 247 E tekintetben nem vitatott, hogy a Swift Arrow művelet megindítása előtt az Egyesült Királyság vámhatóságai csak igen kivételes esetekben alkalmaztak előzetes vámellenőrzési intézkedéseket, fellépésüket pedig a vámok utólagos beszedésére összpontosították. Így az érintett árukkal kapcsolatban fizikai ellenőrzést és az OLAF-JRC módszer kockázati profilja alapján történő mintavételt csak a Snake közös vámügyi művelet működési időszakában, azaz a 2014. február 17. és március 17. közötti időszakban, a mindössze két gazdasági szereplőt érintő Samurai művelet és a tizenhárom szállítmányra kiterjedő Breach művelet keretében végeztek. Ezenkívül az Egyesült Királyságnak a Bíróság által feltett egyik kérdésre adott válaszából kitűnik, hogy bár a Snake közös vámügyi művelet működési időszakában követeltek biztosítékokat, e biztosítékok teljes összege a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámok teljes összegének csak 0,4144%-át tette ki, egyébként pedig ezeket a biztosítékokat később e fizetési felszólítások törlesztését követően feloldották, így azok alapján nem került sor vámok beszedésére.
- 248 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy elfogadta a kockázatelemzésen alapuló saját stratégiáját, amely lényegében olyan kockázati profil alkalmazásából áll, amelynek célja, hogy – adott esetben vámbeszedési megbízások kibocsátása révén – beazonosítsák, majd pedig utólagosan ellenőrizzék az árukat rendszeresen igen alacsony áron importáló, „nagy kockázatot jelentő importőrnek” minősített gazdasági szereplők behatárolt csoportját, ami jogszerű, figyelemmel az ezen állam rendelkezésére álló széles mozgástérre, valamint arra, hogy az OLAF-JRC módszer nem volt kötelező. Az Egyesült Királyság emellett arra hivatkozik, hogy ha például a PCA Discount keretében a vámhatóságai az OLAF-JRC módszer szerinti kockázati küszöbököt nem előzetesen, hanem csak utólagosan alkalmazták, az OLAF azt nem róta fel neki. Ezzel szemben az OLAF tisztviselői különféle módokon biztosították arról, hogy vámellenőrzési rendszere összeegyeztethető az uniós joggal.
- 249 E tekintetben – a jelen ítélet 169. pontjában felidézetteknek megfelelően – először is hangsúlyozni kell, hogy a tagállamok egy olyan rendszerben, amelyben felelősek az uniós vámszabályozásnak a területükön való megfelelő végrehajtásáért, nem mentesülhetnek az uniós jog esetleges megsértéséért fennálló felelősség alól azon az alapon, hogy az OLAF vagy a Bizottság egy adott időpontban nem róta fel nekik ezt a jogsértést.
- 250 Másodszor, a jelen ítélet 162–169. pontjában a Bíróság elutasította az Egyesült Királyság által hivatkozott, arra alapított érvelést, hogy jogos bizalma keletkezett az OLAF tisztviselőinek bizonyos olyan kijelentései alapján, amelyek szerint vámellenőrzési rendszere állítólagosan összeegyeztethető az uniós joggal.
- 251 Harmadszor – a jelen ítélet 220. pontjában felidézetteknek megfelelően – a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, hogy a csalás vagy az Unió pénzügyi érdekeit esetlegesen sértő bármely más jogellenes tevékenység elleni küzdelemmel kapcsolatban az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében előírt követelményeknek való megfelelés érdekében a tagállamok által megteendő vámellenőrzési intézkedések jellege, és különösen az Unió vámok képezte saját forrásainak a hatékony és teljes összegben való – a Chartában biztosított alapvető jogok és az általános uniós jogi elvek szükségszerű tiszteletben tartása melletti – beszedésének biztosítására

irányuló kötelezettség nem határozható meg absztrakt módon és statikusan, mivel az a csalás vagy e más jogellenes tevékenység olyan jellemzőitől függ, amelyek egyébként időközben változhatnak.

- 252 Amint azonban azt a Bizottság hangsúlyozza, amennyiben egyrészt az Egyesült Királyság vámhatóságai kivételesen előzetes ellenőrzéseket végeztek, azok azonnal hatékonyak és visszatartó erejűnek bizonyultak. Így például nem vitatott, hogy a fizikai ellenőrzések bejelentésekor a konténereket a Felixstowe (Egyesült Királyság) kikötőjéből más tagállamok kikötőibe irányították át, és hogy a Samurai művelet keretében végzett előzetes ellenőrzéssel érintett két gazdasági szereplő rögtön beszüntette tevékenységét azt követően, hogy az HMRC vitatta vámáru-nyilatkozataikat.
- 253 Másrészt a jogsértés teljes időtartama alatt az Egyesült Királyság által alkalmazott vámellenőrzési rendszer – amennyiben a vámok beszedéséhez hasonló utólagos intézkedésekre összpontosított – hatástalannak bizonyult az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem szempontjából, mivel erre a csalásra lényegében az volt a jellemző, hogy azt olyan „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások követték el, amelyeknél az esetek túlnyomó többségében kizárt volt a vámok beszedése.
- 254 Ebben az összefüggésben utalni kell a Snake közös vámügyi művelet nyomán követése tárgyában 2014. június 13-án tartott megbeszélésre, amelynek során az Egyesült Királyság vámhatóságai – az e megbeszéléstől az ezen állam egyik meghatalmazottja által készített összefoglaló jegyzőkönyv szerint – jelezték, hogy jóllehet azokban az esetekben, amikor nem indult büntetőeljárás, e hatóságok „pénzügyi elrettentés céljából” utólagos beszédési eljárások lefolytatását helyezték kilátásba, „a korábbi tapasztalatok és az ilyen típusú csalásoknál megfigyeltek alapján” úgy vélték, hogy „valószínűtlen, hogy bármiféle vámtartozást be lehetne hajtani”.
- 255 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az Egyesült Királyság mind a C 18 Snake fizetési felszólításokban megkövetelt vámtartozásokat, mind pedig a C 18 Breach fizetési felszólításokban megkövetelt vámtartozásokat illetően azt állítja, hogy azon az alapon mentesül az e tartozásoknak megfelelő tradicionális saját források Bizottság rendelkezésére bocsátására irányuló kötelezettség alól, hogy e tartozások behajthatatlansága nem róható fel neki, mivel e tartozások kötelezettjei „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások. Márpedig egy ilyen állítás – még megalapozottnak feltételezése esetén is – azt bizonyítaná, hogy az Egyesült Királyság által bevezetett vámellenőrzési rendszer nem tette lehetővé az Unió saját forrásaihoz rendelt bevételek hatékony és teljes összegben való beszedését.
- 256 Egyébiránt a Bizottság arra hivatkozik – anélkül, hogy az Egyesült Királyság ezt vitatta volna –, hogy a Breach művelet keretében elvégzett ellenőrzések által érintett gazdasági szereplők közül néhány vonatkozásában már kibocsátottak beszédési megbízást az egyik C 18 Snake fizetési felszólítás keretében, ami azt tűnik megerősíteni, hogy az Egyesült Királyságban bevezetett vámellenőrzési rendszer ebben az időszakban nem volt kellően elrettentő.
- 257 Ezért még ha – amint az a jelen ítélet 213. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a többek között a közös vámtarifa szerinti vámok képezte uniós saját források hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosítása céljából megteendő vámellenőrzési intézkedéseket illetően az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése fenn is tart bizonyos mozgásteret és választási szabadságot a tagállamok számára, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben, tekintettel az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás sajátosságaira, továbbá különösen arra, hogy ez a csalás mobil volt, gyorsan reagált az ellenőrzésekre, valamint hogy azt alapvetően csődbe ment

vagy fizetéseképtelen társaságok követték el, amelyeknél a vámok utólagos beszedése az esetek túlnyomó többségében eleve kizárt volt – és amely sajátosságokról egyébként a saját tapasztalataik alapján az Egyesült Királyság vámhatóságainak időben tudomásuk volt –, nem, sőt nyilvánvalóan nem tartotta tiszteletben a hatékonyság EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében foglalt elvét az ezen állam által a jogsértési időszakban az említett csalás elleni küzdelem érdekében bevezetett vámellenőrzési rendszer, mivel az – néhány ritka kivételtől eltekintve – utólagos vámbeszédesi intézkedésekre korlátozódott.

258 A fenti megfontolásokra tekintettel az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított részében helyt kell adni az első jogalapnak.

b) Az uniós vámszabályozásban előírt kötelezettségek megsértéséről

259 Ami másodsorban az Egyesült Királyságnak felrótt azon kötelezettségszegést illetően, amely szerint nem teljesítette az uniós vámszabályozásból eredő kötelezettségeit, a Bizottság azt rója fel ennek az államnak, hogy először is az Uniós Vámcodek EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkét megsértve, nem tett az Unió pénzügyi érdekeinek védelmét szolgáló intézkedéseket, másodsor, a Közösségi Vámcodek 13. cikkét és az Uniós Vámcodek 46. cikkét megsértve nem végzett kockázatelemzésen alapuló vámellenőrzéseket, harmadszor, a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdését és a végrehajtási rendelet 244. cikkét megsértve nem követelte meg biztosítékok nyújtását, valamint negyedszer, a Közösségi Vámcodek 220. cikkének (1) bekezdését és az Uniós Vámcodek 105. cikkének (3) bekezdését megsértve nem vette könyvelésbe a még beszedendő vámtartozásokat, amint a vámhatóságai tudomást szereztek az e tartozások megállapításához vezető helyzetről.

1) Előzetes észrevételek

260 Előjáróban meg kell állapítani, hogy az Uniós Vámcodek EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkére alapított kifogásnak nincs önálló hatálya a jelen ítélet 208–258. pontjában vizsgált, az EUMSZ 325. cikk megsértésére alapított kifogáshoz képest. Ezt a kifogást ugyanis a Bizottság nem az annak alapjául szolgáló rendelkezésekre vonatkozó különös érvelés alapján alakította ki.

261 Ezenkívül – amint arra indítványának 173. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott – az Unió pénzügyi érdekeit esetlegesen sértő csalás vagy egyéb jogellenes tevékenység elleni küzdelem céljából a tagállamokra háruló kötelezettségeket illetően az EUMSZ 325. cikk (3) bekezdése a lojális együttműködés EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében rögzített általános elvének különös kifejeződését képezi. Ebből következik, hogy az említett kifogást nem kell külön vizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2006. május 30-i Bizottság kontra Írország ítélet, C-459/03, EU:C:2006:345, 169–171. pont).

262 Ennek pontosítását követően azt kell megvizsgálni, hogy – a Bizottság állításának megfelelően – az Egyesült Királyság a jogsértési időszakban az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló fellépése keretében megsértette-e egyrészt a Közösségi Vámcodek 13. cikkét és az Uniós Vámcodek 46. cikkét, mivel az érintett áruk vámkezelése előtt nem végzett az OLAF-JRC módszerben szereplőhöz hasonló kockázatelemzésen alapuló olyan vámellenőrzéseket, amelyek lehetővé teszik azoknak a gyaníthatóan alulértékelt behozataloknak a beazonosítását, amelyeket következőképpen ellenőrizni kell a bejelentett vámérték pontossága

szempontjából, másrésről pedig, hogy megsértette-e a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdését és a végrehajtási rendelet 244. cikkét, mivel nem követte meg biztosítékok nyújtását az ekként esetlegesen alulértékeltként azonosított behozatalok esetében.

- 263 E tekintetben a Bizottság a 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítéletből (C-291/15, EU:C:2016:455) azt a következtetést vonja le, hogy amennyiben az árukat rendkívül alacsony vámértékeken és konkrétan a statisztikai átlagár 50%-ánál alacsonyabb értéken jelentik be, a szóban forgó vámáru-nyilatkozatok pontosságát illetően megalapozott kételyek merülhetnek fel, így ezen árukat nem lehet szabad forgalomba bocsátani az ekként bejelentett értékek előzetes ellenőrzése nélkül. Hivatkozik továbbá a 2011. március 17-i Bizottság kontra Portugália ítéletre (C-23/10, EU:C:2011:160) azon elv megalapozása érdekében, amely szerint, ha a vámhatóságok konkrét jelzésekkel rendelkeznek a vámáru-nyilatkozatok pontatlanságára vonatkozóan, amely a ténylegesen megfizetendő vámoknál alacsonyabb vám beszedését eredményezheti, e hatóságoknak meg kell vizsgálniuk e nyilatkozatokat, és el kell végezniük a szükséges ellenőrzéseket.
- 264 A beavatkozó tagállamok által támogatott Egyesült Királyság azzal érvel, hogy a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tagállamok vámhatóságai csak akkor kötelesek vámellenőrzéseket végezni, ha konkrét jelzések utalnak a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok pontatlanságára. Ha azonban e hatóságoknak pusztán – például a bejelentett ár és a statisztikai átlagérték közötti, 50%-nál magasabb különbség megállapításán alapuló – kételyek vannak ezen adatok pontosságát illetően, csak lehetőségük van ilyen ellenőrzések elvégzésére, de nem kötelesek erre.
- 265 Márpedig a jelen ügyben – figyelemmel az e hatóságok rendelkezésére álló információkra – nem utaltak konkrét jelzések az érintett behozatalok alulértékelésére, hanem az ítélkezési gyakorlat értelmében e hatóságoknak legfeljebb is csak megalapozott kételyek voltak a bejelentett vámértékek pontosságát illetően, így végezhetek volna vámellenőrzéseket, de erre nem voltak kötelesek. Ehhez hasonlóan nem képez az e vámérték alulértékelésére szolgáló konkrét adatot az a megállapítás, hogy a bejelentett vámérték több mint 50%-kal alacsonyabb volt a statisztikai átlagértéknél, ekként pedig alacsonyabb volt, mint az OLAF-JRC módszer szerinti elfogadható minimális ár határértéke, hanem legfeljebb indokul szolgál arra, hogy alapos kételyek merüljenek fel ezen érték pontosságát illetően, és az ennél fogva nem kötelezte az Egyesült Királyság hatóságait arra, hogy ellenőrizzék az említett vámérték pontosságát.
- 266 E tekintetben ebben a szakaszban elegendő rámutatni egyrészt arra, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás olyan nagy léptékű csalást képezett, amely az Unió egész területén, és különösen az Egyesült Királyságban viszonylag hosszú időszakban, nagy mennyiségű, rendkívül alacsony bejelentett értékű, ennél fogva pedig első ránézésre gyanús áruk „csődbe ment” vállalkozások általi behozatalához kapcsolódott, ami az Uniót a pénzügyi érdekei vonatkozásában – a tradicionális saját forrásokat érintő, igen nagy mértékben behajthatatlan veszteségek miatt – nyilvánvalóan jelentős kockázatoknak tette ki. Ebben a kontextusban az, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai később – többek között az OLAF és a Bizottság által közölt információk alapján – tudomást szereztek e csalás léptékéről és sajátosságairól, valamint az e csalás miatt az Unióra háruló jelentős pénzügyi kockázatokról, azt jelentette, hogy e hatóságok rendelkeztek kellően konkrét jelzésekkel a jelentős számú vámáru-nyilatkozaton szereplő, a Kínából származó érintett termékek értékére vonatkozó adatok pontatlanságát illetően, amely jelzések így arra kötelezték őket, hogy az érintett behozatalok vonatkozásában – végső soron a megfizetendő vámok teljes és tényleges megfizetésének biztosítása érdekében – megfelelő vámellenőrzési intézkedéseket tegyenek ezen érték rendszeres vizsgálata céljából.

267 Másrészt a csalás e kontextusában az az információ, amelyet a tagállami vámhatóságok abból nyernek, hogy egy, az OLAF-JRC módszer szerinti elfogadható minimális árhoz hasonló kockázati profil révén beazonosítják az igen alacsony árú, gyaníthatóan alulértékelt behozatalokat, konkrét jelzésekkel szolgálhatott e hatóságoknak arra vonatkozóan, hogy az e kockázati profil alá tartozó termékekre vonatkozóan a vámáru-nyilatkozatokban szereplő adatok pontatlanok, és hogy következésképpen azokon az érintett áruk vámkezelése előtt vámellenőrzéseket kell végezni.

268 Ezen előzetes megfontolások alapján következésképpen – az Unió Vámkodex EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkének megsértésére alapított kifogás kivételével – meg kell vizsgálni a jelen ítélet 259. pontjában említett kifogásokat.

2) A Közösségi Vámkodex 13. cikkében és az Unió Vámkodex 46. cikkében előírt kötelezettségek megsértéséről

i) A felek érvelése

269 Az Egyesült Királyságnak felrótt, a Közösségi Vámkodex 13. cikkének és az Unió Vámkodex 46. cikkének megsértésére alapított kötelezettségszegést illetően a Bizottság úgy véli, hogy ez az állam az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló fellépése keretében a jogsértési időszakban az érintett áruk vámkezelése előtt nem végzett az OLAF-JRC módszerben szereplőhöz hasonló kockázatelemzésen alapuló olyan vámellenőrzéseket, amelyek lehetővé teszik azoknak a gyaníthatóan alulértékelt behozataloknak a beazonosítását, amelyeket következésképpen ellenőrizni kell a bejelentett vámérték pontossága szempontjából.

270 E tekintetben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a Bizottság nem azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy nem az OLAF-JRC módszert alkalmazta, hanem azt, hogy nem tette meg az OLAF által ajánlott alapvető intézkedéseket, azaz többek között a kockázati profilokon alapuló előzetesen ellenőrzéseket. A Bizottság elismeri, hogy ez a módszer jogilag nem volt kötelező erejű a tagállamokra nézve, és még ha úgy is véli, hogy kívánatosabb lett volna az uniós szinten megállapított, az elfogadható minimális árakhoz hasonló, az említett módszer alkalmazásával meghatározott kockázati profilokat vagy küszöböket alkalmazni, azt állítja – anélkül, hogy ezt az Egyesült Királyság vitatná –, hogy mindenkor elfogadta, hogy a tagállamok a saját kockázati profiljaikat vagy küszöbeiket alkalmazzák, feltéve hogy azok összehasonlíthatók az elfogadható minimális árakkal vagy szigorúbbak azoknál.

271 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem érdekében a jogsértési időszakban elvégzett vámellenőrzéseket kockázatelemzésre alapozta. Ez az elemzés alapvetően egy olyan kockázati profil alkalmazásából indul ki, amelynek célja az érintett termékeket igen alacsony áron importáló, „nagy kockázatot jelentő importőröknek” minősített gazdasági szereplők korlátozott csoportjának beazonosítása, majd pedig ellenőrzése, és ezen elemzés alapján adott esetben a C 18 fizetési felszólításokhoz hasonló utólagos vámbeszédési megbízásokat bocsátanak ki. Ily módon a 2015 májusában indult – és jelenleg is zajló – Breach művelet keretében 239 „nagy kockázatot jelentő importőrt” azonosítottak e kockázati profil alapján. „Jogszerű és észszerű stratégiáról” van szó, mivel a gyakorlat bizonyította, hogy az érintett behozatalok túlnyomó többsége – a Kínából származó érintett termékeket importáló összesen 20 000 gazdasági szereplő közül – mindössze 129 gazdasági szereplőtől származik.

ii) A Bíróság álláspontja

- 272 A jogsértési időszak 2016. április 30-án végződő részére alkalmazandó Közöségi Vámcodekx 13. cikke (2) bekezdésének első albekezdése előírta, hogy a nem szűrőpróbaszerű vámellenőrzés „automatizált adatfeldolgozási módszereket alkalmazó kockázatelemzésen” alapul annak érdekében, hogy a kockázat megállapítható és számszerűsíthető legyen, és kidolgozásra kerüljenek a kockázatok felmérésére vonatkozó szükséges intézkedések a nemzeti, közösségi és – adott esetben – nemzetközi szinten kialakított kritériumok alapján, második albekezdése pedig előírta, hogy a „bizottsági eljárás keretében” kell meghatározni a „közös kockázatkezelési keretrendszer”, valamint megállapítani a „közös kritériumokat” és a „kiemelt ellenőrzési területeket”.
- 273 E kötelezettségeket – módosított megfogalmazásban – átvette a jogsértési időszak 2016. május 1-jén kezdődő részére alkalmazandó Uniói Vámcodekx 46. cikkének (2) és (3) bekezdése.
- 274 Az Uniói Vámcodekx 46. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a nem véletlenszerű vámellenőrzéseknek „elsősorban elektronikus adatfeldolgozási eljárásokat használó kockázatelemzésen kell alapulniuk”, a kockázatok azonosítása és értékelése, illetve a szükséges ellenintézkedések kialakítása céljából, a nemzeti, uniói és adott esetben nemzetközi szinten kialakított kritériumok alapján. E Vámcodekx 46. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a vámellenőrzéseket olyan „közös kockázatkezelési keretrendszerben” kell végrehajtani, amely a kockázattal kapcsolatos információk és a kockázatelemzési eredmények vámigazgatások közötti cseréjén alapul, és „közös kockázati kritériumokat és standardokat, ellenőrzési intézkedéseket és kiemelt ellenőrzési területeket” határoz meg.
- 275 Az említett Vámcodekx 46. cikkének (4) bekezdése ezenkívül arra kötelezi a tagállamok vámhatóságait, hogy végezzenek „kockázatkezelést”.
- 276 Ugyanezen Vámcodekx 46. cikkének (6) és (7) bekezdése felsorolja azokat a tényezőket, amelyeket figyelembe kell venni többek között a „közös kockázati kritériumok és standardok” megállapításakor, valamint felsorolja azokat az elemeket, amelyeket e kritériumoknak és standardoknak tartalmazniuk kell.
- 277 Nem vitatott, hogy a jogsértési időszakban a Bizottság a tagállamokra nézve kötelező erejű jogi aktus formájában nem állapított meg közös kockázati kritériumokat és standardokat, jóllehet 2014. augusztus 21-én – közlemény útján – elfogadott egy vámügyi kockázatkezelési stratégiát és cselekvési tervet (a Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak az uniói vámügyi kockázatkezelési stratégiáról és cselekvési tervről: a kockázatok kezelése, az ellátási lánc biztonságának megerősítése és a kereskedelem előmozdítása [COM/2014/527 final]). Amint azt a Portugál Köztársaság a tárgyaláson megjegyezte, továbbá amint a Számvevőszék „Vámellenőrzések: az elégtelen harmonizáció árt az Unió pénzügyi érdekeinek” című 04/2021. sz. különjelentésének 13. és 15. pontja megerősíti, a Bizottság 2018. május 31-én „EU restricted” minősítésű dokumentum formájában elfogadta a pénzügyi kockázatokra vonatkozó közös kritériumokat és standardokat megállapító első kötelező erejű határozatot, amelyet 2019 decemberében nem kötelező erejű „útmutatóval” egészített ki.
- 278 Úgy lehet tekinteni, hogy a közös kockázatkezelési keretrendszerbe illeszkedő, nem kötelező közös kockázati kritériumokat alkalmazza az OLAF és a Bizottság által a tagállamoknak javasolt és többek között a PCA Discount művelet keretében történő alkalmazás céljából a PCA Discounta vonatkozó iránymutatásban kifejtett OLAF-JRC módszer, amennyiben tartalmazza többek között

a vámellenőrzések alá vonandó áruk kiválasztásához alkalmazandó kockázatok, valamint kockázati tényezők és mutatók leírását, továbbá amennyiben meghatározza a vámhatóságok által elvégzendő vámellenőrzések jellegét.

- 279 Hangsúlyozni kell, hogy mivel a vámellenőrzések végső soron az uniós vámeljárás során elkövetett csalások megelőzésére és leküzdésére irányulnak, a Közösségi Vámkódex 13. cikke (2) bekezdésének első és második albekezdésében, valamint az Uniós Vámkódex 46. cikkének (2) és (3) bekezdésében említett kockázatelemzési és kockázatkezelési kritériumokkal kapcsolatban elfogadható vagy javasolható bármely, nem kötelező erejű közös intézkedés szükségszerűen az EUMSZ 325. cikkben említett csalás elleni küzdelem keretébe illeszkedik. Márpedig az az EUMSZ 325. cikk (1) és (3) bekezdéséből kitűnik, hogy a csalás elleni küzdelem egyrészt a tagállamok és az Unió, másrészt pedig maguk a tagállamok közötti szoros együttműködést foglalja magában.
- 280 E tekintetben az a közös kockázatkezelési keretrendszer, amelyben a vámellenőrzéseket végzik, amennyiben az – az Uniós Vámkódex 46. cikke (3) bekezdésének megfelelően – a közös kockázati kritériumokon és standardokon felül a kockázattal kapcsolatos információk és a kockázatelemzési eredmények vámigazgatások közötti cseréjén, valamint vámellenőrzési intézkedéseken és kiemelt ellenőrzési területeken alapul, az EUMSZ 325. cikk (3) bekezdésének különös kifejeződését képezi, amely kimondja, hogy a tagállamok összehangolják az Unió pénzügyi érdekeinek csalással szembeni védelmét célzó tevékenységüket oly módon, hogy a Bizottsággal együtt megszervezik a megfelelő hatáskörrel rendelkező hatóságaik közötti szoros és rendszeres együttműködést.
- 281 Következésképpen, amennyiben ilyen nem kötelező erejű, közös kockázatelemzési és kockázatkezelési kritériumokat javasolnak, a tagállamok – bár főszabály szerint formálisan e kritériumok nem kötik őket – ezen együttműködési kötelezettség értelmében kötelesek azokat megfelelően figyelembe venni, vagy akár követni abban az esetben, ha nem dolgoztak ki olyan nemzeti kritériumokat, amelyek legalább annyira hatékonyak, mint az Unió által ajánlottak.
- 282 Ebből következik, hogy az EUMSZ 325. cikkel összefüggésben a Közösségi Vámkódex 13. cikkében és az Uniós Vámkódex 46. cikkében szereplő rendelkezések értelmében az Egyesült Királyságra háruló kötelezettségeknek megfelelően, ennek az államnak – az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás ezen állam előtt ismert konkrét működési módjára és jellemzőire figyelemmel – a kockázatelemzési és kockázatkezelési rendszerének a jogsértési időszakban történő meghatározásával összefüggésben legalább is megfelelően figyelembe kellett volna vennie az OLAF és a Bizottság által az e csalás elleni küzdelem céljából alkalmazni javasolt kockázati profilokat és vámellenőrzési típusokat, mégpedig annak ellenére, hogy a kockázati kritériumok nem kötelező jellegűek.
- 283 Meg kell azonban állapítani, hogy az OLAF és a Bizottság ismételt ajánlásai ellenére az Egyesült Királyság – a Snake közös vámügyi művelet működési időszaka, azaz a 2014. február 17. és március 17. közötti időszak kivételével – nem végzett vámellenőrzéseket az érintett áruk kiadása előtt olyan kockázati profilok alapján, mint például az OLAF-JRC módszer szerinti kockázati küszöbök, vagy más, hasonló hatékonyságú kockázati profilok.

- 284 Mindemellett – amint az a jelen ítélet 281. pontjából kitűnik – az Egyesült Királyság egy, a kötelező erejű uniós intézkedések hiánya jellemezte helyzetben, nem volt köteles követni az ilyen ajánlásokat, feltéve hogy az általa elfogadott kockázatelemzési és kockázatkezelési kritériumok – hatékonyságuk szempontjából – az Unió által ajánlottakkal legalább is összehasonlíthatók, ha nem hatékonyabbak azoknál.
- 285 A 2015. július 28-án tartott megbeszélésen azonban az Egyesült Királyság vámhatóságai jelezték az OLAF-nak, hogy – figyelemmel az e tagállam területére irányuló behozatal mennyiségére – az átlagáron alapuló kockázati mutatók alkalmazása kontraproduktív és aránytalan.
- 286 Az Egyesült Királyság – a Bíróság által feltett kérdésekre válaszolva – többek között azt állítja, hogy mivel úgy ítélte meg, hogy az OLAF-JRC módszer kockázati profiljai nem kellően pontosak, különösen azért, mert fals pozitív eredményekre jutottak a jól ismert, nagyobb kiskereskedelmi üzletláncok számára igen alacsony áron végzett jogszerű behozatalokat illetően, inkább kidolgozta saját, hatékonyabb nemzeti kockázati profiljait. A feladat összetettségével és az ahhoz biztosítandó jelentős eszközökkel magyarázható az, hogy e nemzeti kockázati profilok végül csak 2017. október 12-től, vagyis a Swift Arrow művelet megindításának időpontjától kezdtek működni.
- 287 Ezt az érvelést el kell utasítani.
- 288 Hangsúlyozni kell ugyanis egyrészt az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás súlyosságát és léptékét, valamint azokat a jelentős pénzügyi kockázatokat, amelyeket az nyilvánvalóan az Unió számára jelentett, amelyekről egyébként az Egyesült Királyságnak tudomása volt, és amelyekre az OLAF és a Bizottság többször is figyelmeztette, hangsúlyozni kell másrészt azt, hogy az Egyesült Királyság – a kockázatelemzési és kockázatkezelési rendszerének kidolgozása során – legalábbis köteles volt megfelelően figyelembe venni azokat a kockázati kritériumokat, amelyek alkalmazását az OLAF és a Bizottság több alkalommal ajánlotta, így különösen az OLAF-JRC módszer szerinti, az érintett áruk vámkezelését megelőzően alkalmazott elfogadható minimális árakhoz hasonló kockázati küszöbököt.
- 289 E körülmények között az Egyesült Királyság a saját, állítólag hatékonyabb kockázati küszöbeinek bevezetésére irányuló munkálatok befejezéséig nem tagadhatta meg bármely olyan kockázati profil alkalmazását, amely lehetővé tette ezen áruk vámkezelése előtt az alulértékelés jelentős kockázatát mutató, igen alacsony áron végzett behozataloknak az említett áruk szabad forgalomba bocsátását megelőző vámellenőrzések alapján történő beazonosítását.
- 290 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a Bizottság nem azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy nem helyesen alkalmazta az OLAF-JRC módszer szerinti kockázati profilokat, hanem azt, hogy a Swift Arrow művelet megkezdése előtt a saját kockázatelemzési és kockázatkezelési rendszerében nem alkalmazott semmilyen kockázati profilt az érintett áruk vámkezelése előtt, holott – az ezen áruk kiadása előtti vámellenőrzések célzott irányítása érdekében – csak ez a módszer tette lehetővé a gyaníthatóan alulértékelt behozatalok beazonosítását.
- 291 Másrészt az EUMSZ 325. cikknek a jelen ítélet 208–220. pontjában elvégzett elemzéséből kitűnik, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás jellemzőire figyelemmel, az elleni hatékony és visszatartó erejű küzdelmet lehetővé tevő ellenintézkedések nem szorítkozhattak a vámok utólagos beszedésére, mivel ez általában véve kudarcra volt ítélve a

csődbe ment vállalkozások esetében, hanem ezeknek az ellenintézkedéseknek a rendkívül alacsony értéken bejelentett áruk szabad forgalomba bocsátása előtti vámellenőrzéseket is magukban kellett foglalniuk.

- 292 Az EUMSZ 325. cikkével összefüggésben a Közösségi Vámkódex 13. cikke és az Uniós Vámkódex 46. cikke értelmében azonban az Egyesült Királyság – a csalás elleni hatékony és visszatartó erejű küzdelem biztosítása céljából – köteles volt elektronikus adatfeldolgozási eljárásokat használó kockázatelemzés alapján kiválasztani az ilyen előzetes ellenőrzések alá vonandó vámáru-nyilatkozatokat, amit – a Snake közös vámügyi művelet 2014. február 17. és március 17. közötti működési időszakának kivételével – a jogsértés teljes időtartama alatt elmulasztott megtenni.
- 293 Mivel a Bizottság kifogását kizárólag erre a mulasztásra alapítja, nem kell megvizsgálni a kockázatelemzési eszközként alkalmazott OLAF-JRC módszerrel szemben felhozott azon különböző kifogásokat, amennyiben az önkényes, sőt túl sok mindent magukban foglaló kockázati küszöbököt ír elő, tekintettel az általa kiváltott azon fals pozitív esetek nagy számára, amelyek a nagyobb kiskereskedelmi üzletláncok által végzett alacsony árú, de jogszerű behozatalokat érintik.
- 294 Mindenesetre rá lehet mutatni, hogy mivel az OLAF jelentéséhez csatolt tanulmányokból kitűnik, hogy az OLAF-JRC módszer keretében kockázati küszöbökként alkalmazott elfogadható minimális árakat a korrigált átlagárakból kiindulva, a JRC által végzett – és hisztogramok elemzését, valamint a különféle behozataltípusok ár szerinti eloszlását magukban foglaló – tudományos kutatások alapján határozták meg, azok nem önkényesnek tűnnek, hanem úgy tűnik, objektív és semleges kritériumokon alapulnak.
- 295 Ezenkívül, mivel az OLAF-JRC módszernek az elfogadható minimális árak képezte kockázati küszöbei statisztikai átlagárakon, azaz a korrigált átlagárakon alapulnak, továbbá mivel azok csak az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozataloknak – az ezekkel kapcsolatban bejelentett vámértékek ellenőrzése céljából történő – beazonosítására, nem pedig annak meghatározására irányulnak, hogy az említett behozatalokat ténylegesen alulértékelték-e, jellegüknél fogva bizonyos fokú fals pozitív esetet fognak adni.
- 296 Ennélfogva – az Egyesült Királyság állításával ellentétben – az elfogadható minimális ár kockázati profilként való megbízhatósága nem vonható kétségbe pusztán azon körülmény alapján – még ha az be is bizonyosodik –, hogy a bizonyos jól ismert nagyobb kiskereskedelmi üzletláncok által végzett jogszerű behozatalok 11,2%-át az ezen áraknál alacsonyabb értékeken jelentik be. A fals pozitív esetek ilyen aránya ugyanis – az elfogadható minimális áraknak az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalások beazonosításához való hasznos hozzájárulására tekintettel – észszerűnek tűnik.
- 297 Végül, amint arra indítványának 209. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott, a Bizottság a Bíróság által feltett kérdésekre válaszolva – és anélkül, hogy ezt az Egyesült Királyság vitatta volna – jelezte egyrészt, hogy az elfogadható minimális árakat a tagállamok körében folytatott mélyreható vitát követően és a tagállamok közötti konszenzussal a PCA Discount keretében 2011-ben, majd a Snake közös vámügyi művelet keretében 2014-ben vezették be és alkalmazták kockázati profilként, valamint másrészt, hogy az elfogadható minimális áraknak a korrigált árak 50%-ában történő meghatározását a jogsértési időszakban egyetlen tagállam sem kérdőjelezte meg.

298 A fenti megfontolásokra tekintettel helyt kell adni az első jogalap azon részének, amely azon alapul, hogy az Egyesült Királyság megsértette a Közösségi Vámkódex 13. cikkét és az Uniós Vámkódex 46. cikkét, mivel az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló fellépése keretében a jogsértési időszakban nem végzett kockázatelemzésén alapuló vámellenőrzéseket az érintett áruk vámkezelése előtt.

3) A 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdésében és a végrehajtási rendelet 244. cikkében előírt kötelezettségek megsértéséről

299 A Bizottság – a jelen ítélet 259. pontjában megállapítottaknak megfelelően – azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy nem teljesítette a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdésében és a végrehajtási rendelet 244. cikkében említett kötelezettségeket, amennyiben e rendelkezések megfelelő biztosíték nyújtásának megkövetelésére kötelezik a vámhatóságokat abban az esetben, ha úgy ítélik meg, hogy a vámáru-nyilatkozat ellenőrzése a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatokból eredőnél magasabb vámösszeget vonhat maga után.

300 E tekintetben igaz ugyan – amint azt az Egyesült Királyság állítja –, hogy a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdése és 244. cikke a „megítélni” ige alkalmazása miatt bizonyos mérlegelési mozgásteret biztosít a tagállamok vámhatóságai számára annak eldöntésében, hogy meg kell-e követelni biztosítékok nyújtását, ezt a mérlegelési mozgásteret azonban – amint arra indítványának 218. pontjában a főtanácsnok lényegében rámutatott – korlátozza a hatékonyság EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében foglalt elve, amely szerint a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység ellen biztosítani kell ezen érdekek hathatós védelmét.

301 A jelen ítélet 220. és 251. pontjában hangsúlyozottaknak megfelelően, a hatékonyság elvének hatályát – amennyiben az az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése alapján a tagállamokra háruló, az Unió vámok képezte saját forrásainak hatékony és teljes összegben való beszedésére irányuló különös kötelezettségre vonatkozik – nem lehet absztrakt módon és statikusan meghatározni, mivel az az érintett csalás vagy egyéb jogellenes tevékenység olyan jellemzőitől függ, amelyek időközben változhatnak.

302 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalást az jellemezte, hogy a Kínából származó érintett termékek nagy mennyiségét rendkívül alacsony áron olyan „megszűnő és újraalakuló” vállalkozások hozták be, amelyeket kifejezetten az e csalás elkövetése érdekében hoztak létre, és amelyek csak minimális eszközökkel rendelkeztek, és eltűntek, vagy felszámolás alá kerültek, amint őket az általuk bejelentett vámértékek pontosságát illetően ellenőrizték, ami az esetek túlnyomó többségében az elejétől kezdve illúzióvá tette a vámok utólagos beszedését.

303 A csalásnak ebben az összefüggésében az Unió pénzügyi érdekeinek a tradicionális saját forrásokat érintő azon jelentős veszteségekkel szembeni hathatós védelme, amely veszteségek az e tömeges és csalárd módon nyilvánvalóan alulértékelt behozatalokkal kapcsolatos vámok jelentős összege beszedésének elmaradása miatt keletkezhetnek, nemcsak az alulértékelés jelentős kockázatát mutató, következképpen pedig a bejelentett vámértékek pontossága szempontjából ellenőrzéseknek alávetendő behozatalok automatikus beazonosítását lehetővé tevő kockázati profil bevezetését tette szükségessé, hanem azt is, hogy az említett importok vonatkozásában rendszeresen kérjék biztosítékok nyújtását.

- 304 Márpedig – a jelen ítélet 247. pontjában megállapítottaknak megfelelően – nem vitatott, hogy a jogsértési időszakban az Egyesült Királyság a Snake közös vámügyi művelet operatív időszaka alatt, csak nagyon kivételes esetekben, a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámok teljes összegének csak 0,4144%-át kitevő összegben követelte meg biztosítékok nyújtását, egyébként pedig ezeket a biztosítékokat később a rájuk vonatkozó fizetési felszólítások törlését követően visszatérítették.
- 305 Az Egyesült Királyság elsősorban arra hivatkozva vitatja e kötelezettségszegés fennállását, hogy mivel a vámhatóságok nem rendelkeztek olyan adatokkal, amelyek lehetővé tették volna a biztosítékok összegének megbízható helyettesítő értéken alapuló kiszámítását, e biztosítékokat sikeresen lehetett volna közigazgatási és bírósági jogorvoslatok keretében kifogásolni, ha azokat a korrigált átlagár alapján számítják ki.
- 306 Ezt az érvelést el kell utasítani.
- 307 Amint arra ugyanis indítványának 224. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott, tekintettel arra, hogy az Egyesült Királyság felelőssége volt a területére történő behozatalkor bejelentett vámértékek olyan vámellenőrzések alkalmazásával történő helyes meghatározása, amelyeknek az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás sajátosságaira tekintettel magukban kellett foglalniuk az érintett áruk vámkezelés előtti vizsgálatát, az Egyesült Királyság vámhatóságainak feladata lett volna arra kérni az érintett gazdasági szereplőket, hogy nyújtsanak az ezen áruk minőségével kapcsolatos információkat, feladatuk lett volna továbbá mintát venni a fizikai ellenőrzések keretében, ami lehetővé tette volna e hatóságok számára, hogy rendelkezzenek a biztosítékok helyes összegének kiszámításához felhasználható helyettesítő érték meghatározásához szükséges adatokkal.
- 308 Ebben az összefüggésben – noha a Snake közös vámügyi művelet keretében az OLAF megpróbálta segíteni a tagállamok fellépését azzal, hogy a kínai hatóságoktól olyan exportárak nyújtását kérte, amelyeket fel lehet használni azon áruk helyettesítő értékének meghatározásához, amelyek behozatalait alulértékelték, az a körülmény, hogy végső soron a kínai hatóságok csak kevés ilyen exportárat nyújtottak, és hogy a nyújtott árak bírósági eljárásokban való alkalmazására ráadásul szigorú korlátozások vonatkoztak, nem kérdőjelezheti meg azt, hogy az Egyesült Királyság, nem pedig az OLAF vagy a Bizottság feladata volt, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre szolgáló rendszerét oly módon szervezze meg, hogy az érintett áruk értékével kapcsolatban elegendő adattal – például az áruk minőségével vagy elkészültségi szintjével kapcsolatos adatokkal – rendelkezessen.
- 309 Az Egyesült Királyság másodsorban azon az alapon vitatja a 2454/93 rendelet 248. cikke (1) bekezdésének és a végrehajtási rendelet 244. cikkének megsértésére alapított kötelezettségszegést, hogy a biztosíték rendszeres nyújtására irányuló kötelezettség indokolatlanul sérti az érintett importőrök tulajdonhoz való jogát, következésképpen ellentétes a Charta 17. cikkével, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez csatolt, Párizsban, 1952. március 20-án aláírt 1. kiegészítő jegyzőkönyv (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény) 1. cikkével.
- 310 E tekintetben – a jelen ítélet 220. és 251. pontjában felidézetteknek megfelelően – a Bíróságnak az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az Unió vámok képezte saját forrásai hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosítására irányuló kötelezettségnek a Chartában biztosított alapvető jogok és az általános uniós jogi elvek szükségszerű tiszteletben tartása mellett kell eleget tenni.

- 311 A jelen ügyben a Bizottság azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy nem kérte rendszeresen biztosítékok nyújtását az érintett áruk vámkezelése előtt kizárólag azon behozatalok tekintetében, amelyek bejelentett értéke alacsonyabb volt egy kockázati küszöbnél, és amelyek következként az alulértékelés jelentős kockázatát mutatták.
- 312 Egyébiránt meg kell állapítani – amint arra indítványának 222. pontjában a főtanácsnok rámutatott –, hogy az Egyesült Királyság nem fejt ki, hogy a valamely kockázati profil által az alulértékelés jelentős kockázatát mutatóként beazonosított behozatalokkal kapcsolatban a biztosítékok rendszeres nyújtására irányuló kötelezettség pontosan mely okok miatt képezi az érintett gazdasági szereplők tulajdonhoz való jogának megsértését.
- 313 Ezenkívül noha az ilyen behozatalokkal kapcsolatban a biztosítékok rendszeres nyújtására irányuló kötelezettség magában foglalhatja a tulajdonhoz való alapvető jog korlátozását, ez a korlátozás igazoltnak tűnik a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételekre tekintettel.
- 314 E rendelkezésnek megfelelően ugyanis ezt a korlátozást törvénynek kell előírnia és annak tiszteletben kell tartania e jogok lényeges tartalmát, valamint az arányosság elvét, amennyiben az említett korlátozás elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket szolgálja.
- 315 E tekintetben mindenekelőtt az alulértékelés jelentős kockázatát mutató behozatalokkal kapcsolatban a biztosíték rendszeres nyújtására irányuló kötelezettség, ténylegesen az EUMSZ 325. cikkben elismert, azon általános érdekű célkitűzést szolgálja, hogy védjék az Unió pénzügyi érdekeit, és konkrétan, hogy a tagállamok vámhatóságai e célból megtegyék a megfelelő vámellenőrzési intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsák a vámok képezte tradicionális saját források hatékony és teljes összegben való beszedését.
- 316 Ezután – figyelemmel arra, hogy a biztosítékot felszabadítják, amint az érintett importőr megfizette a ténylegesen fizetendő vámokat, illetve amint az ellenőrzést követően megállapítást nyer, hogy az importőr helyesen jelentette be az érintett áruk vámértékét – az ilyen biztosíték akár rendszeres nyújtására irányuló kötelezettség szigorúan ideiglenes jellegű, és tiszteletben tartja a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát, valamint az arányosság elvét.
- 317 Végül e kötelezettség arányos jellege abban is rejlik, hogy a Bizottság kifejezetten azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy azt nem írta elő kizárólag az alulértékelés jelentős kockázatát mutató és az ezen áruk kiadását megelőzően, automatizált kockázati profil segítségével beazonosított behozatalok tekintetében.
- 318 Az ilyen behozatalokat illetően ugyanis a vámhatóságoknak – a 2454/93 rendelet 181a. cikkével és a végrehajtási rendelet 140. cikkével összhangban – kételkedniük kell a bejelentett vámértékben, mivel nem lehetnek meggyőződve arról, hogy az a teljes megfizetett vagy megfizetendő összeget jelenti, és ezért kötelesek úgy tekinteni, hogy az érintett vámáru-nyilatkozatok ellenőrzése a 2454/93 rendelet 248. cikke és a végrehajtási rendelet 244. cikke értelmében az e vámáru-nyilatkozatok adataiból eredőnél magasabb vámösszeget eredményezhet.
- 319 A fenti megfontolásokra figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy az Egyesült Királyság – amennyiben a jogsértési időszakban az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelemre irányuló vámellenőrzési rendszerét lényegében az érintett áruk vámkezelését követően alkalmazott, az utólagos vámbeszedési megbízásokhoz hasonló intézkedésekre korlátozta, és elmulasztotta ebbe a rendszerbe rendszeresen beépíteni az e vámkezelés előtt

alkalmazható intézkedéseket, különösen a valamely automatizált kockázati profil révén az alulértékelés jelentős kockázatát mutatóként beazonosított behozatokkal kapcsolatos vámellenőrzéseket, valamint az ilyen behozatokkal kapcsolatban biztosítékok rendszeres nyújtását – nem teljesítette a Közösségi Vámcodekx 13. cikkéből, az Uniós Vámcodekx 46. cikkéből, a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdéséből és a végrehajtási rendelet 244. cikkéből eredő kötelezettségeit.

- 320 E következtetés lényegében a hatékonyság hiányának megállapításból, és a jelen ügyben annak a megállapításból ered, hogy az Egyesült Királyság által az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem érdekében a jogsértési időszakban alkalmazott vámellenőrzések rendszere nyilvánvalóan nem volt hatékony, mivel ez a rendszer – amennyiben az az érintett áruk vámkezelése után alkalmazott ellenőrzésekre összpontosított – nem igazodott e csalás jellemzőihez, holott ez az állam már ezen időszak kezdetekor elegendő ismeretekkel rendelkezett azokról.
- 321 Amint arra indítványának 227. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott, a jelen ügyben ezt az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem érdekében a jogsértési időszakban az Egyesült Királyság által végzett vámellenőrzések nyilvánvalóan nem megfelelő és elégtelen jellegére vonatkozó következtetést nem kérdőjelezi meg az ezen állam által hivatkozott azon érvelés, amely szerint részt vett uniós szintű vámellenőrzési műveletekben – például a 2011-es PCA Discountban, a 2014-es Snake közös vámügyi műveletben vagy a 2016-os Octopus műveletben –, és lefolytatta saját műveleteit, például a Breach vagy a Samurai műveletet.
- 322 A tagállamok vámhatóságainak feladata ugyanis biztosítani az uniós vámjog alkalmazását, és különösen megfelelő vámellenőrzéseket lefolytatni az Unió pénzügyi érdekeinek hathatós védelme érdekében. E feladat teljesítése e hatóságok részéről folyamatos, koherens és rendszeres munkát igényel, amely nem korlátozódhat az olyan vámügyi műveletekben való eseti részvételre, amelyek esetlegesen csak átmeneti hatásokkal rendelkeznek. Ezenkívül vitathatatlan, hogy az uniós szinten végzett vámellenőrzési fellépések célja a tagállamok támogatása, de ezek nem helyettesíthetik az ellenőrzésre és az Unió pénzügyi érdekeinek hathatós védelmére irányuló, általuk megteendő fellépést.
- 323 E tekintetben nem vitatott, hogy az Egyesült Királyság hatóságai által 2015 májusában indított Breach művelet képezte az Egyesült Királyság első olyan vámellenőrzési fellépését, amelynek célja kifejezetten az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem volt, valamint hogy a Swift Arrow ügylet volt az Egyesült Királyság első olyan fellépése, amely rendszerszerűen építette be a vámellenőrzések rendszerébe a kockázati profil révén beazonosított behozatok vámkezelését megelőzően végzett vizsgálatokat.
- 324 Amint azt a Bizottság állítja, az általa nyújtott statisztikai adatokból szintén kitűnik az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem érdekében a jogsértési időszakban az Egyesült Királyság által megtett intézkedések hatékonyságának nyilvánvaló hiánya, és – megfordítva – azon rendszer hatékonysága és visszatartó erejű jellege, amely rendszerszerűen foglalja magában az érintett áruk vámkezelését megelőzően elvégzett és kockázati profilon alapuló vámellenőrzéseket.
- 325 A többek között a Bíróság kérdéseire a Bizottság által adott válaszok mellékletében szereplő e statisztikai adatok ugyanis megerősítik egyrészt, hogy a jogsértési időszakban az Egyesült Királyságban az elfogadható minimális árnál (azaz a korrigált átlagár 50%-ánál) alacsonyabb

árakon bejelentett behozatalok, és különösen a korrigált átlagár 10%-ánál alacsonyabb árakon, következésképpen rendkívül alacsony árakon bejelentett behozatalok mennyisége évről évre jelentősen emelkedett, holott az elfogadható minimális árat meghaladó árakon végzett behozatalok mennyisége viszonylag stabil maradt.

326 Így a korrigált átlagár 10%-ánál alacsonyabb árakon végzett behozatal mennyisége a 2011. évi 4 189 937 kg-ról 2016-ra 314 088 517 kg-ra nőtt. A jogsértési időszakban az elfogadható minimális árnál alacsonyabb bejelentett árakon végzett behozatalok mennyisége a Kínából származó érintett termékek teljes behozatalának 41%-át tette ki. Ezen időszakban az elfogadható minimális árnál alacsonyabb bejelentett árakon végzett behozatalok 69,5%-a a korrigált átlagár 10%-ánál alacsonyabb bejelentett árakon végzett behozatalokra vonatkozott.

327 Ezen túlmenően, míg 2012 decemberében az elfogadható minimális árnál alacsonyabb árakon végzett behozatalok 51%-át jelentették be a korrigált átlagár 10%-ánál alacsonyabb áron, 2016 decemberében ez 85%-ra emelkedett.

328 Másrészt a Bizottság által szolgáltatott statisztikai adatokból vitathatatlanul kitűnik, hogy a Swift Arrow művelet megindítását követően – amely az Egyesült Királyság hatóságainak első olyan művelete, amely rendszerszerűen építette be a vámellenőrzések rendszerébe a valamely automatizált kockázati profil révén az alulértékelés jelentős kockázatát mutatóként beazonosított behozatalok vámkezelését megelőzően elvégzett ellenőrzéseket – az elfogadható minimális árnál alacsonyabb bejelentett árakon végzett behozatalok azonnal csökkentek, és néhány hónapon belül csaknem el is tűntek. Ezen alulértékelt behozatalok ugyanis mindössze három hónap alatt 90%-kal csökkentek.

4) A Közösségi Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdésében és az Uniói Vámkódex 105. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettségek megsértéséről

329 A jelen ítélet 207. pontjában megállapítottaknak megfelelően most a Közösségi Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdéséből és az Uniói Vámkódex 105. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségek amiatti folyamatos megsértésére alapított kifogást kell megvizsgálni, hogy az érintett behozatalokat illetően az Egyesült Királyság nem vette könyvelésbe a még beszédendő vámtartozásokat, amint vámhatóságai tudomást szereztek az e tartozások megállapításához vezető helyzetről.

330 Az Egyesült Királyság lényegében arra hivatkozva vitatja ezt a kifogást, hogy csak akkor kellett volna könyvelésbe vennie a kiegészítő vámtartozásokat, ha köteles lett volna vizsgálni az érintett vámáru-nyilatkozatokat, mivel a jogszabály alapján megfizetendő kiegészítő vámokat csak akkor lehet kiszámítani, ha e vámáru-nyilatkozatokat előbb ellenőrzik. Márpedig az Egyesült Királyság nem volt köteles ellenőrizni azokat az említett vámáru-nyilatkozatokat, amelyek értéke alacsonyabb volt az OLAF által meghatározott küszöböknel, ebből kifolyólag pedig nem is ellenőrizte azokat. Mindenesetre a vámoknak az Unió saját forrásainak számláin való jóváírására irányuló e kötelezettség teljesítéséhez az Egyesült Királyságnak rendelkeznie kellett volna azokkal a pontos, megfizetendő összegekkel, amelyeket nem vett könyvelésbe. Márpedig – még ha ez az állam végzett volna is ellenőrzéseket – nem rendelkezett ezekkel az információkkal.

331 E tekintetben, amennyiben a Bizottság a Közösségi Vámkódex 220. cikke (1) bekezdésének és az Uniói Vámkódex 105. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított kifogásában azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy a teljes jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokat illetően – az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének és az uniós vámjognak a megsértésével – nem vette

könyvelésbe az összes vámot az e rendelkezésekben előírt határidőkön belül, az első jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai – az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének és az uniós vámjognak a megsértésével – nem tették meg a megfelelő vámellenőrzési intézkedéseket az említett behozatalokkal kapcsolatban bejelentett vámértékek ellenőrzése céljából.

- 332 Ebből következik, hogy az említett behozatalok tekintetében e vámhatóságok nem tettek eleget azon kötelezettségüknek, hogy megfelelő vámellenőrzésekkel biztosítsák, hogy a vámértéket az uniós vámjogi szabályok szerint, helyesen határozzák meg.
- 333 Következésképpen az Egyesült Királyság vámhatóságai – mivel ugyanezen behozatalok vonatkozásában a nyilvánvalóan túlzottan alacsony, helytelen értékek alapján számították ki a vámok összegét, majd pedig e vámösszegeket vették könyvelésbe – a Közösségi Vámkódex 220. cikke (1) bekezdésének és az Uniós Vámkódex 105. cikke (3) bekezdésének megsértésével nem ténylegesen vették könyvelésbe az e rendelkezésekben előírt határidőkön belül megfizetendő teljes vámösszeget.
- 334 Közelebről: az említett rendelkezések megsértésével nem vették kellő időben könyvelésbe a helytelenül bejelentett értékek alapján kiszámított vámok és azon vámok közötti különbségnek megfelelő összegeket, amely vámokat akkor állapítottak volna meg, ha azokat – a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi szabályoknak megfelelően – az érintett áruk tényleges értéke alapján számították volna ki.
- 335 A fenti megfontolásokra tekintettel az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdéséből, a Közösségi Vámkódex 13. cikkéből és 220. cikkének (1) bekezdéséből, az Uniós Vámkódex 46. cikkéből és 105. cikkének (3) bekezdéséből, valamint a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdéséből és a végrehajtási rendelet 244. cikkéből eredő kötelezettségeinek az Egyesült Királyság általi megsértésére vonatkozó részében helyt kell adni az első jogalpnak.

2. A vámok képezte tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására vonatkozó uniós jogban előírt kötelezettségek megsértéséről

- 336 Az első kereseti kérelem első bekezdésében szereplő bizonyos kifogásokra, valamint az ezen első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő egyetlen kifogásra vonatkozó második jogalpnak a Bizottság elsősorban azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy megsértette a saját forrásokra vonatkozó uniós jogszabályokat, és különösen a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkét, az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkét, valamint a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkének megfelelő rendelkezéseit, mivel a jogsértési időszakban az érintett behozatalok tekintetében nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére a megfizetendő tradicionális saját forrásokat. A Bizottság másodsorban azt állítja, hogy becslése szerint a következő összegeknek felelnek meg a tradicionális saját forrásokat érintő, a beszédesi költségekkel csökkentett, de a késedelmi kamatokkal növelt veszteségek, amelyeket következőképpen e rendelkezéseknek megfelelően az Egyesült Királyságnak a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania:

- 2017-ben 496 025 324,30 euró (2017. október 11-ig);
- 2016-ban 646 809 443,80 euró;
- 2015-ben 535 290 329,16 euró;

- 2014-ben 480 098 912,45 euró;
- 2013-ban 325 230 822,55 euró;
- 2012-ben 173 404 943,81 euró;
- 2011-ben 22 777 312,79 euró.

a) A tradicionális saját források rendelkezésre bocsátására vonatkozó alapvető kötelezettség Egyesült Királyság általi megsértésére alapított kifogásról

- 337 A Bizottság elsősorban egyfelől azt állítja, hogy mivel – amint arra az első jogalap keretében hivatkozik – az Egyesült Királyság vámhatóságai a jogsértési időszakban nem végezték el a megfelelő vámellenőrzéseket, az érintett behozatalokba tartozó áruk vámértékét nem helyesen jelentették be, aminek következtében az ezen áruk után fizetendő vámokat nem helyesen számították ki, a saját források e vámoknak megfelelő összegét pedig – amely vámokat meg kellett volna állapítani – nem állapították meg, és nem is bocsátották a rendelkezésre akkor, amikor ezt meg kellett volna tenni.
- 338 A Bizottság másfelől azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy a Snake közös vámügyi művelet keretében a vámhatóságai 2015 júniusától törölték azokat a vámtartozásokat, amelyeket korábban, a 2014 novembere és 2015 februárja között kibocsátott utólagos beszédési megbízásokban, azaz a 2011 novembere és 2014 novembere között végzett érintett behozatalokra vonatkozó C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapítottak, valamint hogy ez az állam ily módon – a saját vámhatóságainak betudható adminisztratív hibák miatt – nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére az e behozatalok után megfizetendő tradicionális saját forrásokat.
- 1) Az Egyesült Királyságnak az Unió tradicionális saját forrásait érintő veszteségek megállapításának elmulasztásáért fennálló felelőssége elvéről*
- 339 A Bizottság különféle kifogásainak és az Egyesült Királyság által a védelme érdekében hivatkozott érvelésnek az értékelése céljából mindenekelőtt fel kell idézni az Unió saját forrásai rendszerének a Bíróság ítélkezési gyakorlatában összefoglalt jellemzőit.
- 340 A 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 8. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy az Uniónak a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és a 2014/335 határozat 2. cikkének (1) bekezdésében említett saját forrásait a tagállamok szedik be, és azok kötelesek az említett saját forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsátani (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 341 E célból a tagállamok az 1150/2000 rendelet és a 609/2014 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében kötelesek megállapítani az Unió saját forrásokra való jogosultságát, amint a vámszabályozásban előírt feltételek „a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően” teljesülnek, ekként pedig amint hatóságaik ki tudják számítani a vámtartozásból eredő vámösszeget, és meg tudják állapítani a kötelezett személyét. Következésképpen a tagállamok az e rendeletek 2. cikkével összhangban megállapított jogosultságokat az említett rendeletek 6. cikkében előírt feltételek szerint kötelesek lekönyvelni az Unió saját forrásainak számláján. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1150/2000

rendelet 6. cikke (3) bekezdésének b) pontja és a 609/2014 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének második albekezdése értelmében a B-számlán könyvelik el azt a jogosultságot, amelyet még nem szedtek be, és amelyre vonatkozóan semmilyen biztosítékot nem nyújtottak (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 342 A tagállamoknak ezt követően az Unió saját forrásait az 1150/2000 rendelet 9–11. cikkében és a 609/2014 rendelet 9., 10. és 12. cikkében azonos módon meghatározott feltételek mellett a Bizottság rendelkezésére kell bocsátaniuk, és azokat az előírt határidők betartásával jóvá kell írniuk az ezen intézmény nevében e célból nyitott számlán. Az 1150/2000 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése és a 609/2014 rendelet 12. cikkének (1) bekezdése értelmében az ezen számlára történő jóváírásban bekövetkezett bármely késedelem esetén az érintett tagállamnak késedelmi kamatot kell fizetnie (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 58. pont).
- 343 Ezenkívül az 1150/2000 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése és a 609/2014 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok kötelesek megtenni az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy az e rendeletek 2. cikke alapján megállapított jogosultságoknak megfelelő összegeket a Bizottság rendelkezésére bocsássák.
- 344 A 1150/2000 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése és a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében egyébként a tagállamok csak akkor mentesülnek azon kötelezettségük alól, hogy a megállapított jogosultságoknak megfelelő összegeket a Bizottság rendelkezésére bocsássák, ha ezen összegek beszedésére *vis maior* miatt nem kerülhetett sor, vagy ha azok beszedése rajtuk kívül álló okok miatt véglegesen lehetetlennek bizonyul.
- 345 Ebből következik, hogy az uniós jog jelenlegi állapotában az Unió saját forrásai rendszerének kezelése a tagállamok feladata, és az kizárólag ez utóbbiak felelősségi körébe tartozik. Így a saját forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása céljából történő beszedésére, megállapítására és számlán történő jóváírására vonatkozó kötelezettségek – a saját forrásokra vonatkozó uniós jogszabályok, a jelen ügyben a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat, valamint az 1150/2000 rendelet és a 609/2014 rendelet alapján – közvetlenül terhelik a tagállamokat (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 346 Végül, mivel közvetlen kapcsolat áll fenn a vámokból származó bevételek beszedése és a megfelelő forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása között, az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésében a tagállamokra nézve előírt kötelezettségeknek megfelelően a tagállamok feladata, hogy az Unió pénzügyi érdekeit védjék a csalással vagy az ezen érdekeket sértő egyéb jogellenes tevékenységekkel szemben, valamint hogy megtegyék az e vámok, és ebből következően e források hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosításához szükséges intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 2019. július 11-i Bizottság kontra Olaszország [Saját források – Vámtartozás beszedése] ítélet, C-304/18, nem tették közzé, EU:C:2019:601, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 347 Az uniós saját források rendszerének jellemzőire vonatkozó e megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, amint arra indítványának 240. pontjában a főtanácsnok lényegében rámutatott, hogy mivel – az első jogalap vizsgálatának végén megállapítottaknak megfelelően – az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének és az uniós vámjognak a megsértésével az Egyesült Királyság vámhatóságai a jogsértési időszakban nem tették meg az érintett áruk vámkezelése előtt

elvégzett, kockázatelemzésen alapuló ellenőrzésekhez, valamint a valamely kockázati profil révén az alulértékelés jelentős kockázatát mutatóként beazonosított behozatalok tekintetében a biztosíték nyújtására irányuló kötelezettséghez hasonló azon intézkedéseket, amelyek biztosítani tudják, hogy az ezen időszakban végzett érintett behozatalok vámértékeit a helytálló szinten határozzák meg, e behozatalok esetében ez az állam pontatlan és általánosságban az érintett áruk tényleges értékénél alacsonyabb értékek alapján számította ki a vámtartozásokat. Ennélfogva az említett állam nem a megfizetendő vámok teljes összegét vette könyvelésbe, következésképpen pedig – a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkének, továbbá az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkének, valamint a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkében szereplő megfelelő rendelkezéseknek a megsértésével – nem állapította meg és nem is bocsátotta a Bizottság rendelkezésére az említett behozatalokkal kapcsolatos saját források teljes összegét abban az időpontban, amikor ezt meg kellett volna tennie.

- 348 Az Egyesült Királyság vitatja ezt a megállapítást. Ezen állam szerint – mivel a jelen kereset arra irányul, hogy a Bíróság kötelezze őt arra, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsásson bizonyos összegű saját forrásokat – e kereset az EUMSZ 325. cikk és az uniós vámjog abból eredő megsértésén alapuló kártérítési keresetet képez, hogy a vámhatóságai nem végeztek megfelelő ellenőrzéseket a csalárd módon alulértékelt behozatalok vonatkozásában.
- 349 Ennélfogva – a kártérítési keresetekre irányadó elveknek megfelelően – a Bizottságnak bizonyítania kell, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn ezen ellenőrzések és a saját forrásokat érintő azon veszteségek között, amelyeket ezen intézmény kártérítés címén követel.
- 350 Ilyen okozati összefüggés azonban nem áll fenn. E tekintetben az Egyesült Királyság azzal érvel, hogy ezen elveknek megfelelően meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy mi történt volna, ha az OLAF és a Bizottság által ajánlott vámellenőrzési intézkedéseket – azaz lényegében az érintett áruk vámkezelése előtt kockázati profil alapján végzett ellenőrzéseket – az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából elfogadták volna.
- 351 Márpedig az Egyesült Királyság szerint, ha ilyen intézkedéseket tettek volna, az érintett behozatalokra egyszerűen nem került volna sor, így az uniós költségvetést semmilyen veszteség nem érte volna. Az érintett gazdasági szereplők ugyanis többek között azért nem hajlandók megfizetni az érintett behozatalok után fizetendő vámot, mert díjazásuk az elkerült vámösszegektől függött.
- 352 Ennélfogva nem róható fel az Egyesült Királyságnak, hogy nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére az érintett behozatalok címén járó tradicionális saját forrásokat, aminek egyébként maga ezen állam is károsultja volt. Következésképpen az említett állam nem tehető felelőssé az e saját forrásokat érintő egyetlen veszteségért sem.
- 353 Ezen érvelést el kell utasítani.
- 354 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy – a jelen ítélet 180. és azt követő pontjaiban kifejtetteknek megfelelően – a Bizottság a jelen eljárás keretében nem azt akarja elérni, hogy a Bíróság ezen államot kártérítés és kamatok megfizetésére kötelezze, így a jelen kereset nem képez kártérítési keresetet, emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az Egyesült Királyság hatóságai által végzett nem megfelelő ellenőrzések és a saját forrásokat érintő veszteségek között semmilyen közvetlen okozati összefüggést nem kell bizonyítani amiatt, hogy a jelen eljárás állítólagosan kártérítési jelleget ölt.

- 355 Ugyanígy – ellentétben azzal, amit az Egyesült Királyság állít – nem következik a 2019. október 31-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítéletből (C-391/17, EU:C:2019:919) sem az a követelmény, hogy a Bizottság bizonyítsa az uniós jog megsértése és a saját forrásokat érintő azon veszteségek között fennálló közvetlen okozati összefüggést, amelyekért valamely tagállam felelősségét meg kell állapítani.
- 356 Kétségtelen, hogy ezen ítélet 121. és 122. pontjában a Bíróság az – anguillai (az Egyesült Királyság tengerentúli területe) vámhatóságok szabálytalan eljárása és a saját forrásokat érintő, az Európai Gazdasági Közösség és a tengerentúli országok és területek társulásáról szóló, 1991. július 25-i 91/482/EGK tanácsi határozat (HL 1991. L 263., 1. o.) megsértéséből eredő veszteségek közötti – „okozati kapcsolat” kifejezést alkalmazta az Egyesült Királyság által hivatkozott, az e kapcsolat hiányára alapított érvelés vizsgálatára, majd elutasítására. Az említett ítélet 120. pontjából mindazonáltal kitűnik, hogy e kifejezés arra a kérdésre utal, hogy ez a szabálytalan eljárás „bizonyos mértékben veszteséget okozott-e a saját források tekintetében”, amely kérdésre a Bíróság igenlő választ adott e 120. pontban azon megállapítás alapján, amely szerint az említett szabálytalan eljárás arra készítette az olasz hatóságokat, hogy engedélyezzék az Anguillából származó termékek Unióba való vámmentes behozatalát, és hogy a vám elengedését vagy visszatérítését biztosító határozatot hozzanak.
- 357 A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy a jogsértési időszakban az érintett behozatalok vonatkozásában a bejelentett vámértékek Egyesült Királyság vámhatóságai által végzett megfelelő ellenőrzésének hiánya azzal a következménnyel járt, hogy a megfelelő vámokat alulértékelt értékek alapján számították ki és vették könyvelésbe, emiatt pedig engedélyezték az érintett termékek Unióba való behozatalát, holott a fizetendő vámoknak csak egy részét fizették meg. Ennélfogva a megfelelő ellenőrzések e hiánya bizonyosan az Unió saját forrásait érintő veszteséget okozott.
- 358 Az Egyesült Királyság állításával ellentétben annak meghatározása céljából, hogy az Unió saját forrásait érintő veszteségeket a vámellenőrzési rendszer nem megfelelő jellege okozta-e, nem azt a kérdést kell feltenni, hogy sor került volna-e az érintett behozatalokra abban az esetben, ha az OLAF és a Bizottság által javasolt vámellenőrzéseket elvégezték volna, hanem kizárólag azt a kérdést, hogy mekkora összegűek lettek volna az Egyesült Királyság adóhatóságai által megállapított, könyvelésbe vett vámok és az uniós saját források, ha ezekkel a behozatalokkal kapcsolatban – amelyeket illetően nem vitatott, hogy azokra nagy mennyiségekben került sor ezen állam területén – megfelelő ellenőrzéseket végeztek volna annak biztosítása érdekében, hogy a vámokat ne a nyilvánvalóan alulértékelt vámértékek, hanem a vámértékek meghatározására vonatkozó uniós vámjogi szabályoknak megfelelően, helyesen megállapított vámértékek alapján számítsák ki.
- 359 E tekintetben a jelen ítélet 346. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, hogy mivel közvetlen kapcsolat áll fenn a vámokból származó bevételek beszedése és a megfelelő tradicionális saját forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása között, az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése értelmében a tagállamok feladata, hogy megtegyék az e vámok és ebből következően e források megfelelő összegei hatékony és teljes összegben való beszedésének biztosításához szükséges intézkedéseket.
- 360 A jelen ügyben azonban – az első jogalap vizsgálatának végén megállapítottaknak megfelelően – az Egyesült Királyság a jogsértési időszakban nem tette meg az e célból szükséges intézkedéseket.

- 361 Ennélfogva az érintett behozatalokba tartozó árukra vonatkozó vámokat olyan értékek alapján számították ki, amelyek nagy része esetében meg lehet állapítani, hogy csalárd módon jelentették be, mivel jóval alacsonyabbak voltak az áruk tényleges értékénél, következésképpen nem helyesen határozták meg azokat.
- 362 Ezen ellenőrzések nem megfelelő jellege tehát azzal a következménnyel járt, hogy az Egyesült Királyság nem szedte be ténylegesen és teljes összegükben az érintett behozatalok után ténylegesen megfizetendő vámok és saját források összegeit, és nem bocsátotta azokat a Bizottság rendelkezésére.
- 363 Tekintettel ugyanis arra, hogy ezen összegeket helyesen állapíthatták volna meg a behozatali műveletek elvégzésekor és azok ezt követő vámkezelésekor, ha az Egyesült Királyság hatóságai elvégezték volna a szükséges ellenőrzéseket, ezt az államot a vitatott időszak tekintetében azzal egyenértékű helyzetbe kell hozni, mintha helyesen állapította volna meg a megfelelő vámokat, és azokat az Unió saját forrásainak számláin jóváírta volna (lásd analógia útján: 2011. március 17-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-23/10, nem tették közzé, EU:C:2011:160, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 364 Ezen túlmenően – amint arra indítványának 265. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott –, ha az Egyesült Királyság vámhatóságai az általuk lefolytatott nem megfelelő ellenőrzések miatt az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdése és az uniós vámjog alapján őket terhelő kötelezettségek megsértésével elmulasztották beszedni – adott esetben az e hatóságok által elkövetett hibák miatt – az érintett behozatalok után megfizetendő vámok teljes összegét, az nem kérdőjelezheti meg az Egyesült Királyság azon kötelezettségét, hogy a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania azokat a forrásokat, amelyeket akkor állapítottak volna meg, ha ezeket a vámokat helyesen vették volna könyvelésbe.
- 365 Végül – amennyiben a jogsértés teljes időtartama alatt az érintett áruk tömeges mennyiségét az Egyesült Királyságba irányuló alulértékelt behozatalokkal anélkül importálták, hogy a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi szabályoknak megfelelően a szabad forgalomba bocsátásukat megelőzően ellenőrizték volna a bejelentett értékek pontosságát – ezen állam visszafordíthatatlan helyzetet idézett elő, amely az Unió azon saját forrásait érintő jelentős veszteségeket eredményezett, amelyekért meg kell állapítani ezen állam felelősségét.
- 366 Azon túlmenően, hogy a tényeknek az Egyesült Királyság által hivatkozott rekonstruálása olyan spekulációs művelettel járna, amelynek elvégzése nem a Bíróság feladata annak megállapítása céljából, hogy valamely tagállamnak meg kell térítenie az Unió saját forrásait érintő veszteségeket, ez a rekonstruálás semmi esetre sem kérdőjelezheti meg az érintett behozatalokkal kapcsolatban elszenvedett veszteségek valóságát és mértékét.

2) Az Egyesült Királyságnak a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított uniós saját forrásokat érintő veszteségeikért fennálló felelősségéről

- 367 Ezt követően a Bizottság azon kifogását kell megvizsgálni, amely szerint az Egyesült Királyság – a 609/2014 rendelet 13. cikkének megsértésével – nem bocsátotta a rendelkezésére a 2011 novembere és 2014 novembere között végzett érintett behozatalokkal kapcsolatban megfizetendő tradicionális saját forrásokat, mivel az Egyesült Királyság vámhatóságai 2015 júniusa és novembere között megsemmisítették a Snake közös vámügyi művelet keretében hozott, a kiegészítő vámok

utólagos beszédéről szóló határozatokat, konkrétan a 2014 novembere és 2015 februárja között azzal a céllal kibocsátott 23 darab Snake C 18 fizetési felszólítást, hogy beszedje a kiegészítő vámok teljes összegét, amely az Egyesült Királyság szerint végül 192 568 694,30 GBP-t tett ki.

- 368 E tekintetben nem vitatott, hogy a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámokat könyvelésbe vették, és közölték az adósokkal, hogy az e vámoknak megfelelő saját források összegeit az 1150/2000 rendelet és a 609/2014 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének megfelelően a B-számlán könyvelték el – mivel megállapított vámokról volt szó, amelyeket azonban még nem szedtek be, és amelyek vonatkozásában semmiféle biztosítékot nem nyújtottak –, továbbá hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai ezt követően törölték ezeket a fizetési felszólításokat, valamint erről a számláról törölték ezen összegek jóváírását.
- 369 Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy a C 18 Snake fizetési felszólítások törlése indokolt volt, mivel az érintett vámok beszédése neki nem felróható okokból véglegesen lehetetlenné vált, így a 609/2014 rendelet 13. cikke (2) bekezdése b) pontjának megfelelően mentesült a megállapított vámoknak megfelelő összegek Bizottság rendelkezésére bocsátása alól.
- 370 Ezen állam szerint az említett fizetési felszólításokban megállapított vámok beszédése egyrészt azért vált végleg lehetetlenné, mert az Egyesült Királyságnak nem felróhatóan e vámok adószói „megszűnő és újraalakuló”, azaz csődbe ment vagy fizetésképtelen vállalkozások voltak, másrészt pedig azért, mert – amint az az HMRC független szolgálata előtt az e fizetési felszólításokkal szemben indított fellebbezések vizsgálata keretében hozott határozatokból kiderült – az említett fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámokat a korrigált átlagárak alapján, következésképpen pedig „elfogadhatatlan és nem kellően megalapozott módszertan” szerint számították ki.
- 371 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a 609/2014 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok kötelesek megtenni az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy a 2. cikk alapján megállapított vámoknak megfelelő összegeket az e rendeletben meghatározottak szerint a Bizottság rendelkezésére bocsássák.
- 372 A jelen ügyben – amint azt az Egyesült Királyság által a viszonyválasz mellékleteiként benyújtott C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámok részletes számításai is megerősítik – ezeket a kiegészítő vámokat tévesen, korrigált átlagárak alapján számították ki.
- 373 Márpedig itt az Egyesült Királyság vámhatóságai által elkövetett adminisztratív hibáról van szó, mivel – amint azt az OLAF az e vámhatóságokkal tartott megbeszélések során többször hangsúlyozta, és amint az egyébként a PCA Discount iránymutatásaiból egyébként egyértelműen kitűnt – a korrigált átlagárakat csak kockázatelemzési eszközként, vagyis olyan eszközként lehetett felhasználni, amely lehetővé teszi a gyaníthatóan alulértékelt azon behozatalok kockázati profilok alapján történő beazonosítását, amelyek esetében ellenőrzésekre van szükség, de nem olyan eszközként, amely az ezek vámértékének meghatározására szolgál.
- 374 Következésképpen a 609/2014 rendelet 13. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek teljesítése érdekében az Egyesült Királyság köteles volt ezen adminisztratív hiba kijavítására, az ahhoz szükséges intézkedésként, hogy az e rendelet 2. cikke alapján megállapított vámoknak megfelelő összegeket a Bizottság rendelkezésére bocsássa. Konkrétan: az Egyesült Királyságnak az uniós vámjog, és különösen a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi rendelkezések egymást követő szabályai – például az Unió Vámkódex 70–74. cikkében előírt szabályok – által e tekintetben előírt valamelyik módszer alkalmazásával újból meg kellett határoznia a vámértéket.

- 375 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a vámérték meghatározásának az e cikkekben előírt módszerei között szubszidiárius viszony áll fenn, ily módon, ha ez az érték nem határozható meg egy adott cikk alapján, akkor a megállapított sorrendben közvetlenül ez után következő cikket kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 29. pont).
- 376 A Bírósághoz benyújtott iratokból – és különösen az OLAF és az HMRC között 2015. február 20-án tartott megbeszélésről készült összefoglaló jegyzőkönyvből – az is kitűnik, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai rövid időn belül felismerték az általuk elkövetett hibát, de úgy döntöttek, hogy a beszédre vonatkozó fizetési felszólításokat törlik ahelyett, hogy azokat a jelen ítélet előző pontjában említett, a vámérték helyes meghatározására szolgáló egyik módszer alkalmazásával kijavítva újból kibocsátanák. Márpedig szintén adminisztratív hibát képez az a döntés, hogy ezeket kijavítás után nem bocsátják ki újból.
- 377 Ezzel összefüggésben az Egyesült Királyság nem hivatkozhat arra, hogy noha az OLAF ígéretet tett neki, hogy közli vele a kínai hatóságoktól származó, az exportárakkal kapcsolatos adatokat, végül igen kevés ilyen adatot közöltek vele olyan formában, amelyet – a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi rendelkezések sorrendben egymást követő szabályainak megfelelően – az érintett áruk vámértékének meghatározásához fel lehetett használni. Ugyanígy ezen állam arra sem hivatkozhat, hogy nem rendelkezett az ezen áruk értékére vonatkozó azon adatokkal, amelyek lehetővé tették volna számára a vámérték e szabályoknak megfelelő meghatározását.
- 378 Mivel ugyanis az uniós vámjogot a tagállamoknak alkalmazniuk kell, és ezért kizárólagos felelősséggel tartoztak, az Egyesült Királyság köteles volt a fizikai ellenőrzésekhez, információ- és dokumentumkérésekhez, illetve a mintavételhez hasonló megfelelő intézkedéseket alkalmazni annak érdekében, hogy elegendő adat álljon rendelkezésre annak biztosítására, hogy az érintett vámértékeket helyesen állapítsák meg. Következésképpen ez az állam nem használhatja ki saját tétlenségét annak igazolására, hogy a megfizetendő forrásokat nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére.
- 379 Ebből következik, hogy amennyiben az Egyesült Királyság vámhatóságai úgy döntöttek, hogy törlik a C 18 Snake fizetési felszólításokat, ahelyett hogy azokat a – korrigált átlagáraknak az uniós vámjog sorrendben egymást követő módszereinek megfelelően meghatározott vámértékekkel való felváltásával történő – kijavítását követően újból kibocsátották volna, ez az állam a 609/2014 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének megsértésével nem tette meg a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az e rendelet 2. cikke alapján megállapított vámoknak megfelelő összegeket az említett rendeletben meghatározottak szerint a Bizottság rendelkezésére bocsátása.
- 380 Ezután – a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében – a tagállamok csak akkor mentesülnek a megállapított vámoknak megfelelő összegek Bizottság rendelkezésére bocsátása alól, ha e vámok beszédése *vis maior* miatt nem volt lehetséges, vagy ha a beszédés véglegesen lehetetlennek bizonyul más, nekik fel nem róható okokból.
- 381 E tekintetben valamely tagállam csak akkor hivatkozhat egy ilyen – természeténél fogva kivételes – mentesülésre valamely, neki nem felróható ok alapján, ha tiszteletben tartja a 609/2014 rendelet 13. cikkének (3) és (4) bekezdésében előírt eljárást.
- 382 Ez az eljárás azzal indul, hogy az érintett tagállam az illetékes közigazgatási hatóság megállapított vámok összegét behajthatatlannak nyilvánító határozatától számított három hónapon belül tájékoztatja a Bizottságot az olyan esetekről, amelyekben az e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének

alkalmazására került sor, feltéve hogy a megállapított vámok meghaladják az 50 000 eurós összeghatárt. Ennek a tájékoztatásnak tartalmaznia kell az említett rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett okok „átfogó vizsgálatához szükséges minden olyan tény”, amely megakadályozta az érintett tagállamot abban, hogy rendelkezésre bocsássa a kérdéses összegeket, valamint tartalmazza a tagállam által a kérdéses esetben vagy esetekben tett, behajtásra irányuló intézkedéseket. A Bizottságnak ekkor e tájékoztatás – vagy az általa szükségesnek tartott további információk – kézhezvételétől számított hat hónapos határidő áll rendelkezésére ahhoz, hogy észrevételeit közölje az érintett tagállammal.

- 383 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az Egyesült Királyság nem tartotta tiszteletben ezt az eljárást, amely a Bizottsággal folytatott nyílt párbeszédet foglal magában, és az e tagállam által hivatkozott azon okok egyértelmű és részletes közlésén alapul, amelyek – álláspontja szerint – igazolják, hogy a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján mentesüljön a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított források rendelkezésre bocsátása alól.
- 384 Úgy tűnik ugyanis, hogy a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított vámtartozásokat nem nyilvánította behajthatatlannak egy, az illetékes közigazgatási hatóság által hozott, a beszédességét megállapító, a 609/2014 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének második albekezdése szerinti határozata. Nem minősülnek ugyanis a behajthatatlan összegek leírására vonatkozó határozatnak azok a levelek, amelyekkel az HMRC valamely szerve közigazgatási felülvizsgálati eljárás keretében törölte ezeket a fizetési felszólításokat.
- 385 Ezenkívül nem vitatott, hogy az Egyesült Királyság az e határozat elfogadásától számított három hónapos határidőn belül nem közölt a Bizottsággal a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében említett „okok átfogó vizsgálatához szükséges minden olyan tény” sem, amely megakadályozta abban, hogy rendelkezésre bocsássa a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított összegeket, és az ezen állam által tett, az ezen összegek behajtásának biztosítására irányuló intézkedéseket sem.
- 386 Ily módon a számára előírt hat hónapos határidőn belül a Bizottság sem tudta észrevételeit közölni, illetve adott esetben további információkat kérni.
- 387 Hozzá kell fűzni, hogy az Egyesült Királyság olyan okokként, amelyek miatt a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított vámok beszédessége véglegesen lehetetlenné vált, érdemben egyfelől arra hivatkozik, hogy az említett vámok adósai „megszűnő és újraalakuló”, azaz csődbe ment vagy fizetéképtelen társaságok voltak, másfelől pedig arra, hogy az említett vámokat korrigált átlagárak alapján számították ki, és hogy nem léteztek az érintett áruk értékének meghatározására szolgáló más módszerek, mivel nem álltak rendelkezésre az OLAF által ígért, de nem szolgáltatott exportárakhoz hasonló olyan adatok, amelyeket erre a célra fel lehetett volna használni.
- 388 Az Egyesült Királyság által ily módon hivatkozott okok azonban nem mentesíthetik az alól, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássa a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított vámokból származó saját forrásokat.
- 389 Ha ugyanis e vámok az érintett „megszűnő és újraalakuló” vállalkozásoknál behajthatatlannak bizonyultak, az az Egyesült Királyság vámhatóságai által elkövetett kettős adminisztratív hibának tudható be, mivel amint ezen utóbbiak tudomást szereztek arról a hibáról, hogy a vámokat a korrigált átlagárak alapján számították ki, holott az OLAF egyértelműen jelezte, hogy ezeket az árakat csak a kockázatelemzés keretében szabad felhasználni, inkább úgy döntöttek, hogy törlik a

C 18 Snake fizetési felszólításokat ahelyett, hogy azokat – a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jog sorrendben egymást követő módszereinek egyike alapján, időben történő kijavításukat követően – újból kibocsátották volna.

- 390 Ezen túlmenően a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított vámok beszedésének lehetetlensége végső soron az érintett áruk vámkezelését megelőzően végzett – mintavétellel kísért és kellően rendszeresen alkalmazott – fizikai ellenőrzések hiányának tudható be. Az ilyen ellenőrzések hiánya ugyanis azzal a következménnyel járt, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai – az őket e tekintetben terhelő kizárólagos felelősség ellenére – nem rendelkeztek azokkal a szükséges adatokkal, különösen az ezen áruk minőségére vonatkozó azon adatokkal, amelyek lehetővé teszik ezen áruk értékének az uniós vámjog rendelkezéseivel összhangban történő megállapítását.
- 391 Hasonlóképpen, noha a vámoknak a „megszűnő és újraalakuló” vállalkozásoktól való utólagos beszedése az esetek túlnyomó többségében e vállalkozások fizetéseképtelensége miatt ténylegesen lehetlenné vált, ezt a helyzetet el lehetett és el is kellett volna kerülni, ha az Egyesült Királyság vámhatóságai – amint azt az OLAF és a Bizottság többször is javasolta – rendszeresen megkövetelték volna biztosítékok nyújtását az érintett áruk vámkezelése előtt.
- 392 Ha a C 18 Snake fizetési felszólítások törlését követően az Egyesült Királyság vámhatóságai azért nem bocsátották ki újra ezeket a fizetési felszólításokat, mert nem rendelkeztek az érintett áruk értékének a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi szabályok alapján történő meghatározásához szükséges adatokkal, akkor ez az indok – amennyiben az abból ered, hogy az Egyesült Királyság megsértette az annak biztosításával kapcsolatban őt terhelő kizárólagos felelősséget, hogy a vámértékeket megfelelő fizikai és dokumentációs adatok alapján helyesen állapítsa meg – semmiképpen sem igazolhatja, hogy ez az állam mentesüljön a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján az említett fizetési felszólításokhoz kapcsolódó forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása alól.
- 393 Ebben az összefüggésben az Egyesült Királyság – arra hivatkozva, hogy az OLAF által a Snake közös vámügyi művelet keretében szolgáltatott, a kínai hatóságoktól származó exportárakra vonatkozó adatok közül igen kevés volt használható – nem mentesülhet az annak biztosításával kapcsolatban őt terhelő felelősség alól, hogy az érintett áruk vámértékét a vámhatóságok által e célból megszerzett adatok alapján helyesen állapítsák meg. Ezek az exportárak ugyanis legfeljebb további eszközként szolgálhattak az érintett behozatalok helyes vámértékének a vámérték meghatározására vonatkozó uniós jogi szabályokban előírt módszerek valamelyike alapján történő meghatározásához. Semmi esetre sem helyettesíthették azonban az e behozatalok értékére vonatkozó adatokat, amelyeket az Egyesült Királyság vámhatóságainak kellett volna az érintett áruk vámkezelését megelőzően végzett vámellenőrzési intézkedések alkalmazása keretében beszerezniük.
- 394 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy – a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően – mivel az Egyesült Királyság az Unió saját forrásokra irányuló jogosultságának megállapítását követően nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére a megfelelő összeget, és a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételek egyike sem állt fenn, ez az állam nem teljesítette az uniós jogból, és különösen a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkéből eredő kötelezettségeit (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 395 Következésképpen – amint arra indítványának 250. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott – meg kell állapítani, hogy a 23 darab C 18 Snake fizetési felszólítás törlése és az azokhoz kapcsolódó tradicionális saját források Bizottság rendelkezésére bocsátásának – a 609/2014 rendelet 13. cikkének megsértésével történő – elmulasztása miatt e forrásokat az Egyesült Királyság a 2011 novemberétől 2014 novemberéig terjedő időszak tekintetében köteles megfizetni.
- 396 Végül a 609/2014 rendelet 12. cikkének és az 1150/2000 rendelet 11. cikke megfelelő rendelkezésének megsértését illetően, amennyiben az Egyesült Királyság nem fizette meg a Bizottság rendelkezésére nem bocsátott tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeknek megfelelő összegeknek az e rendeletek 9. cikkének (1) bekezdésében említett számlán késedelmesen történő jóváírása miatt fizetendő kamatokat, meg kell állapítani, hogy a Bizottság az indokolással ellátott véleményben (e vélemény 271–273. pontja és a vélemény rendelkező része) egyértelműen jelezte, hogy a 609/2014 rendelet 12. cikkével összhangban késedelmi kamatot kell fizetni, és hogy azokat a tőkeösszeg rendelkezésre bocsátásakor ki fogják számítani. Az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben ezen utóbbi rendelkezés megsértése is kifejezetten említésre kerül. Az Egyesült Királyság ezért tévesen állítja, hogy azért elfogadhatatlan a Bizottságnak a késedelmi kamatok 609/2014 rendelet 12. cikke szerinti megfizetésére irányuló kereseti kérelme, mert az nem szerepel az indokolással ellátott véleményben.
- 397 El kell utasítani az Egyesült Királyság azon érvét is, amely szerint korai és elfogadhatatlan azt állítani, hogy nem teljesítette a késedelmi kamatok megfizetésére vonatkozó kötelezettséget, mivel az említett kötelezettség csak jövőbeli időpontban keletkezhet.
- 398 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy annak a tagállamnak, amely mivel nem osztja a Bizottság álláspontját az uniós saját források egy bizonyos összegének az említett intézmény rendelkezésére bocsátására vonatkozó kötelezettségét illetően, elmulasztja azt rendelkezésre bocsátani, késedelmi kamat megfizetésével kell számolnia abban az esetben, ha a Bíróság megállapítja, hogy nem teljesítette a saját forrásokra vonatkozó szabályozásból eredő kötelezettségeit (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 69. pont).
- 399 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn az Unió saját forrásainak megállapítására és azoknak a Bizottság nevében e célból nyitott számlán, az előírt határidőn belül történő jóváírására vonatkozó, valamint a késedelmi kamatok fizetésére vonatkozó kötelezettség között, mivel e kamatok attól függetlenül követelhetők, hogy melyek az e források e számlára történő jóváírásában bekövetkezett késedelem okai (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 400 Így az 1150/2000 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat fizetésére vonatkozó kötelezettség járulékos ahhoz a kötelezettséghez képest, hogy az Unió saját forrásait az e rendelet 9–11. cikkében megállapított feltételek, különösen pedig az említett rendeletben megállapított határidők betartásával a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 70. pont).

- 401 Ezzel összefüggésben hozzá kell tenni, hogy a tagállam elkerülheti az – akár magas összegű – késedelmi kamatok hátrányos pénzügyi következményeit azáltal, hogy a Bizottság által követelt összeget úgy bocsátja annak rendelkezésére, hogy kifogásokat fogalmaz meg ezen intézmény álláspontjának megalapozottságát illetően (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 402 A jelen ügyben azonban az Egyesült Királyság úgy döntött, hogy az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidő lejártakor még úgy sem bocsátja a Bizottság rendelkezésére a saját források e véleményben követelt összegét, hogy adott esetben kifogásokat fogalmaz meg azok rendelkezésére bocsátásával kapcsolatban, hanem a saját források összegének az ezen intézmény rendelkezésére bocsátására irányuló bármiféle kötelezettség vitatására szorítkozott, amivel ily módon ez az állam késedelmi kamat fizetésének van kitéve.
- 403 Ebből következik, hogy mivel megállapítást nyert, hogy az Egyesült Királyság nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássa a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokra vonatkozóan az uniós saját forrásokat, ez az állam – a 609/2014 rendelet 12. cikkének és az 1150/2000 rendelet 11. cikke megfelelő rendelkezésének megsértésével – az adott esetben a 609/2014 rendelet 12. cikke (5) bekezdésének harmadik albekezdésében meghatározott 16%-os felső határig az e források után fizetendő késedelmi kamatok megfizetésére irányuló járulékos kötelezettségét sem teljesítette.
- 404 A fenti megfontolások összességére tekintettel a Bizottság második jogalapjának helyt kell adni annyiban, amennyiben az az első kereseti kérelem első bekezdésében szereplő azon kifogásra vonatkozik, amely szerint az Egyesült Királyság által elkövetett azon kötelezettségzegés, hogy az EUMSZ 325. cikk és az uniós vámjog megsértésével nem tette meg az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni hatékony küzdelemhez szükséges vámellenőrzési intézkedéseket, a vámokat és következésképpen a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeket eredményezett, így az Egyesült Királyság – mivel nem állapította meg és nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére az azon vámok tekintetében megfizetendő forrásokat, amelyeket az érintett behozatalok vámértékének helyes megállapítása esetén kellett volna könyvelésbe vennie – nem teljesítette az Unió saját forrásaira vonatkozó uniós jogból eredő, és különösen a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkében, valamint az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkében, továbbá a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkének megfelelő rendelkezéseiben előírt kötelezettségeit.

b) A tradicionális saját források meghatározott összegeinek rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség Egyesült Királyság általi megsértésére alapított kifogásról

- 405 Másodsorban a Bizottság második jogalapjának az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő kifogásra vonatkozó részét kell megvizsgálni, amely szerint az Egyesült Királyság nem teljesítette konkrétan a saját forrásokra vonatkozó uniós jog szerinti kötelezettségeit, mivel nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére a jogsértési időszakba tartozó minden egyes évre vonatkozóan meghatározott összegben, azaz a teljes időszak tekintetében összesen bruttó 2 679 637 088,86 eurónak megfelelő, a beszédési költségekkel csökkentett összegben a tradicionális saját forrásokat.
- 406 A tradicionális saját forrásokat érintő azon veszteségek összegeinek meghatározása érdekében, amelyeket a Bizottság szerint az Egyesült Királyságnak a rendelkezésére kellett volna bocsátania, ezen intézmény – hasonlóan ahhoz, ahogyan az OLAF járt el a jelentésében a 2013 és 2016 közötti évekre vonatkozó tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek kiszámítása

érdekében – az OLAF-JRC módszer alkalmazásával egy statisztikai jellegű becslésre támaszkodott, amelyet eredetileg a gyaníthatóan alulértékelt és az érintett termékek vámkezelése előtt ellenőrzéseknek alávetendő behozatalok beazonosítására szolgáló kockázatelemzési eszközként, a PCA Discount alapján dolgoztak ki és alkalmaztak.

- 407 Az Egyesült Királyság a kifejezetten a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámítása céljából kidolgozott saját módszerére (a továbbiakban: az HMRC módszere) támaszkodva úgy véli, hogy a jogsértési időszakban e forrásokat legfeljebb 123 819 268 GBP (körülbelül 145 450 494 euró) összeg után kell megfizetnie.
- 408 A viszonzásban az Egyesült Királyság a következőképpen ismerteti azon számítás részleteit, amely alapján erre az összegre jutott. A jogsértési időszak első része, azaz a 2011 novembere és 2014 novembere közötti időszak tekintetében a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségként a 23 darab C 18 Snake fizetési felszólításban követelt vámtartozások teljes összegét, azaz 192 568 694,30 GBP összeget kell alapul venni. Ezt az összeget az HMRC módszere alapján körülbelül 25 millió GBP összegre kell csökkenteni, mivel e tartozásokat tévesen számították ki az OLAF-JRC módszer, konkrétan a korrigált átlagárak alapján. Ehhez a körülbelül 25 millió GBP összeghez a jogsértési időszak második része, azaz a 2015 januárjától 2017. október 11-ig tartó időszak tekintetében hozzá kell ezután adni 143 115 553 GBP (körülbelül 168 117 840 euró) összeget, azaz a saját forrásokat érintő veszteségeknek az HMRC módszere szerint kiszámított összegét. Végezetül az e második időszakban végzett érintett behozatalok esetében le kell vonni a 34 gazdasági szereplővel összesen 44 296 285,04 GBP (körülbelül 52 034 846 euró) felülvizsgált összegben már közölt C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt összegeket.
- 409 Ebből következik, hogy a Bizottságnak és az Egyesült Királyságnak az érintett behozatalokon végzett nem megfelelő ellenőrzések miatt bekövetkező, a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek mértékére vonatkozó igencsak eltérő becslései az ezen intézmény és ezen állam által az e veszteségek kiszámítására alkalmazott, alapvetően eltérő módszerekből erednek.

1) Az Egyesült Királyság azon érveléséről, amely szerint a Bíróságnak először a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségekre vonatkozó becslését kell megvizsgálnia

- 410 Előljáróban az Egyesült Királyság azon érvelését kell vizsgálni, amely szerint a Bíróságnak első lépésben a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeknek ezen állam által az HMRC módszere alapján elvégzett kiszámítását kellene megvizsgálnia. A Bíróság csak akkor vizsgálhatja meg – második lépésben – a veszteségeket illetően a Bizottság által az OLAF-JRC módszer alapján elvégzett becslést, ha ezt a számítást mint nyilvánvalóan észszerűtlent kellene elutasítani.
- 411 A saját forrásokat érintő veszteségekre vonatkozó, az HMRC módszere szerinti becslés elsőbbségére alapított ezen érvelés azon a kizárólagos hatáskörön alapul, amellyel a tagállamok rendelkeznek a tekintetben, hogy az uniós vámjog végrehajtása keretében meghatározzák a vám kiszámításának alapjául szolgáló vámértéket, és hogy az Unió saját forrásai rendszerének kezelése keretében meghatározzák a források azon összegeit, amelyeket a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani.
- 412 Elsősorban az Egyesült Királyságnak az uniós vámrendszerben az Unió és a tagállamok közötti hatáskörmegosztáson alapuló érvelését illetően meg kell állapítani, hogy igaz, hogy az uniós jogban jelenleg kialakított e rendszerben a tagállamok kizárólagos hatáskörébe és felelősségébe tartozik annak biztosítása, hogy a bejelentett vámértékeket a vámérték meghatározásával kapcsolatos, a Közösségi Vámkódex 29–31. cikkében, illetve az Uniós Vámkódex

70–74. cikkében szereplő megfelelő rendelkezésekben előírt uniós jogi szabályok tiszteletben tartásával, és konkrétan az e cikkekben, illetve rendelkezésekben előírt, a vámérték meghatározására szolgáló, sorrendben egymást követő módszerek valamelyikének megfelelően állapítsák meg.

- 413 Az érintett behozatalokat illetően következőképpen – az első és a második jogalap alátámasztására felhozott többi kifogás vizsgálata keretében megállapítottaknak megfelelően – az Egyesült Királyság vámhatóságaira hárult, hogy megtegyék a fizikai ellenőrzésekhez vagy mintavételhez hasonló megfelelő intézkedéseket annak biztosítása céljából, hogy a bejelentett vámértékeket helyesen, az uniós vámjog e szabályaival összhangban, az érintett áruk értékére vonatkozó megfelelő fizikai és dokumentációs adatok alapján állapítsák meg, különösen azok végső minőségét illetően.
- 414 Az Egyesült Királyság vámhatóságai azonban – az első jogalap vizsgálata keretében megállapítottaknak megfelelően – az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének és az uniós vámjognak a megsértésével elmulasztottak kellően rendszeresen ilyen intézkedéseket tenni, így az érintett vámértékeket nem helyesen határozták meg, és így e hatóságok nem gyűjtötték az érintett termékek minőségére vonatkozó ilyen fizikai vagy dokumentációs adatokat sem.
- 415 Következőképpen a jogsértési időszakban az Egyesült Királyságból – a vámérték meghatározására vonatkozó uniós vámjogi szabályok megsértésével – a nyilvánvalóan alulértékelt behozatalokba tartozó, jelentős mennyiségű árut bocsátottak szabad forgalomba a belső piacon.
- 416 Mivel az érintett árukat fizikai ellenőrzés céljából már nem lehet visszahívni, és mivel az érintett gazdasági szereplőktől nem kértek elegendő adatot a tényleges értékükre vonatkozóan, és ezért e gazdasági szereplők nem is szolgáltatottak ilyen információkat, jelenleg már nem lehet minden egyes szóban forgó vámáru-nyilatkozat esetében meghatározni a Kínából származó érintett termékek vámértékét az Uniós Vámkódex 70. és 74. cikkében előírt módszerek valamelyike, például az említett Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdésében szereplő „tartalék módszer” alapján, amely a vámértéknek a „rendelkezésre álló adatok” alapján, a végrehajtási rendelet 144. cikkében meghatározott feltételekkel összhangban történő meghatározásából áll.
- 417 E körülmények között a beavatkozó tagállamok által támogatott Egyesült Királyság nem róhatja fel a Bizottságnak, hogy a vámokat, ekként pedig a tradicionális saját forrásokat érintő – a szóban forgó behozatalok megfelelő ellenőrzésének elmulasztásából eredő – veszteségek összegének kiszámítása céljából az alapvetően statisztikai jellegű OLAF-JRC módszert alkalmazta, amely minden egyes vámáru-nyilatkozat esetében az érintett áruk vámértékének meghatározása céljából nem az uniós Vámkódex 70. és 74. cikkében előírt, sorrendben egymást követő módszerek valamelyikét követi.
- 418 Ami másodsorban az Egyesült Királyság azon érvelését illeti, amely szerint a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek HMRC módszere szerinti becslésének elsőbbsége a tagállamoknak a saját források Bizottság rendelkezésére bocsátására vonatkozó kizárólagos döntési hatáskörének szükségszerű velejárójaként merül fel, igaz, hogy – amint azt a Bíróság megállapította – az uniós jog jelenlegi állapotában az Unió saját forrásai rendszerének kezelését a tagállamokra bízta, és az kizárólag ez utóbbiak felelősségi körébe tartozik. Így a saját forrásokkal kapcsolatos uniós jogszabályok, és a jelen ügyben a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat, valamint az 1150/2000 rendelet és a 609/2014 rendelet értelmében e saját forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása céljából az azok beszédésére, megállapítására és az e saját forrásokkal kapcsolatos számlán való jóváírásukra vonatkozó kötelezettség közvetlenül terheli a tagállamokat,

a Bizottság pedig nem rendelkezik olyan döntéshozatali jogkörrel, amely lehetővé tenné számára, hogy a tagállamokat az Unió sajátforrás-összegeinek megállapítására és rendelkezésére bocsátásra kötelezze (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 419 A jelen ügyben az Egyesült Királyság úgy döntött, hogy az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor még úgy sem bocsátja a Bizottság rendelkezésére a saját források e véleményben követelt összegét, hogy adott esetben kifogásokat fogalmaz meg azok rendelkezésére bocsátásával kapcsolatban, hanem annak vitatására szorítkozott, hogy a saját források bármiféle összegét jóvá kell-e írnia ezen intézmény javára.
- 420 E körülmények között a Bizottságot az EUMSZ 258. cikkben előírt eljárás megindításának célszerűségéről való döntés céljából rá ruházott diszkrecionális jogkör gyakorlása során, általánosabban pedig az EUSZ 17. cikk (1) bekezdése alapján a Szerződések őreként rá ruházott feladatának teljesítése során – amely rendelkezés arra kötelezi, hogy gondoskodjon arról, hogy a tagállamok megfelelően teljesítik az Unió saját forrásaival kapcsolatos kötelezettségeiket – nem lehet amiatt bírálni, hogy élt az Unió saját forrásai uniós jog alapján jelenleg kialakított rendszerének szerves részét képező azon lehetőséggel, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében a Bíróság mérlegelésére bízza az Egyesült Királysággal szembeni, és ezen állam azon kötelezettségére vonatkozó jelen jogvitát, hogy a saját források bizonyos összegét a Bizottság rendelkezésére bocsássa (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65., 66. és 68. pont).
- 421 Következésképpen – ellentétben azzal, amit az Egyesült Királyság állít – mivel a Bizottság részvételével folyamatban lévő jogvita tárgyát a saját forrásoknak az ezen intézmény rendelkezésére bocsátandó összege képezi, az EUMSZ 258. cikk értelmében ez a jogvita teljes egészében a Bíróság hatáskörébe tartozik.
- 422 Nem lehet tehát megkövetelni, hogy a Bizottság mindenekelőtt kötelezettségszegés megállapítása iránti, arra az elvi kérdésre szorítkozó keresetet nyújtson be, hogy az érintett tagállam elmulasztotta-e teljesíteni az uniós jogból eredő, a saját forrásoknak az ezen intézmény rendelkezésére bocsátására irányuló kötelezettségeit, ezek számszerűsítése nélkül, mielőtt az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdése alapján indított eljárás keretében a Bíróság elé terjeszthetné a megfizetendő források pontos összegére vonatkozó jogvitát abban az esetben, ha a Bizottság úgy véli, hogy az érintett tagállam nem tette meg a Bíróság kötelezettségszegést megállapító ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, mivel nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére ezeket az összegeket.
- 423 Mindemellett – a jelen ítélet 221. pontjában felidézetteknek megfelelően – az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében a Bizottságot terheli annak bizonyítása, hogy a hivatkozott kötelezettségszegés fennáll, és a Bizottságnak kell az említett kötelezettségszegés vizsgálatához szükséges bizonyítékokat a Bíróság előtt bemutatnia, anélkül hogy bármiféle vélelemre támaszkodhatna.
- 424 A jelen ügyben e bizonyítékoknak többek között arra a módszerre kell vonatkozniuk, amelyet a Bizottság a saját források Egyesült Királyságtól követelt összegének kiszámítása céljából alkalmazott.

425 Következésképpen meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e az OLAF-JRC módszer alapján a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek azon meghatározott összegeinek pontosságát, amelyeket állítása szerint a rendelkezésére kell bocsátani, amely kérdés egyébként a pert megelőző eljárás során és a Bíróság előtt is kontradiktórius vita tárgyát képezte a felek között.

2) A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek a Bizottság általi, az OLAF-JRC módszer szerinti becsléséről

426 Az említett kérdés vizsgálata előtt röviden fel kell idézni az OLAF-JRC módszer alapvető jellemzőit, amely módszert a Bizottság a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek azon összegeinek kiszámítására használt, amelyek rendelkezésre bocsátását az Egyesült Királyságtól az indokolással ellátott véleményben és a keresetlevélben azonos módon kérte.

427 Amint az a jelen ítélet 53–57. pontjából kitűnik, az OLAF-JRC módszert olyan kockázatelemzési eszközként dolgozták ki, amelyet a tagállami vámhatóságok az alulértékelés jelentős kockázatát mutató, ekként pedig a bejelentett vámértékeket illetően ellenőrzés alá vonandó behozatalok beazonosítására alkalmazhatnak. Ez a módszer abból áll, hogy a KN 61–64. árucsoportjába tartozó, 495 érintett nyolc számjegyű KN-termékkód mindegyike tekintetében kiszámítja a korrigált átlagárát és az – egységesen, a korrigált átlagár 50%-ában meghatározott – elfogadható minimális árat. Ezeket az árakat a Comext adatbázisból, az érintett termékeknek a valamennyi tagállam által szolgáltatott adatokból származó behozatali árai alapján nyerik, és így azokat uniós szinten állapítják meg. Az elfogadható minimális ár képezi a gyaníthatóan alulértékelt, ekként pedig az érintett áruk vámkezelése előtt a bejelentett vámértékek szempontjából ellenőrzések alá vonandó behozatalok beazonosítására szolgáló kockázati profilt vagy küszöböt.

428 Az OLAF-JRC módszer – ahogyan azt a Bizottság a saját forrásokat érintő, az Egyesült Királyságtól követelt veszteségek összegeinek meghatározására alkalmazta – egy, az e veszteségek alapvetően statisztikai jellegű becslésére szolgáló módszer.

429 Első lépésben a Surveillance 2 adatbázisból 48 hónapos időszakban nyert adatok alapján alulértékeltnek minősítendő behozatalok mennyiségét számítják ki. E célból a 495 érintett nyolc számjegyű KN-termékkód mindegyike vonatkozásában az egyes termékkódok azon behozatalait veszik alapul, amelyek napi összesített értéke alacsonyabb, mint az érintett termékkód elfogadható minimális ára.

430 Második lépésben az e napi összesített érték és a korrigált átlagár közötti különbség alapján fizetendő kiegészítő vámok viszonylatában az alulértékeltnek minősített mennyiségekre vonatkozó veszteségeket számítják ki.

431 Ebből következik, hogy az OLAF-JRC módszer szerint az alulértékelt behozatalok mennyiségét a Kínából származó azon érintett termékek Egyesült Királyságba irányuló behozatalainak figyelembevételével számítják ki, amely termékek ára alacsonyabb az elfogadható minimális árnál (azaz a korrigált átlagár 50%-ánál), míg az így beazonosított alulértékelt behozatalok értékét a korrigált átlagár alkalmazásával számítják ki, azzal, hogy e két árat uniós szinten, nem pedig kizárólag az Egyesült Királyság szintjén számítják ki.

3) *A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek az Egyesült Királyság általi, az HMRC módszere szerinti becsléséről*

- 432 Az Egyesült Királyság kifogásolja az OLAF-JRC módszert, és azt állítja, hogy ez utóbbi – gyengeségei és pontatlanságai miatt – az alulértékelt behozatalok mennyiségének, egyúttal pedig az azokhoz rendelt értéknek a túlbecsüléséhez vezet.
- 433 Saját módszere, az HMRC módszere abból áll, hogy minden egyes érintett tíz számjegyű KN-termékkód esetében nem uniós szinten megállapított átlagár, hanem kizárólag az Egyesült Királyságban bejelentett behozatali értékek alapján számítanak ki egy „megfelelőségi küszöböt”.
- 434 Amint azt az Egyesült Királyság a Bíróság által feltett kérdésekre válaszul kifejtette, ez a módszer abban áll, hogy a jogsértési időszakra vonatkozó hisztogramok elemzésével a KN 61–64. árucsoportjába tartozó, érintett tíz számjegyű KN-termékkód mindegyike esetében beazonosítanak egy olyan „csúcserőrték”, amely a viszonylag alacsonyan – és csaknem minden esetben gyaníthatóan alulértékelt – bejelentett árak nagy mennyiségét foglalja magában, valamint egy olyan pontot, amely e csúcserőrtéken kívül helyezkedik el, és ahol a tipikusabb behozatali mennyiségek és a jogszerűen bejelentett árak megjelennek.
- 435 Minden érintett termékkód esetében megfelelelőségi küszöböt határoznak meg az e pontnak megfelelelő ár szintjén, amely pont az említett csúcserőrtéken kívül helyezkedik el, ahol a jogszerű behozatalok megjelennek, és amelyeket ennél fogva elfogadható árak kell tekinteni.
- 436 E „csúcserőrték” módszer alapján alulértékeltnek tekintik azokat a behozatalokat, amelyek bejelentett vámértéke alacsonyabb e megfelelelőségi küszöbnél. E behozatalok esetében az érintett termékekre vonatkozó minden egyes vámáru-nyilatkozat tekintetében – a bejelentett vámérték és az említett megfelelelőségi küszöb különbsége alapján – kiszámítják a kiegészítő vámokat.
- 437 Ennél fogva az Unió tradicionális forrásait érintő veszteségek összegének kiszámításához alkalmazott ugyanezen megfelelelőségi küszöb olyan referenciaérték, amelyet a Kínából származó érintett termékeknek az Egyesült Királyságba irányuló behozatalaira vonatkozó statisztikai adatok alapján állapítanak meg, és amely egyszerre szolgál az alulértékeltnek minősíthető behozatalok beazonosítására, valamint – a megfizetendő kiegészítő vámok kiszámítása, ekként pedig a tradicionális saját forrásokat érintő, a továbbiakban a Bizottság rendelkezésére bocsátandó veszteségek kiszámítása céljából – az e behozatalokhoz rendelő érték meghatározására.
- 438 Egy tanácsadó társaságnak az Egyesült Királyság által az indokolással ellátott véleményre adott válaszához és az ellenkérelemhez csatolt jelentéséből emellett kitűnik, hogy a veszteségeknek az ezen állam és a Bizottság által megbecsült összege közötti jelentős eltérés – amennyiben az előbbi alacsonyabb az utóbbi 10%-ánál – megközelítőleg 80%-ban annak tudható be, hogy az HMRC módszere szerint a vélhetően alulértékelt behozatalokat küszöbáron, azaz – a kizárólag az Egyesült Királyságba irányuló behozatal áraiból származtatott áron – a megfelelelőségi küszöbön „újraértékelik”, míg az OLAF-JRC módszertan szerint az értéket nem egy küszöbáron, például az elfogadható minimális áron, azaz a korrigált átlagár 50%-a alapján, hanem a „tisztességes áron”, azaz a korrigált átlagár 100%-án határozzák meg, amely az összes tagállam – köztük akkoriban az Egyesült Királyság – korrigált átlagárának számtani, tehát súlyozatlan átlagából származtatott ár.

4) Az OLAF-JRC módszer ellen felhozott általános jellegű érvelésről

- 439 A saját forrásokat érintő veszteségek összegeinek becslésére alkalmazott módszerként az OLAF-JRC módszer alapvető jellemzőivel kapcsolatban a beavatkozó tagállamok által támogatott Egyesült Királyság által megfogalmazott különféle konkrét bírálatok vizsgálata előtt az ezen állam által e módszerrel szemben felhozott általános jellegű érvelést kell megvizsgálni.
- 440 Ezen érvelés szerint, mivel az említett módszert kifejezetten annak érdekében dolgozták ki, hogy azt a tagállamok olyan kockázati profilként alkalmazhassák, amely lehetővé teszi az alulértékelés jelentős kockázatát mutató, ekként pedig ellenőrizendő behozatalok beazonosítását, nem lenne helyénvaló, ha ugyanezt a módszert alkalmaznák a saját forrásokat érintő veszteségek – az Egyesült Királyságban a vámhatóságok által végzett ellenőrzések nem megfelelő jellege miatt be nem szedett vámokkal azonos – összegének kiszámítása céljából.
- 441 Az alulértékelt behozatalok vámértékének meghatározására szolgáló, alapvetően statisztikai módszerről van ugyanis szó, amely nem szerepel az Uniós Vámkódex 70. és 74. cikkében előírt, egymás utáni olyan módszerek között, mint például az e Vámkódex 74. cikkének (3) bekezdésében előírt „tartalék módszer”, amely az érintett áruk vámértékének a „rendelkezésre álló adatok” alapján, a végrehajtási rendelet 144. cikkében meghatározott feltételekkel összhangban történő meghatározásából áll.
- 442 E tekintetben – noha az OLAF-JRC módszer a saját forrásokat érintő veszteségek összegének alapvetően statisztikai becslésére szolgáló módszer, amely nem az érintett áruk vámértékének az Uniós Vámkódex 70. és 74. cikkének megfelelően, az egyes érintett vámáru-nyilatkozatokra tekintettel történő meghatározására irányul – a Bizottság nem bírálható amiatt, hogy a jelen ügy körülményei között a saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámítása céljából ilyen statisztikai módszert alkalmazott.
- 443 Nem vitatott ugyanis, hogy az érintett behozatalokra széles körben került sor, és hogy az érintett árukat szabad forgalomba bocsátották, ezeket az árukat pedig nem lehet már a tényleges értékük megállapítása céljából ellenőrzésekre visszahívni. Az Egyesült Királyság ráadásul – az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésének és az uniós vámszabályozásnak a megsértésével – elmulasztotta megtenni a fizikai ellenőrzésekhez, információ- vagy dokumentumkérésekhez, illetve a rendszeres mintavételhez hasonló szükséges intézkedéseket. Ennélfogva a már szabad forgalomba bocsátott áruk minőségére vonatkozó elegendő információ hiányában e mulasztások miatt már nem lehetséges ezen áruk értékét az Uniós Vámkódex 70. és 74. cikkében előírt értékelési módszerek valamelyike alapján meghatározni, ily módon csak statisztikai módszer alkalmazható az említett áruk értékének becslésére.
- 444 Ezen túlmenően – amint arra indítványának 274. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott –, a jelen ügy sajátos körülményei között főszabály szerint semmi sem akadályozta az OLAF-ot és a Bizottságot abban, hogy az OLAF-JRC módszert alkalmazzák, még akkor is, ha ezt a módszert eredetileg arra tervezték, hogy kockázatelemzési eszközként szolgáljon a saját forrásokban az Egyesült Királyság vámhatóságainak nem megfelelő ellenőrzései által okozott veszteségek összegének becslésére, mivel az említett módszer tartalmaz egy, az alulértékelt behozatalok mennyiségének meghatározását lehetővé tevő küszöbárát, azaz az elfogadható minimális árat, valamint egy referenciaárat, azaz a korrigált átlagárat, amely azt teszi lehetővé, hogy a megfizetendő vámok kiszámítása céljából helyettesítő értéket rendeljenek ezekhez a behozatalokhoz.

- 445 Egyébiránt – amint azt indítványának 276–278. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén megjegyezte – ítélezési gyakorlatában a Bíróság elismerte, hogy a jelen ügybeliekhez hasonló körülmények között a saját forrásokat érintő veszteségek számszerűsítése alapulhat statisztikai adatokon a közvetlenül az érintett áruk értékére vonatkozó adatok helyett.
- 446 Egy olyan helyzetben ugyanis, amikor – az érintett áruk hiányában – az ellenőrzések elvégzésének lehetetlensége annak az elkerülhetetlen következménye volt, hogy a vámhatóságok nem végeztek az ezen áruk tényleges értékének vizsgálatára irányuló ellenőrzéseket, aminek következtében e hatóságok rendszeresen elfogadták a bejelentett vámértékeket, holott tudták, hogy azokat átlagosan alulértékelték, a Bíróság úgy vélte, hogy ilyen esetben nem volt célszerűtlen a saját forrásokat érintő, az ehhez hasonló gyakorlatból eredő veszteségek összegeinek olyan adatok alapján történő számszerűsítése, amelyek a valamely későbbi időszakban behozott, azonos jellegű áruk esetében bejelentett szokásos átlagos tömeg és ezen áruknak az olyan ellenőrzések keretében megállapított átlagos tömege közötti különbségre vonatkoznak, amely ellenőrzések – kiterjedtségük okán – relevánsnak minősülhetnek (lásd ebben az értelemben: 2011. március 17-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-23/10, nem tették közzé, EU:C:2011:160, 54., 63., 65. és 66. pont).
- 447 A jelen ügy sajátos körülményei között a saját forrásokat érintő veszteségek az Egyesült Királyság vámhatóságainak azon gyakorlatából erednek, amely lényegében abban állt, hogy a jogsértési időszakban rendszeresen elfogadták a Kínából behozott érintett termékekre vonatkozó vámáru-nyilatkozatokat az azokban említett értékek ellenőrzése nélkül, holott e hatóságok tudták vagy észszerűen tudniuk kellett volna, hogy e termékek nagy mennyiségeit nyilvánvalóan alulértékelt árakon, csalárd módon hozzák be. Következésképpen e veszteségek összegeit – az Unió Vámcode 70. és 74. cikkének megfelelően az érintett áruk vámértékének közvetlen bizonyítékok alapján történő meghatározására szolgáló módszer helyett – meg lehet határozni egy, az OLAF-JRC módszerhez hasonló, statisztikai adatokon alapuló módszer alapján. Az előbbi módszer – az ezen értékre vonatkozóan az említett hatóságok által elegendő mennyiségben megszerzett közvetlen bizonyítékok hiányában – ugyanis már nem alkalmazható.
- 448 Egyébiránt – amint arra a főtanácsnok az indítványának 274. pontjához fűzött 277. lábjegyzetben lényegében szintén rámutatott – az HMRC azon módszere, amelyet az Egyesült Királyság a saját forrásokat érintő veszteségek összegének becslése céljából javasol, szintén olyan módszer, amely alapvetően statisztikai adatokon alapul, mivel a megfelelési küszöbök múltbeli statisztikai értékekből származnak.
- 449 Mindazonáltal meg kell határozni, hogy a Bizottság azzal, hogy a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek általa hivatkozott összegeinek kiszámítása céljából az OLAF-JRC módszerre támaszkodott, a Bíróságnak a jelen ítélet 423. pontjában felidézett állandó ítélezési gyakorlata szerint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban rá háruló bizonyítási tehernek megfelelően, a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e a jogsértési időszakba tartozó minden egyes év esetében megkövetelt hét összeg pontosságát.
- 450 Ebben az összefüggésben – és tekintettel a jelen ítélet 423–425. pontjában megállapítottakra is – a Bíróság feladata vizsgálni azt, hogy amennyiben a Bizottság a saját forrásokat érintő veszteségek azon összegeinek meghatározására szolgáló számítási módszerként az OLAF-JRC módszerre hivatkozott, amely összegeket az uniós jog megsértésével nem bocsátottak a rendelkezésére, ezen intézmény – a rá háruló bizonyítási tehernek megfelelően – az ezen összegek pontosságát, ekként pedig az állítólagos kötelezettségszegés megalapozottságát igazoló elegendő bizonyítékkal szolgált-e.

- 451 Amint azt a főtanácsnok indítványának 281. pontjában szintén megjegyezte, a Bíróság következképpen nem köteles választani a felek által javasolt különböző módszertani megközelítések között, amint azt – úgy tűnik – az Egyesült Királyság az ellenkérelemben sugalmazza, hanem csupán a Bizottság által a jelen kereset alátámasztása érdekében hivatkozott OLAF-JRC módszert kell értékelnie oly módon, hogy megvizsgálja a beavatkozó tagállamok által támogatott ezen állam által az e módszerrel szemben megfogalmazott különféle bírálatokat.
- 452 E tekintetben pontosítani kell, hogy a kötelezettségzegés megállapítása iránti jelen eljárás keretében az OLAF-JRC módszer Bíróság általi vizsgálatának lényegében annak ellenőrzésére kell irányulnia – amint azt indítványának 286. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén megjegyezte –, hogy e módszer az ügy körülményeinek sajátosságaira tekintettel igazolt volt, valamint hogy többek között azért volt kellően pontos és megbízható, mert nem önkényes és nem torzított kritériumokon alapult, továbbá a rendelkezésre álló összes releváns adat objektív és koherens elemzésén alapult, ily módon pedig nem eredményezhette e veszteségek összegének nyilvánvaló túlbecslését.
- 453 Noha az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő, a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek különböző összegei pontosságának vizsgálatát elméletileg – a jelen ítélet 449. pontjában foglaltak szerint – az e harmadik bekezdésben említett hét év mindegyike vonatkozásában el kell végezni, a Bíróság pergazdaságossági okokból ezt a vizsgálatot a jogsértési időszakba tartozó két egymást követő időszak, nevezetesen a 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó, valamint a 2015. január 1-jétől 2017. október 11-ig tartó időszak vonatkozásában végzi el.
- 5) A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének a 2011 novembere és 2014 novembere közötti időszakra vonatkozó becléséről*
- 454 Ami elsősorban a 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó időszakot illeti, a 2011–2014 közötti évekre vonatkozóan az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő összegekből kitűnik, hogy a Bizottság azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy ebben az időszokban nem bocsátotta a rendelkezésére a tradicionális saját források összesen 1 001 511 991,60 eurós összegét.
- 455 Amint arra azonban indítványának 293–297. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott, a keresetlevél indokolásából és a válaszból egyértelműen kitűnik, hogy erre az időszakra – a vámtartozás elévülésére vonatkozóan többek között a Közösségi Vámkódex 221. cikkének (3) bekezdésében és az Unió Vámkódex 103. cikkének (1) bekezdésében előirt szabályok miatt – a Bizottság a kereset hatályát a 2014 novembere és 2015 februárja között kibocsátott 23 darab C 18 Snake fizetési felszólításban szereplő utólagos beszedei megbízásokban megállapított vámtartozásokra kívánta korlátozni, amely fizetési felszólításokat – könyvelésbe vételüket és az érintett gazdasági szereplőkkel való közlésüket követően – 2015 júniusa és novembere között töröltek. Egyébiránt a Bizottság e szándékát megerősíti a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben megfogalmazott kifogások.
- 456 A jelen ítélet 367–395. pontjában megállapítottaknak megfelelően, a 23 darab C 18 Snake fizetési felszólítás törlése az Egyesült Királyság vámhatóságai által elkövetett olyan adminisztratív hibáknak tudható be, amelyek a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésére tekintettel nem igazolhatók, így ezen állam nem mentesült az alól, hogy az e fizetési felszólításokhoz kapcsolódó forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsássa.

- 457 Ellenkérelmében az Egyesült Királyság jelezte, hogy a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt összegeket az OLAF-JRC módszer korrigált átlagára alapján számították ki. A válaszban a Bizottság ezzel szemben arra hivatkozik, hogy a pert megelőző eljárás során jelezte, hogy megértette – anélkül, hogy ebben a kérdésben az Egyesült Királyság őt kijavította volna –, hogy ezen összegeket az elfogadható minimális ár alapján, ekként pedig a Bizottság szerint a saját forrásokat érintő veszteségek összegének becslése céljából nyilvánvalóan túl alacsony szinten számították ki, aminek következtében a Bizottság a keresetlevélben – többek között a 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó időszak esetében az ezen időszakban az elfogadható minimális árnál alacsonyabb áron bejelentett valamennyi behozatal tekintetében – az e veszteségekre vonatkozó becslési módszerét alkalmazta.
- 458 Márpedig a Bírósághoz benyújtott iratokból – és konkrétan a C 18 Snake fizetési felszólításoknak és az e fizetési felszólításokkal kapcsolatos számítások részleteinek az Egyesült Királyság által a viszonyválasz mellékletében való benyújtásából – egyértelműen kitűnik egyrészt, hogy az említett fizetési felszólításokban követelt kiegészítő vámtartozásokat, jóllehet adminisztratív hibákat követően, valóban a korrigált átlagárak, és nem a vámérték meghatározására vonatkozó uniós vámjogi szabályok alapján számították ki, másrészt pedig, hogy e tartozások teljes összege 192 568 694,30 GBP volt.
- 459 Ebből következik, hogy a saját forrásoknak a Bizottság által a jelen eljárásban követelt összegét illetően ellentmondás áll fenn a kereseti kérelmek és a kereset indokolása között.
- 460 Az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében ugyanis a Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy az Egyesült Királyság a 2011 novemberétől 2014 novemberéig terjedő időszakban nem teljesítette a saját forrásokra vonatkozó uniós jogszabályokból eredő kötelezettségeit, mivel ez az állam nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére az ezen időszakban az elfogadható minimális áraknál alacsonyabb árakon végzett, valamennyi alulértékelt behozatal – köztük a C 18 Snake fizetési felszólítások által le nem fedett, jelentős számú behozatal – figyelembevételével, az OLAF-JRC módszer alapján kiszámított összesen 1 001 511 991,60 eurót.
- 461 Ezzel szemben a keresetlevél indokolásából és a válaszból egyértelműen kitűnik, és azt a felszólító levél és az indokolással ellátott vélemény is megerősíti, hogy az említett időszak vonatkozásában a Bizottság a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított vámtartozásoknak megfelelő forrásokra kívánta korlátozni az Unió saját forrásai rendelkezésre bocsátásának az Egyesült Királyság általi elmulasztására alapított kifogását, ami azt jelenti, hogy a Bizottság csak az elfogadható minimális árál alacsonyabb árakon végzett, és az e fizetési felszólításokban említett alulértékelt behozatalok tekintetében követelt forrásokat. E vámtartozások teljes összege azonban – az Egyesült Királyság szerint és bizonyítékokkal alátámasztva – 192 568 694,30 GBP.
- 462 E körülmények között meg kell állapítani, hogy mivel jelentős bizonytalanságok állnak fenn a 2011 novemberre és 2014 novemberre közötti időszakra vonatkozóan a saját források első kereseti kérelem harmadik bekezdése alapján a Bizottság által követelt összegének pontosságát illetően, ezen intézmény nem a jogilag megkövetelt módon bizonyította azok összességét.
- 463 Ezért az első, 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó időszakot illetően el kell utasítani a második jogalapot az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő azon kifogásra vonatkozó részében, amely szerint az Egyesült Királyság nem tartotta tiszteletben az uniós jogot, mivel nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére összesen 1 001 511 991,60 euró összegben az ott felsorolt forrásokat.

6) *A tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének a 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozó becsléséről*

- 464 Ami másodsorban a 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakot illeti, nem vitatott, hogy a Bizottság az OLAF-JRC módszer alapján határozta meg a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek azon összegeit, azaz összesen 1 678 125 097 eurót, amelyeket az első kérelem harmadik bekezdése alapján követel, valamint hogy ezekből az összegekből nem vonta le az említett időszakra vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólításokban szereplő utólagos vámbeszedési megbízásokban az Egyesült Királyság vámhatóságai által követelt összegeket.
- 465 Ennélfogva mindenekelőtt azokat a különféle érveket kell megvizsgálni, amelyekre a beavatkozó tagállamok által támogatott Egyesült Királyság a – saját forrásokat érintő veszteségek említett időszakra követelt összegének becslése céljából a Bizottság által alkalmazott – OLAF-JRC módszer ellen hivatkozik, ezután pedig azt kell megvizsgálni, hogy milyen hatással lehet e becslésre az ugyanezen időszakra vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólításokban szereplő beszedési megbízások figyelembevétele.
- i) Az OLAF-JRC módszer ellen irányuló, arra alapított bírálatról, hogy az az alulértékeltnek tekintendő behozatalok mennyiségének túlbecslését eredményezi*
- 466 Ami mindenekelőtt az OLAF-JRC módszerre vonatkozó bírálatokat illeti, elsősorban azt a bírálatot kell megvizsgálni, amely szerint ez a módszer – amennyiben az az alulértékelt behozatalok mennyiségének kiszámításához kritériumként az elfogadható minimális árat veszi alapul – túlbecsüli ezt a mennyiséget, mivel olyan önkényes és pontatlan kritériumról van szó, amelynek alkalmazása azzal a következménnyel jár, hogy magába foglalja az igen alacsony árú jogszerű behozatalok nem elhanyagolható mennyiségét.
- 467 Ami azt az általános bírálatot illeti, amely szerint az elfogadható minimális ár „önkényes kritériumot” képez, emlékeztetni kell arra, hogy az elfogadható minimális áraknak a korrigált átlagárak 50%-os szintjén történő megállapítása a hisztogramok JRC általi vizsgálatán alapul, amelyek célja, hogy statisztikai adatok alapján azonosítsa be az igen alacsony áron végzett behozatali kategóriákat. Ez a megközelítés – amennyiben a behozatali árakra vonatkozó statisztikák elemzését végzi el – hasonló az HMRC módszere keretében a megfeleléségi küszöb meghatározása céljából alkalmazott megközelítéshez.
- 468 Az Egyesült Királyság a saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámítása céljából a Bizottság által alkalmazott módszert többek között azért bírálja, mert – az HMRC módszerével ellentétben – az az Egyesült Királyságba irányuló behozatalok napi összesített adataiból, nem pedig az érintett árura, vagyis minden egyes vámaru-nyilatkozatra vonatkozó adatokból, továbbá az érintett nyolc számjegyű KN-termékkódból, nem pedig az e nomenklatúra tíz számjegyű kódjaiból (az Európai Unió integrált vámtarifája [TARIC-kód]) indul ki.
- 469 A Bizottság azzal érvel, hogy azért járt el így, mert csak ezekkel a napi összesített adatokkal és a nyolc számjegyű termékkódok szintjén meglévő adatokkal rendelkezett. Emellett előadja, hogy az említett napi összesített adatok alkalmazása túlkompensációs hatással járt, és hogy következésképpen ennek alkalmazása révén csökkenhet az alulértékeltnek minősülő behozatalok mennyisége, ami inkább kedvező az Egyesült Királyság számára.

- 470 A Bizottság azt állítja, hogy ha az OLAF-JRC módszert például a 2017 második és harmadik negyedévére vonatkozó egyes vámáru-nyilatkozatok szintjén alkalmaznák az Egyesült Királyság behozatalaira vonatkozó adatokra, a becsült veszteségek megközelítőleg 40%-kal magasabbak lennének az ugyanazon napi összesített adatok alkalmazásával kapott becsléseknél. Arra is hivatkozik, hogy ha a TARIC-kódok szintjén rendelkezésre álló adatokat alkalmaznák, ennek a fokozott részletességnek az lenne az egyetlen következménye, hogy a termékek száma 495-ről 677-re emelkedne, így a korrigált átlagárakra gyakorolt hatás nem lenne bizonyított.
- 471 A Bíróság egyik kérdésére válaszolva az Egyesült Királyság előadta, hogy nem tudta kiszámítani, hogy a részletesebb 10 számjegyű KN-termékkódok alkalmazása milyen hatással lenne a saját forrásokat érintő veszteségek összegének becslésére, de elismerte, hogy a területére irányuló behozatok összesített napi adatai helyett az érintett áru szintjén végzett számítás a Bizottság állítása szerint elszenvedett veszteségek összegét a 2015. január 1-jétől 2017. október 11-ig tartó második időszak vonatkozásában 1 678 125 097 euróról 1 725 981 951 euróra növelné, ami megerősíti, hogy az OLAF-JRC módszer e tekintetben kedvezőbb a számára, mint a saját módszere.
- 472 Egyebekben a Bíróság egy másik kérdésére válaszolva az Egyesült Királyság hangsúlyozta, hogy – a Bizottság időközben adott magyarázataira figyelemmel – immár egyértelmű, hogy a veszteségek Bizottság általi becslése és a saját becslése között csak azért van ilyen jelentős különbség, mert az OLAF-JRC módszer alapján alulértékeltnek minősített behozatok „újraértékelése” céljából az ezen intézmény által alkalmazott korrigált átlagárak sokkal magasabbak, mint az HMRC módszere szerinti megfelelőségi küszöböknek megfelelő azon árak, amelyeket – álláspontja szerint – e behozatok újraértékelése céljából alkalmazni kellene.
- 473 Ezenkívül a Bíróság által feltett további kérdésre válaszolva az Egyesült Királyság jelezte, hogy ha az elfogadható minimális árak helyett a veszteségek becslésére szolgáló saját módszere szerinti megfelelőségi küszöböknek megfelelő árakat alkalmaznák az alulértékelt behozatok mennyiségének kiszámításához, az azt eredményezné, hogy a saját forrásokat érintő, a Bizottság által a 2015. január 1-jétől 2017. október 11-ig tartó második időszak vonatkozásában követelt veszteségek összege 4,4%-kal vagy 4,7%-kal csökkenne.
- 474 Noha – amint arra indítványának 301. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott – úgy tűnik, hogy az alulértékelt behozatok mennyiségének becslése céljából a Bizottság által alkalmazott módszer és az Egyesült Királyság által alkalmazott módszer közötti ilyen különbség önmagában észszerű korlátok között marad, ez nem változtat azon, hogy úgy tűnik, hogy az elfogadható minimális ár bizonyos mértékben az alulértékeltnek minősítendő behozatok mennyiségének túlbecslését eredményezi.
- 475 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ezt az árat eredetileg kockázati profilként dolgozták ki, ami azt jelenti, hogy bizonyos számú – különösen a nagyobb kiskereskedelmi üzletláncok jogszerű behozatalai képezte – fals pozitív esetet eredményezhet, amint azt az Egyesült Királyság hangsúlyozta.
- 476 A jelen ítélet 296. pontjában megállapítottaknak megfelelően, ezen állam arra hivatkozik, hogy a bizonyos jól ismert, nagyobb kiskereskedelmi üzletláncok által végzett jogszerű behozatok mennyiségének 11,2%-át az elfogadható minimális áraknál alacsonyabb értékeken jelentették be.

- 477 Bár a fals pozitív esetek ilyen aránya önmagában nem alkalmas arra, hogy befolyásolja a kockázati profilként alkalmazott elfogadható minimális ár megbízhatóságát – mivel azt ilyen összefüggésben észszerűnek kell tekinteni –, ezt az arányt figyelembe kell venni a saját forrásokat érintő veszteségek összegének elemzése és kiszámítása során annak érdekében, hogy észszerű pontossággal lehessen meghatározni az alulértékeltnek minősítendő és ilyen veszteségeket eredményező behozatok mennyiségét.
- 478 Ennélfogva a jelen ügyben a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegét az alapján kell kiszámítani, amit az Egyesült Királyság – a Bíróság által feltett egyik kérdésre adott válaszában – a vélhetően alulértékelt behozatok „közös mennyiségének” nevezett, vagyis azon behozatok mennyisége alapján, amelyek attól függetlenül minősülnek alulértékeltnek, hogy az OLAF-JRC módszert vagy az HMRC módszert alkalmazzák-e.
- ii) Az OLAF-JRC módszer ellen irányuló, arra alapított bírálatról, hogy az az alulértékeltnek minősítendő behozatok értékének túlbecslését eredményezi*
- 479 Ami másodsorban az OLAF-JRC módszerre vonatkozó azon különféle bírálatokat illeti, amelyek szerint amennyiben ezt a módszert a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározására szolgáló eszközként alkalmazzák, az az alulértékelt behozatok értékének becsléséhez referenciaértékként a korrigált átlagárakra támaszkodik, mindenekelőtt azt az érvelést kell megvizsgálni, amely szerint ezt a referenciaértéket kizárólag az Egyesült Királyságba irányuló behozatok árai alapján, nem pedig valamennyi tagállam behozatali árának számtani átlaga alapján kellett volna kiszámítani.
- 480 A jelen ügyben a Bizottság e módszertani döntését az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás egyik alapvető jellemzője indokolja, jelesül – az Egyesült Királyság által önmagában nem vitatott – azon körülmény, hogy az érintett behozatok túlnyomó többségét a 42-es eljárás kódú vámeljárási keretében végezték, következésképpen azokat szükségszerűen más tagállamokba szánták. Ezen túlmenően a 40-es eljárás kódú vámeljárási keretében végzett érintett behozatok szintén irányulhattak más tagállamokba, az után, hogy az érintett árukat az Egyesült Királyságban vámkezelték.
- 481 E tekintetben például az OLAF jelentéséből kitűnik, hogy 2016-ban a kis értékű érintett termékek Egyesült Királyságba irányuló behozatalainak 87%-át a 42-es eljárás kódú vámeljárási keretében végezték.
- 482 Ebből következik, hogy – amint arra indítványának 304. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott – a jogsértési időszakban az érintett behozatok túlnyomó többsége az érintett termékek teljes uniós piacára irányult.
- 483 Ennélfogva a Bizottság nem bírálható amiatt, hogy a saját forrásokat érintő veszteségek számszerűsítése keretében az e behozatok értékének becslése céljából olyan referenciaértéket alkalmazott, amely az érintett termékek összessége uniós behozatali árának szintjét tükrözi.
- 484 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy ez a megközelítés koherensnek tűnik az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás működési módjával.

- 485 Emellett az összes tagállam átlagos behozatali árainak számtani átlag formájában történő alkalmazását az is indokolja, hogy csökkenteni kell a referenciaárakra gyakorolt torzító hatást, amelyet a jogsértési időszakban az Egyesült Királyságba irányuló igen alacsony árú alulértékelt behozatalok különösen jelentős mennyisége eredményez.
- 486 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a jogsértési időszakban az elfogadható minimális árnál – azaz a korrigált átlagár 50%-ánál – alacsonyabb árú érintett behozatalok az értéküket tekintve 78,1%-ban, a mennyiségüket tekintve pedig 69,8%-ban a korrigált átlagár 0–10%-a között mozogtak, és hogy az e sávban mozgó, igen alacsony áron végzett behozatalok mennyisége fokozatosan és jelentősen emelkedett a jogsértési időszakban, végül pedig – hozzávetőleg 80%-os arányban – az alulértékelt behozatalok igen nagy többségét tette ki. Másrészt, jóllehet az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás eredetileg több tagállamot is érintett, az a jogsértési időszakban elsősorban – és egyre jelentősebb mértékben – az Egyesült Királyságot érintette, amint azt egyébként a Bizottság tisztviselői az ezen állam vámhatóságaival tartott különböző megbeszéléseken jelezték is. E megbeszéléseken a saját forrásokat érintő növekvő veszteségek fennállására többször is felhívták e hatóságok figyelmét annak érdekében, hogy ezen utóbbiak megtegyék az e veszteségek felszámolása céljából megfelelő intézkedéseket.
- 487 Bár a jogsértési időszakban az Egyesült Királyságba irányuló, igen alacsony áron végzett alulértékelt behozatalok különösen jelentős mennyisége által a referenciaárakra nézve gyakorolt torzító hatás mérséklésére irányuló célkitűzést elméletileg el lehetett volna érni különböző módszerek alkalmazásával, a Bizottság által választott módszer kellően pontosnak és megbízhatónak tűnik, többek között azért, mert ez a módszer olyan kritériumokon alapul, amelyek nem önkényesek és nem is torzítottak, továbbá az a rendelkezésre álló releváns adatok összességének objektív és koherens elemzésére épül, így nem eredményezi a saját forrásokat érintő veszteségek összegének nyilvánvaló túlbecslését.
- 488 Ebben a kontextusban a Bizottság – amint azt a Bíróság által hozzá intézett kérdésre adott válaszában elismerte – a tagállamok árai számtani átlagának kiszámítása során például ki tudta volna zárni a valamennyi tagállamban az elfogadható minimális árnál alacsonyabb áron végzett összes behozatalt is. Ez a módszer azonban hátrányos helyzetbe hozta volna az Egyesült Királyságot, mivel a saját forrásokat érintő veszteségek összegét jelentős növelte volna.
- 489 Ezután azt a bírálatot kell megvizsgálni, amely szerint az OLAF-JRC módszer keretében a korrigált átlagárak referenciaértékként történő alkalmazása a saját forrásokat érintő veszteségek szintjének túlbecsléséhez vezet, következésképpen pedig nem jogszerű, mivel nem veszi figyelembe, hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás tárgyát képező érintett termékek alacsonyabb értékűek és gyengébb minőségűek voltak, mint a Kínából jogszerűen, az elfogadható minimális árnál vagy akár az HMRC módszer szerinti megfelelési küszöböknél magasabb áron behozott termékek.
- 490 Az érintett árukat emellett – jellegüknél fogva – az alacsony kategóriás termékek piaci szegmensére szánják, mivel a bünszervezetek azért hozzák be őket, hogy más tagállamok területén jogellenes és titkos kereskedelem tárgyát képezzék.
- 491 Ennélfogva – tekintettel az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás működési módjának ezen alapvető jellemzőjére – az alulértékeltnek minősített behozatalok értékének meghatározásához alkalmazandó referenciaértéket az elfogadható minimális ár szintjén kell meghatározni.

- 492 Ezzel összefüggésben a Bizottság előadja, hogy az Egyesült Királyság semmilyen releváns bizonyítékkal nem rendelkezik az érintett behozatalok árának és minőségének eloszlását illetően, mivel a Swift Arrow művelet megkezdése előtt ez a tagállam úgy döntött, hogy nem végez fizikai ellenőrzéseket, és nem alkalmaz mintavételt.
- 493 Az Egyesült Királyság egy tanácsadó társaság olyan jelentésére hivatkozik, amely 94 alulértékelt termékből álló főminta elemzését tartalmazza, amely termékek közül 70-et a jogsértési időszakot követően indult Swift Arrow művelet keretében vettek, valamint amely összehasonlítja ezt a mintát egy – igen alacsony értékű termékeket forgalmazó – egyesült királyságbeli, jól ismert jogszerű kiskereskedő igen alacsony árú termékeiből álló kontrollmintával, amely összehasonlításból kitűnik, hogy az e főmintában szereplő termékek túlnyomó többsége gyenge és a kontrollmintában szereplő árukénál alacsonyabb minőségű volt. Ebből következik, hogy az alulértékelt áruk helyes értéke nem haladhatja meg azt a legalacsonyabb árat, amelyen ezek a kiskereskedők az egyenértékű árukat hozzák.
- 494 E tekintetben, még annak feltételezése esetén is, hogy – amint azt az Egyesült Királyság állítja – a Swift Arrow művelet keretében vett és az e jelentésben elemzett valamennyi mintát figyelembe lehet venni a jelen eljárásban, még ha úgy is tűnik, hogy ezek többsége a jogsértési időszakot követően végzett behozatalokra vonatkozik, ez az állam nem bizonyítja, hogy a szóban forgó mintákat reprezentatívnak lehet tekinteni a területére az ezen időszakban behozott, alulértékeltnek minősített áruk nagy mennyiségeinek összességét illetően.
- 495 Ennélfogva a jogsértési időszakban az érintett behozatalokba tartozó áruk minőségére vonatkozó, kellően reprezentatív adatok annak betudható hiányában, hogy az Egyesült Királyság nem végzett megfelelő vámellenőrzéseket, a Bizottság megalapozottan vélelmezhetette, hogy az érintett áruk átlagos minőségűek, és így a csalárd módon vélhetően nem alulértékelt árukéhoz hasonló arányokban terjednek ki az összes piaci szegmensre.
- 496 Az Egyesült Királyság szerint az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalásnak a – például az OLAF-jelentésben leírt és a felek által nem vitatott – működési módja azt jelzi, hogy az érintett áruk nagyrészt gyenge minőségűek voltak, és hogy azokat az alacsony kategóriás termékek piaci szegmensébe szánták, mivel bünszervezetek hozták be és forgalmazták őket, és főként jogellenes és titkos kereskedelemre szánták az – akkoriban még tagállam – Egyesült Királyságon kívüli tagállamok területén, különösen a 42-es eljáráskódú vám eljárás keretében, hea megfizetése nélkül. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámítása céljából az érintett behozatalok értékeléséhez alkalmazott referenciaérték olyan becsült érték, amelynek hozzávetőlegesnek kell lennie azon vámértékhez képest, amelyet az Egyesült Királyság vámhatóságai akkor állapítottak volna meg, ha az érintett áruk jellegének és minőségének értékelését lehetővé tevő kockázati profilon alapuló megfelelő vámellenőrzési intézkedéseket alkalmaztak volna.
- 497 Az Egyesült Királyságot ugyanis a jogsértési időszak tekintetében azzal egyenértékű helyzetbe kell hozni, mintha a vámhatóságai – a megfelelő vámellenőrzések elvégzését követően – helyesen határozták volna meg a vámértéket, ekként pedig helyesen állapították volna meg a vámok képezte saját forrásokat az előtt, hogy azokat az Unió saját forrásainak számlájára jóváírták volna (lásd analógia útján 2011. március 17-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-23/10, nem tették közzé, EU:C:2011:160, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 498 Márpedig – amint arra indítványának 306. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott – az uniós vámjogban előírt, egymást követő módszereknek megfelelően a vámértéket az érintett áruk jellege és minősége – például az import szerintitől eltérő tagállamban található piaci szegmens –, nem pedig meghatározott célra történő felhasználásuk határozza meg. A vámérték meghatározása céljából tehát ezen áruk meghatározott célra történő felhasználása önmagában nem bír jelentőséggel. Ezenkívül az említett áruk vámkezelése során azok meghatározott célra történő felhasználása – közvetlen bizonyíték hiányában – igen spekulatív jelleget ölt.
- 499 Ennélfogva a jelen ügyben a Bizottság a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározása céljából jogosan nem tett különbséget az érintett termékeknek az Unión belüli meghatározott célra történő felhasználása alapján.
- 500 Következésképpen az érintett behozatalokat illetően ezen intézmény észszerűen alkalmazhatta referenciaértékként a korrigált átlagárakat.
- 501 Ez a megközelítés igazolt az ügy sajátosságaira tekintettel, és kellően pontos és megbízható, különösen mivel olyan kritériumokon alapul, amelyek nem önkényesek és nem is torzítottak, továbbá mivel ez a megközelítés a rendelkezésre álló összes releváns adat objektív és koherens elemzésén alapul, ily módon pedig nem eredményezheti e veszteségek összegének nyilvánvaló túlbecslését.
- 502 Ezt megerősíti az a körülmény, hogy – amint arra indítványának 307. pontjában a főtanácsnok lényegében rámutatott – a korrigált átlagárakat a tagállamok által a jogsértési időszakban az összes érintett behozatalra vonatkozóan ténylegesen bejelentett és a Surveillance 2 adatbázisában rögzített vámértékek alapján számítják ki, így ezek az árak tükrözik az összes érintett termék jellegét és minőségét.
- 503 A Bizottság által alkalmazott, az érintett behozatalok értékének becslése céljából a korrigált átlagárak felhasználásán alapuló megközelítés precizitását és megbízhatóságát az is megerősíti – amit ez az intézmény a Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszaiban hangsúlyozott, az Egyesült Királyság pedig nem vitatott –, hogy az említett árak oly módon veszik teljes mértékben figyelembe az Egyesült Királyságba irányuló alulértékelt behozatalok jelentős mennyiségeit, hogy leírják e behozatalok „tisztességes árát”, ennélfogva pedig alulbecsülik a saját forrásokat érintő veszteségének összegét.
- 504 Másként fogalmazva: mivel a korrigált átlagár a valamennyi tagállamba behozott összes érintett termék – köztük az Egyesült Királyságba behozott, csalárd módon alulértékelt és rendkívül nagy számú termékek – bejelentett árának az átlaga, ezt az átlagárakat a csalárd alulértékelésekkel csökkentik, ami megerősíti a Bizottság által alkalmazott megközelítés precizitását és megbízhatóságát.
- 505 Következésképpen az OLAF-JRC módszert a Bizottság főszabály szerint alkalmazhatta a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének a 2015. január 1-jétől és 2017. október 11-ig tartó második időszakra vonatkozó becslésére, mivel ez a módszer az ügy sajátosságaira tekintettel indokolt volt, valamint kellően pontosnak és megbízhatónak bizonyult, többek között azért, mert olyan kritériumokon alapul, amelyek nem önkényesek és nem is torzítottak, továbbá mivel ez a módszer a rendelkezésre álló összes releváns adat objektív és koherens elemzésén alapul, ily módon pedig nem eredményezheti e veszteségek összegének nyilvánvaló túlbecslését.

506 Ennélfogva ezen időszak tekintetében az érintett behozatalok mennyiségét az elfogadható minimális ár alapján meg lehetett határozni, azzal a feltétellel azonban, hogy ezt a mennyiséget a „közös” mennyiségre, azaz az OLAF-JRC módszer és az HMRC módszere alapján egyaránt alulértékeltnek minősülő behozatalok mennyiségére kell korlátozni. Az alulértékeltnek minősített behozatalok e közös mennyisége értékének meghatározása céljából a Bizottság támaszkodhatott a korrigált átlagárakra.

7) A 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozóan a saját forrásokat érintő veszteségek Bizottság által követelt összegeinek becslésére a C 18 Breach fizetési felszólítások által gyakorolt hatásról

507 Ezt követően felmerül a kérdés, hogy a C 18 Breach fizetési felszólításokban említett vámbeszedési megbízások milyen hatással lehettek a saját forrásokat érintő veszteségek azon összegének becslésére, amelyet a Bizottság az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében az OLAF-JRC módszer alapján a 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszakra vonatkozóan követel.

508 E tekintetben az Egyesült Királyság az ellenkérelemben azt állítja, hogy mivel a Bizottságnak már 2018 májusától tudomása volt arról a nyolc darab C 18 Breach fizetési felszólításról, amelyet ebben a hónapban bocsátottak ki és könyveltek el a B-számlán, továbbá amely körülbelül 25 millió GBP összegben, 2015. május 1-jétől végzett, alulértékeltnek minősített behozatalokra vonatkozott, továbbá mivel a Bizottság ezeket a fizetési felszólításokat sem az indokolással ellátott véleményben, sem a keresetlevélben nem vitatta, ennek az intézménynek ezt az összeget le kellett volna vonnia a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeknek a 2015–2017. évek vonatkozásában az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében említett összegeiből.

509 Az Egyesült Királyság a viszonzásban azzal érvel, hogy a naprakésszé tett adatok szerint a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségekből le kell vonni a 34 piaci szereplővel már közölt, 44 296 285,04 GBP összegű C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt összeget.

510 A Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszainak mellékletében az Egyesült Királyság ismét naprakésszé tette ezt a teljes összeget oly módon, hogy mellékletben csatolta az összes, már közölt C 18 Breach fizetési felszólítást, valamint az azokhoz kapcsolódó számítások részleteit. Az e mellékletben található összefoglaló táblázat szerint – a rendelkezésre álló legfrissebb adatok alapján – 64 fizetési felszólításról van szó, amelyekben a követelt kiegészítő vámok teljes összege 50 559 159,89 GBP (körülbelül 59 391 845 euró).

511 E számításokból és a Bíróság által feltett kérdésekre válaszul az Egyesült Királyság által adott magyarázatokból az is kitűnik, hogy e vámokat a jogszerűnek tekintett és az úgynevezett „csúcsérték” módszer szerint rögzített minimális árak alapján számították ki, amely módszer alapvetően statisztikai jellegű, és hasonló a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek mértékének kiszámításához alkalmazott megfelelési küszöbök meghatározása céljából az HMRC módszere keretében alkalmazott módszerhez, az e módszerek közötti alapvető különbség pedig az, hogy eltérő referenciaidőszakot alkalmaznak.

512 Az Egyesült Királyság szerint a C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt tartozások beszedése továbbra is lehetséges, és – ellentétben a C 18 Snake fizetési felszólításokkal – azokat nem törölték.

- 513 Bár a Bizottság nem vitatja, hogy a C 18 fizetési felszólítások akár a jogsértési időszakban végzett, alulértékelt behozatalokra is vonatkozhatnak, azt állítja, hogy mivel az Egyesült Királyság következetesen megtagadta az e fizetési felszólításokkal kapcsolatos számítások részleteinek – azaz többek között az érintett vámáru-nyilatkozatoknak, a szóban forgó mennyiségeknek és az alkalmazott helyettesítő értékeknek – a közlését, a Bizottság nem tudta megkülönböztetni az e fizetési felszólításokkal érintett behozatalokat azon behozatalok teljes mennyiségétől, amelyre a Surveillance 2 adatbázis napi összesített adatai alapján a tradicionális saját forrásokból eredő veszteség összegét kiszámította.
- 514 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság több alkalommal megállapította, hogy az EUMSZ 258. cikk második bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy ha valamely tagállam nem tesz eleget az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak az abban meghatározott határidőn belül, a Bizottság e cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettel fordulhat a Bírósághoz, valamint hogy ennél fogva a kötelezettségszegés fennállását a szóban forgó tagállamban az e határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni (2020. április 2-i Bizottság kontra Lengyelország, Magyarország és Cseh Köztársaság [A nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére szolgáló ideiglenes mechanizmus] ítélet, C-715/17, C-718/17 és C-719/17, EU:C:2020:257, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 515 A jelen ügyben az Egyesült Királyság számára az indokolással ellátott véleményben foglaltak teljesítésére előírt határidő 2018. november 24-én járt le.
- 516 A Bizottság nem vitatja, hogy az indokolással ellátott véleménynek az Egyesült Királysággal való közlését megelőzően tudomása volt a Kínából származó érintett termékeknek a jogsértési időszakban végzett behozatalaira vonatkozó, 2018 májusában kibocsátott nyolc darab C 18 Breach fizetési felszólítás létezéséről, mivel az e fizetési felszólításokban követelt tartozásokat közölték az adósokkal, és azokat 2018 májusában könyvelték el a B-számlán. Az sem vitatott, hogy e tartozások az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor és a keresetlevél benyújtásának időpontjában is szerepeltek ezen a számlán.
- 517 Meg kell azonban állapítani, hogy a keresetlevélben – és konkrétan a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeknek az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében a 2015–2017. évek vonatkozásában követelt összegeinek kiszámítása keretében – a Bizottság elmulasztotta figyelembe venni a C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt azon tartozásokat, amelyekről az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejárta előtt tudomása volt.
- 518 Ezenkívül az Egyesült Királyság mindeddig nem hozott olyan határozatot, amely azt állapítja meg, hogy ezeket a tartozásokat nem lehet beszedni, és nem is indította meg a 609/2014 rendelet 13. cikkének (3) és (4) bekezdésében előírt eljárást annak érdekében, hogy az e rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében említett okok valamelyike miatt mentesüljön az alól, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássa az említett tartozásoknak megfelelő összegeket. Ugyanezeket a tartozásokat nem törölték, és azok továbbra is szerepelnek a B-számlán. A Bíróság elé terjesztett iratokból sem tűnik ki, és nem is állították, hogy az uniós Vámkódex 103. cikke értelmében vett elévült követelésekről van szó.
- 519 Ennél fogva az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártakor e követelések még nem minősülhettek az Unió saját forrásait érintő veszteségeknek.

- 520 Ezt nem kérdőjelezi meg a Bizottság azon érvelése, amely szerint valószínűtlennek tűnik, hogy az érintett C 18 fizetési felszólításokban követelt tartozások – vagy akár azok töredéke – ténylegesen behajtható lenne, mivel az adósok többsége fizetéképtelen és az e fizetési felszólítások közlését követően felszámolt „megszűnő és újraalakuló” vállalkozás, amint azt egyébként az Egyesült Királyság is megerősítette, amely erre a körülményre hivatkozott olyan okként, amely igazolja, hogy a 609/2014/EU rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján mentesüljön a megfelelő forrásoknak a Bizottság rendelkezésére bocsátása alól.
- 521 Következésképpen a keresetlevélben a Bizottság köteles volt levonni az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében kért tradicionális saját forrásokból a 2015. január 1. és 2017. október 11. közötti időszak tekintetében a Kínából származó érintett termékek alulértékelt, ezen az időszakban végzett behozatalaira vonatkozó C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt azon tartozásokat, amelyeket az indokolással ellátott véleményben megállapított határidő lejárta előtt elkönyveltek a B-számlán, és amelyekről ennél fogva ezen intézménynek tudomása volt.
- 522 Mivel a keresetlevélben a Bizottság elmulasztotta ezt az összeget levonni, nem lehet helyt adni annak a kérelemnek, amely a tradicionális saját forrásoknak az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében a 2015–2017. évek vonatkozásában szereplő összegek rendelkezésre bocsátására irányul.
- 523 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani a Bizottság arra irányuló kérelmére vonatkozó részében, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy az Egyesült Királyság az uniós jog megsértésével elmulasztotta ezen intézmény rendelkezésére bocsátani a tradicionális saját forrásoknak az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő összegeit.
- 524 Ebben az összefüggésben – amint arra indítványának 312. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott – az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban a Bíróságnak nem feladata, hogy a Bizottság helyébe lépjen azáltal, hogy maga számítja ki az Egyesült Királyság által megfizetendő tradicionális saját források pontos összegeit.
- 525 Noha ugyanis ezen eljárás keretében a Bíróság egészben vagy részben helyt adhat a kereseti kérelmeknek vagy elutasíthatja azokat, a Bíróságnak nem feladata, hogy módosítsa e kérelmek hatályát.
- 526 Mindemellett pontosítani kell, hogy az Egyesült Királyság által megfizetendő tradicionális saját források összegének újraszámítása keretében – amelyet a Bizottságnak a jelen ítélet tiszteletben tartásával kell elvégeznie – ezen intézmény, amint az a jelen ítélet 505. pontjából következik, ezen összeg becslése céljából a jogsértési időszak egészére vagy egy részére nézve alkalmazhatja az OLAF-JRC módszert. A jelen ítélet 475–478. pontjában kifejtetteknek megfelelően azonban – többek között – az OLAF-JRC módszertől vagy az HMRC módszerétől függetlenül alulértékeltnek minősítendő behozatalok „közös mennyiségét” kell alapul vennie. Ezenkívül – tekintettel a jelen ítélet 517–519. pontjában kifejtettekre – a Bizottságnak mindenképp az Egyesült Királyság által a C 18 Breach fizetési felszólításokban követelt azon tartozásokat kell figyelembe vennie, amelyekről az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejárta, azaz 2018. november 24. előtt tudomása volt, és amelyek ebben az időpontban még nem minősülhettek az Unió saját forrásait érintő veszteségeknek. Ezután figyelembe kell vennie az ezen állam által a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokra vonatkozó utólagos beszédési megbízásokban követelt esetleges egyéb tartozásokat is, amelyek szintén nem minősülhetnek az Unió saját forrásait érintő veszteségeknek a Bizottság által a jelen ítélet tiszteletben tartásával elvégzendő újbóli kiszámításuk időpontjában. Végül ezen új számítás során

figyelembe kell venni a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokkal kapcsolatos azon tartozásokat, amelyek vonatkozásában az Egyesült Királyság az e tartozások behajthatóságának lehetetlenségét megállapító határozatot hozott, és amelyek vonatkozásában ez az állam – a 609/2014 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében – mentesül az alól, hogy a megfelelő összegeket a Bizottság rendelkezésére bocsássa.

- 527 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottsággal folytatott lojális együttműködésre irányuló, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt kötelezettség azt vonja maga után, hogy minden tagállam köteles elősegíteni, hogy ez az intézmény teljesítse az EUSZ 17. cikk szerinti azon feladatát, hogy a Szerződések őreként a Bíróság ellenőrzése mellett biztosítsa az uniós jog alkalmazását. Közelebbről: mivel annak biztosítása céljából, hogy a tagállamok megfelelően teljesítsék az Unió saját forrásaival kapcsolatos kötelezettségeiket, a Bizottság nagymértékben a tagállamok által szolgáltatott információkra támaszkodik, a tagállamok kötelesek – észszerű feltételek mellett – a Bizottság rendelkezésére bocsátani az igazoló és más hasznos dokumentumokat annak érdekében, hogy a Bizottság megvizsgálhassa, hogy bizonyos összegek saját forrásokként az Unió költségvetésébe tartoznak-e, és ha igen, milyen mértékben (lásd ebben az értelemben: 2002. március 7-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. és 91. pont; 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65. pont).
- 528 Ehhez hozzá kell fűzni továbbá, hogy – figyelemmel a kilépési megállapodásnak a jelen ítélet 119–121. pontjában felidézett rendelkezéseire is – a jelen ítélet 526. pontjában említett új számítás eredménye kötelezettségszegés megállapítása iránti olyan eljáráshoz vezethet, amelynek végén a Bíróságot fel lehetne kérni annak meghatározására, hogy az Egyesült Királyság megsértette-e az uniós jogból eredő kötelezettségeit azáltal, hogy nem bocsátotta az uniós költségvetés rendelkezésére a saját források azon összegét – és az ahhoz kapcsolódó késedelmi kamatokat –, amely az említett számítás eredményeként kapott összeg egészének vagy egy részének felel meg, és amelynek megfizetését a Bizottság követeli.
- 8) *A saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámításához alkalmazandó árfolyamról*
- 529 Végül a saját forrásokat érintő veszteségek kiszámítására alkalmazandó átváltási árfolyamot illetően az Egyesült Királyság előadja, hogy mivel az Unió saját forrásait GBP-ben számolja el, a tőle követelhető egyetlen összeg egy olyan, GBP-ben kifejezett összeg, amelyet akkor fizettek volna, amikor az összegeket a Bizottság részére meg kellett volna fizetni. Kizárólag az ezen intézmény követelésének alapjául szolgáló ügyletek időpontjában alkalmazandó GBP-euró átváltási árfolyam a releváns, és nem az az árfolyam, amely abban az időpontban alkalmazandó, amikor a Bíróság megállapítja az Egyesült Királyságnak a saját forrásokat érintő veszteségekért fennálló felelősségét. Ebből következik, hogy a keresetlevélben a Bizottság nem követelhetette a saját források euróban kifejezett összegét, hanem azt GBP-ben kellett volna feltüntetnie.
- 530 A Bizottság azt állítja, hogy mivel a saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámítása a tagállamok által szolgáltatott, majd pedig a Surveillance 2 adatbázisban rögzített adatokon alapul, az ekként közölt összegeket – az Uniós Vámkódex 53. cikkének (1) bekezdésével és a 2454/93 rendelet 48. cikkének (1) bekezdésével összhangban – az érintett hónap utolsó előtti napját megelőzően az EKB által megállapított legutolsó átváltási árfolyam alkalmazásával automatikusan átváltják euróra.

- 531 A Bizottság következképpen egyetért az Egyesült Királysággal abban, hogy a releváns árfolyam nem a jelen ítélet meghozatalának időpontjában alkalmazandó árfolyam, hanem az, amelyet a jogsértési időszakban a saját forrásokat érintő veszteségeket eredményező különféle érintett behozatok elvégzésekor kellett alkalmazni.
- 532 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottsággal szemben nem lehet felhozni, hogy az Unió Vámkódex 53. cikkének (1) bekezdésével és a végrehajtási rendelet 48. cikkének (1) bekezdésével összhangban az érintett behozatok elvégzésének időpontjában irányadó árfolyamot alkalmazta oly módon, hogy átváltotta euróra a GBP-ben kifejezett vámösszegeket. Ezzel ugyanis nem becsülte túl a keresetlevélben a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek címén követelt összegeket azon összegekhez képest, amelyeket akkor követelt volna, ha azokat GBP-ben fejezték volna ki. Ennélfogva semmi akadály nem volt annak, hogy a Bizottság a keresetlevélben ezen összegeket euróban, nem pedig GBP-ben fejezze ki. Ezen túlmenően, amikor a Bizottság újra kiszámítja a tradicionális saját források Egyesült Királyság által megfizetendő összegét, alkalmazhatja a GBP-ben kifejezett említett összegek euróra történő átváltásának e módszerét.

9) Végekvetkeztetés

- 533 A fenti megfontolásokra figyelemmel helyt kell adni a második jogalap azon részének, amelyben az az első kereseti kérelem első bekezdésében szereplő kérelemre vonatkozik, és ennélfogva meg kell állapítani, hogy az Egyesült Királyság – mivel nem bocsátotta rendelkezésre az érintett behozatokra vonatkozó tradicionális saját források helyes összegét – nem teljesítette a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkéből, az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkéből, valamint a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkéből eredő kötelezettségeit. Ezzel szemben ezt a jogalapot el kell utasítani abban a részében, amelyben az az első kereseti kérelem harmadik bekezdésében szereplő, arra irányuló kérelemre vonatkozik, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek beszedési költségekkel csökkentett, a Bizottság rendelkezésére bocsátandó összegei a következő összegeknek felelnek meg:

- 2017-ben 496 025 324,30 euró (2017. október 11-ig);
- 2016-ban 646 809 443,80 euró;
- 2015-ben 535 290 329,16 euró;
- 2014-ben 480 098 912,45 euró;
- 2013-ban 325 230 822,55 euró;
- 2012-ben 173 404 943,81 euró;
- 2011-ben 22 777 312,79 euró).

3. A héára vonatkozó szabályozásból eredő kötelezettségek és a megfelelő saját forrás ok rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettségek megsértéséről

a) A felek érvelése

- 534 Az első kereseti kérelem első és második bekezdésében foglalt kifogások némelyikére vonatkozó harmadik jogalapban a Bizottság azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy – a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkének, az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkének, a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkének, valamint az 1553/89 rendelet 2. cikkének megsértésével, következésképpen az EUMSZ 325. cikkéből, valamint a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontjából, 83. cikkéből, 85–87. cikkéből, valamint 143. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek megsértésével – nem bocsátotta a rendelkezésére a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalok tekintetében a héából származó saját források helyes összegét.
- 535 Ami elsősorban a jogsértési időszakban a 40-es eljárás kódú vámeljárást keretében az Egyesült Királyságba behozott érintett termékeket illeti, a Bizottság emlékeztet arra, hogy a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének d) pontjával és 85–87. cikkével összhangban az említett eljárás keretében a héát az import szerinti tagállam veti ki, és hogy az adóalap a vámértékből, a vámokból és a járulékos költségekből áll.
- 536 A Bizottság azt állítja, hogy mivel az Egyesült Királyság vámhatóságai – az EUMSZ 325. cikk és az uniós vámszabályozás megsértésével – nem biztosították, hogy a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalok vámértékét helyesen határozzák meg, figyelemmel lényegében az e termékek vámkezelése előtti tényleges vámellenőrzési intézkedések elvégzésének elmulasztására, e hatóságok a héaalapot sem helyesen határozták meg.
- 537 Következésképpen nem a teljes fizetendő héát szedték be, aminek az lett a következménye, hogy – a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkének, az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkének, a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkének, valamint az 1553/89 rendelet 2. cikkének megsértésével – szintén nem a megfelelő összegeket vették figyelembe a héából származó saját források alapjának meghatározásakor, valamint hogy e források összességét nem bocsátották a Bizottság rendelkezésére.
- 538 Másodsorban a 42-es eljárás kódú vámeljárást illetően a Bizottság emlékeztet arra, hogy az OLAF jelentése szerint 2016-ban az érintett áruk 87%-át e vámeljárást keretében hozták be az Egyesült Királyságba, és hogy ezt a vámeljárást az jellemzi, hogy a vámokat az import szerinti, míg a héát a rendeltetési hely szerinti tagállamban kell fizetni.
- 539 A Bizottság arra hivatkozik, hogy mivel e behozatalokat illetően a héaalap – a 2006/112 irányelv 83. cikkének megfelelően – a termék, illetve a hasonló termék beszerzési ára, vagy beszerzési ár hiányában az az értékesítés időpontjában meghatározott önköltségi ár, az érintett áruk vámértékének – az Egyesült Királyság hatóságai által végzett nem megfelelő vámellenőrzések miatti – helytelen meghatározása következtében az ezen áruk után a rendeltetési tagállam által beszedendő héát szintén tévesen számították ki, így nem a héa teljes összegét szedték be, ekként pedig megfosztották az Uniót az ezen adóból származó saját forrásainak egy részétől.

- 540 A Bizottság szerint az Egyesült Királyság – mivel nem tette meg a megfelelő intézkedéseket a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében fizetendő héa beszedésének biztosítása céljából – veszélyeztette a többi tagállam hatóságainak az ezen adó beszedésére irányuló képességét, és megakadályozta, hogy ezek a tagállamok az említett adóból származó megfelelő saját forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsássák.
- 541 Az Egyesült Királyság előadja, hogy mivel a héából származó saját forrásokat az 1553/89 rendeletnek megfelelően az ezen adóból származó nettó bevétel alapján számítják ki, a behozatali vagy beszerzési héa összege nem eredményezi az említett adóból származó nettó bevétel módosulását, mivel azt az importáló vagy vevő adóalany az érintett termékek vizonteladása során visszaigényelheti.
- 542 A 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalok vonatkozásában nem állhatnak fenn héaveszteségek, mivel a termékek végső rendeltetési helye szerinti tagállamban a kiskereskedő e tagállam adóhatóságának a végső fogyasztó által ténylegesen kifizetett teljes ellenértéket bejelenti.
- 543 Amint azt az OLAF jelentése megerősíti, az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás nem annak tudható be, hogy téves a héa abban a tagállamban megfizetett és levont összege, amelybe a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében az érintett árukat behozták, hanem annak, hogy ezt az adót nem fizetik meg az ezen áruk rendeltetési helye szerinti tagállamban, mivel azok eltűntek, és jogellenes és titkos kereskedelem tárgyát képezik.
- 544 A 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokat illetően az Egyesült Királyság emellett arra hivatkozik, hogy nincs olyan jogalap, amely alapján felelősségre lehetne vonni egy tagállamot a valamely másik tagállamban elszenvedett, a héából származó saját forrásokat érintő veszteségekért.
- 545 Az Egyesült Királyság továbbá előadja, hogy nincs ténybeli alapja annak az állításnak, amely szerint a héából származó saját forrásokat érintő veszteségekért állítólag felelős volna. Így ténybelileg megalapozatlan a Bizottság azon állítása, amely szerint az Egyesült Királyság megakadályozott más tagállamokat abban, hogy beszedjék ezt az adót. Az Egyesült Királyság által az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás elleni küzdelem céljából megtett általános intézkedéseken kívül ugyanis ez az állam a 42-es eljárás kódú vám eljárás visszaélés szerű alkalmazása elleni küzdelmet szolgáló különleges intézkedéseket is tett, önállóan és más tagállamokkal együttműködve egyaránt. E tekintetben az Egyesült Királyság azt állítja, hogy a Badminton, az Octopus, a Samurai és a Breach művelet keretében intézkedéseket tett a héából származó saját források más tagállamokban bekövetkező veszteségeinek megelőzésére.

b) A Bíróság álláspontja

- 546 Elsősorban a Bizottság azon állítását kell megvizsgálni, amely szerint az Egyesült Királyságban végzett nem hatékony vámellenőrzések miatt – az EUMSZ 325. cikk és az uniós vámszabályozás megsértésével – ezen állam hatóságai nem határozták meg helyesen a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokkal kapcsolatos héa alapját, így ezt az adót nem teljes egészében szedték be ebben az államban.
- 547 E tekintetben először is a 40-es eljárás kódú vám eljárás keretében végzett azon érintett behozatalokat illetően, amelyek esetében az Egyesült Királyságban a vámokat és a héát egyaránt le kellett volna vonni, meg kell állapítani, hogy a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének

d) pontja, valamint 85–87. cikke értelmében, amennyiben a héát a behozatalkor kell megfizetni, ezen adó tekintetében az adóalapot úgy kell meghatározni, hogy az a vámérték, amelyhez hozzá kell adni a vámokat és más adókat, valamint a járulékos költségeket.

- 548 Ebből következik, hogy a tényleges értéknél alacsonyabb szinten bejelentett vámérték – ha azt a vámhatóságok nem vitatják, és nem a helyes szinten állapítják meg – szükségképpen azt vonja maga után, hogy a héaalapot sem helyesen határozták meg, ily módon pedig, az előző pontban említett rendelkezések megsértésével, nem lehet ezt az adót a teljes összegében beszedni.
- 549 Következésképpen az Egyesült Királyság vámhatóságai által végzett vámellenőrzések nem megfelelő jellege mind az érintett áruk vámértékének, mind pedig az érintett behozatalok héaalapjának téves meghatározásához vezetett, amivel kapcsolatban meg kell állapítani ezen állam felelősségét.
- 550 Következésképpen a 40-es eljárás kódú vámeljárás keretében a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokat illetően meg kell állapítani a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdése d) pontjának, valamint 85–87. cikkének a Bizottság által hivatkozott megsértését.
- 551 Másodszor, a 42-es eljárás kódú vámeljárás keretében a jogsértési időszakban végzett azon érintett behozatalokat illetően, amelyek esetében – a 2006/112 irányelv 138. cikkének (1) bekezdésében és (2) bekezdésének c) pontjában, valamint 143. cikke (1) bekezdésének d) pontjában és (2) bekezdésében előírt mentességi mechanizmus alapján – az Egyesült Királyságban csak vámot kellett fizetni, a héát pedig az érintett áruk rendeltetési tagállamában kellett megfizetni, emlékeztetni kell arra, hogy az érintett termékek túlnyomó többségét – azaz az OLAF jelentése szerint 2016-ban a teljes mennyiség 87%-át – e vámeljárás keretében hozták be, és hogy az alulértékeléssel elkövetett, szóban forgó csalás egyik alapvető jellemzője az volt, hogy ezeket a termékeket általában jogellenes és titkos kereskedelemre szánták, így a rendeltetési tagállamban a végső fogyasztónak egyáltalán nem számították fel a héát, ekként pedig ezt az adót általában meg sem fizették.
- 552 A 42-es eljárás kódú vámeljárás keretében a héaalap nem az érintett termékek vámértékén alapul, mint a 40-es eljárás kódú vámeljárás esetében, hanem – a 2006/112 irányelv 2. cikk (1) bekezdése b) pontjának, 83. cikkének, 138. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése c) pontjának, valamint 143. cikke (1) bekezdése d) pontjának és (2) bekezdésének megfelelően – az említett áruknak a végső rendeltetési helyük szerinti tagállamban kiszámlázott vételárára.
- 553 Következésképpen a jelen ügyben az érintett áruk rendeltetési helye szerinti tagállamok hatóságainak, és nem az Egyesült Királyságnak – mint az import szerinti tagállamnak – a feladata volt biztosítani, hogy a héaalapot helyesen határozzák meg annak érdekében, hogy a Közösségen belüli szóban forgó beszerzések után fizetendő héa teljes összegét megfizessék.
- 554 Mivel a 42-es eljárás kódú vámeljárás keretében nincs kapcsolat az érintett áruk vámértéke és az érintett behozatalok héaalapja között, az import szerinti tagállam, az Egyesült Királyság amiatt fennálló esetleges felelőssége, hogy – az ezen áruk bejelentett vámértékének pontosságát illetően a vámhatóságai által végzett ellenőrzések nem megfelelő jellege miatt – a vámokat nem szedték be hatékonyan és teljes összegben, főszabály szerint nem terjeszthető ki a héának egy másik tagállam, azaz a rendeltetési tagállam területén való hatékony és teljes összegben való beszédésének elmaradása miatt.

- 555 A Bizottság ezenkívül nem állította kifejezetten, és ennél fogva nem is bizonyította, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai nem vizsgálták megfelelően azon tájékoztatási kötelezettségek tiszteletben tartását, amelyekről a 2006/112 irányelv 138. cikkének (1) bekezdésében előírt mentesség alkalmazása – ezen irányelv 138. cikkének (2) bekezdése értelmében – függ.
- 556 Következésképpen a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében az érintett behozatalok héa alapja helyes meghatározásának biztosítására irányuló ellenőrzések esetleges elégtelenségét – amennyiben az bizonyítást nyer – elsősorban az említett áruk végső rendeltetési helye szerinti tagállam vámhatóságainak kellene felróni.
- 557 El kell utasítani a Bizottság azon érvelését is, amely szerint az Egyesült Királyság – mivel nem tette meg a 2006/112 irányelv 143. cikkének (1) bekezdésében előírt mentességi mechanizmus szerint a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében megfizetendő héa beszedésének biztosításához szükséges intézkedéseket – megakadályozta más tagállamok hatóságait abban, hogy helyesen határozzák meg az érintett behozatalok héa alapját, és így beszedjék ezen adó teljes összegét.
- 558 Ugyanis még annak feltételezése esetén is, hogy – amint azt a Bizottság állítja – a héából származó saját forrásokot érintő, más tagállamokban bekövetkező veszteségek megelőzése érdekében a Badminton, az Octopus, a Samurai és a Breach művelet során az Egyesült Királyság által megtett különféle intézkedések végül is csak korlátozott hatással voltak e veszteségek megelőzésére, ebből nem következik – és a Bizottság mindenesetre nem is bizonyítja –, hogy ez az állam megakadályozta volna a rendeltetési tagállamok hatóságait abban, hogy helyesen számítsák ki a héa összegét, és hogy ezen adó teljes összegét beszedjék.
- 559 Noha – amint az többek között az OLAF jelentéséből kitűnik – az érintett bűnszervezetek csalárd módon vették igénybe a 42-es eljárás kódú vám eljárást annak érdekében, hogy az érintett áruk rendeltetési helye szerinti tagállamokban nagy léptékben elkerüljék a héa megfizetését, és ez minden kétséget kizáróan jelentős pénzügyi veszteségeket okozott mind a tagállamok, mind pedig maga az Unió számára, nem lehet kizárólag az Egyesült Királyság felelősségét megállapítani az ellenőrzések e csalást és az abból eredő héaveszteségeket lehetővé tevő elégtelensége miatt.
- 560 Amint arra indítványának 351. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott, az ilyen csalást és az abból eredő pénzügyi veszteségeket az e vám eljárással kapcsolatban a tagállamok által alkalmazott ellenőrzések hiányosságainak jól ismert problematikája összefüggésében kell értékelni, amely hiányosságokat a csalás elkövetői teljes mértékben kihasználtak, és amelyeket a Számvevőszék több alkalommal, többek között a 24/2015. sz. különjelentésében is elítélt.
- 561 Következésképpen a 42-es eljárás kódú vám eljárás keretében a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokat illetően el kell utasítani a Bizottság azon állítását, amely szerint az Egyesült Királyság nem teljesítette a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjából, 83. cikkéből, 138. cikkének (1) bekezdéséből és (2) bekezdésének c) pontjából, valamint 143. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.
- 562 Másodsorban a Bizottság azon állítását kell megvizsgálni, amely szerint mivel az Egyesült Királyságban a jogsértési időszakban az érintett behozatalok tekintetében végzett vámellenőrzések elégtelensége miatt ezen állam vámhatóságai az érintett áruk tekintetében nem helyesen határozták meg e behozatalok héa alapját, és így nem a megfizetendő adó teljes összegét szedték be, az említett állam – a 2007/436 határozat és a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkének, az

1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkének, a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkének, valamint az 1553/89 rendelet 2. cikkének megsértésével – nem bocsátotta ezen intézmény rendelkezésére a héából származó saját források megfelelő összegét.

- 563 Mivel ez a kifogás azon az előfeltevésen alapul, hogy az Egyesült Királyság nem teljesítette a héára vonatkozó uniós jogból eredő azon kötelezettségeit, hogy helyesen határozza meg az említett behozatalok adóalapját, és beszedje a megfizetendő héa teljes összegét, azt csak a 40-es eljáráskódú vámeljárási keretében végzett érintett behozatalok vonatkozásában kell vizsgálni, amennyiben a fentiekből az következik, hogy ezen előfeltevés csak e behozatalokat illetően igazolt, a 42-es eljáráskódú vámeljárási keretében végzett behozatalokat illetően azonban nem.
- 564 E tekintetben először is fel kell idézni az Unió saját forrásai rendszerének bizonyos jellemzőit kifejezetten a héából származó forrásokat illetően.
- 565 A jelen ügyben alkalmazandó 2007/436 határozat és 2014/335 határozat 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően az Unió saját forrásai – a tradicionális saját forrásokon kívül – magukban foglalják az uniós szabályok alapján megállapított harmonizált héaalapra vonatkozó egységes kulcs alkalmazásából származó bevételeket is.
- 566 Ezen túlmenően az 1553/89 rendelet 2. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a héából származó saját források alapját a 2006/112 irányelv 2. cikkében említett adóköteles ügyletek alapján kell meghatározni.
- 567 Az e rendelet rendelkezéseiben előírt különféle kiigazítások sérelme nélkül, a rendelet 3. cikke előírja, hogy a héasajátforrás alapjának egy adott naptári évre történő kiszámítása úgy történik, hogy elosztjuk a tagállam által a tárgyévben beszedett összes nettó héabevételt az ugyanazon évben alkalmazott héamérték súlyozott átlagával, amennyiben a tagállam egynél több héamértéket alkalmaz e felosztáshoz (2011. november 15-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-539/09, EU:C:2011:733, 67. pont).
- 568 Az Unió saját forrásainak rendszere a héából származó forrásokat illetően arra irányul, hogy a tagállamok terhére létrehozza azt a kötelezettséget, hogy saját forrásokként a Bizottság rendelkezésére bocsássák az ezen adó címén beszedett összegek egy részét (lásd ebben az értelemben: 2011. november 15-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-539/09, EU:C:2011:733, 71. pont).
- 569 Ily módon közvetlen kapcsolat áll fenn egyrészt a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartása melletti beszédése, másrészt pedig a héából származó megfelelő források Bizottság rendelkezésére bocsátása között, mivel az előbbi beszédését érintő bármiféle mulasztás potenciálisan e források csökkenéséhez vezet (2011. november 15-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-539/09, EU:C:2011:733, 72. pont).
- 570 A Bíróság azt is megállapította, hogy a tagállamok feladata, hogy biztosítsák az Unió saját forrásainak – köztük a héából származó saját forrásoknak – a hatékony és teljes összegben való beszédését, és hogy ennek alapján az említett tagállamoknak be kell szedniük a saját forrásoknak megfelelő azon összegeket, amelyeket csalás révén elvontak az uniós költségvetésből (lásd ebben az értelemben: 2017. december 5-i M. A. S. és M. B. ítélet, C-42/17, EU:C:2017:936, 32. pont).

- 571 A jelen ügyben, ami a 40-es eljárás kódú vám eljárás keretében a jogsértési időszakban végzett érintett behozatalokat illeti, a jelen ítélet 550. pontjában megállapításra került, hogy mivel az Egyesült Királyság vámhatóságai elmulasztották elvégezni az érintett termékek helyes vámértékének meghatározásához szükséges ellenőrzéseket, ekként pedig nem biztosították a megfizetendő vámok hatékony és teljes összegben való beszedését, az e behozatalokra vonatkozó héa teljes összegét sem szedték be ténylegesen, tekintettel arra, hogy az említett behozatalok héa alapját helytelen vámértékek alapján számították ki, amennyiben azok alacsonyabbak voltak az érintett termékek tényleges értékénél.
- 572 Amint azonban arra indítványának 344. pontjában a főtanácsnok is lényegében rámutatott, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyítja a jogilag megkövetelt módon, hogy ténylegesen a héából származó saját forrásokat érintő veszteségeket okozott az, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai elmulasztották biztosítani a héa hatékony és teljes összegben való beszedését ugyanezen behozatalok során.
- 573 Ugyanis – a jelen ítélet 567. pontjában megállapítottaknak megfelelően – az 1553/89 rendelet 3. cikke előírja, hogy a héából származó források alapját lényegében úgy kell kiszámítani, hogy a tagállam által a tárgyévben beszedett összes nettó héa bevételt elosztják az ugyanazon évben alkalmazott héamértékkel.
- 574 Márpedig még ha a 40-es eljárás kódú vám eljárás keretében végzett érintett behozatalokat illetően az importőrök nem is fizették meg a héa teljes összegét, mivel e behozatalok héa alapja túl alacsony volt, ez nem szükségszerűen érintette a nettó héa bevételeket.
- 575 Az importőrök ugyanis – az érintett termékeket értékesítő, az értéklánc következő szintjén elhelyezkedő gazdasági szereplőkhöz hasonlóan – visszaigényelhetik az általuk megfizetett héát, mielőtt a termékeket kiszámláznák a végső fogyasztónak. Ennélfogva a végső fogyasztónak kiszámlázott ártól függ az a kérdés, hogy a nettó héa bevételt érinti-e az említett behozatalok alulértékelése.
- 576 Következésképpen pusztán az érintett termékek vámértéke alulértékelésének megállapítása nem jár szükségszerűen azon adóalap csökkenésével, amelyből kiindulva a héából származó saját forrásokat kiszámítják.
- 577 A fenti megfontolásokra tekintettel a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdése d) pontjának, valamint 85–87. cikkének megsértésére alapított részében helyt kell adni a harmadik jogalapnak, az ezt meghaladó részében pedig el kell utasítani.

4. Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködési kötelezettség megsértéséről

a) A felek érvelése

- 578 A második kereseti kérelemben felhozott kifogásban a Bizottság azzal érvel, hogy az Egyesült Királyság – mivel nem bocsátotta rendelkezésére a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározásához szükséges valamennyi információt, továbbá mivel a kérésének megfelelően nem közölte az HMRC jogi szolgálata véleményének tartalmát, illetve a megállapított vámtartozások törléséről szóló határozatok indoklását – nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből, valamint a 608/2014 rendelet 2. cikkének (2) bekezdéséből és (3) bekezdésének d) pontjából eredő kötelezettségeit.

- 579 E tekintetben a Bizottság elsősorban azt rója fel az Egyesült Királyságnak, hogy megtagadta az HMRC jogi szolgálata véleménye másolatának, illetve a jogi értékelés tartalmára vonatkozó bármely más olyan információnak az átadását, amely a Snake közös vámügyi művelet során megállapított vámtartozások törléséhez vezetett, azzal az indokkal, hogy ez a jogi értékelés bizalmas, és az ügyvéd és ügyfele közötti érintkezés védelme alá tartozik.
- 580 A Bizottság másodsorban azt állítja, hogy az Egyesült Királyság vámhatóságai nem közölték a szolgálatai által a megfizetendő tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározásához szükséges információkat.
- 581 Az Egyesült Királyság erre azt válaszolja, hogy – amint azt a pert megelőző eljárás során már jelezte – a C 18 Snake fizetési felszólításokban megállapított tartozások törlésére nem valamiféle jogi vélemény alapján került sor, amely nem is létezett, hanem az HMRC vámellenőrzésekre és vámügyi jogorvoslatra hatáskörrel rendelkező független szolgálata által hozott határozatok alapján. E szolgálat – a Bizottsággal közölt – e határozatokban megjelölt okokból törölte ezeket a fizetési felszólításokat.
- 582 Egyébiránt a Bizottság – e nem létező jogi vélemény vele való közlésének elmulasztásával kapcsolatos ezen állításon kívül – nem tudott általánosságban semmi mást felróni az Egyesült Királysággal szemben a jóhiszemű együttműködési kötelezettségét illetően azon az alapon, hogy ez az állam nem közölte az említett intézménnyel a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározásához szükséges összes információt.

b) A Bíróság álláspontja

- 583 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy bár a második kereseti kérelemben a Bizottság – az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének megsértésén felül – a 608/2014 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének és (3) bekezdése d) pontjának megsértésére hivatkozik, a kereset indokolásában ez az intézmény nem fejtette ki, hogy az Egyesült Királyság hogyan sértette meg ezt az utóbbi rendelkezést, így az e kereseti kérelemben foglalt kifogást csak az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésére tekintettel kell megvizsgálni.
- 584 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a lojális együttműködés EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt elvéből az következik, hogy a tagállamoknak meg kell hozniuk valamennyi olyan intézkedést, amely alkalmas az uniós jog hatályának és hatékonyságának biztosítására (2019. október 31-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-391/17, EU:C:2019:919, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 585 Ezenkívül a Bíróság megállapította, hogy az EUSZ 17. cikk (1) bekezdése értelmében a Bizottság által a Szerződések őreként játszott szerepnek megfelelően ezen intézmény feladata gondoskodni arról, hogy a tagállamok megfelelően teljesítsék az Unió saját forrásaival kapcsolatos kötelezettségeiket (2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65. pont), valamint hogy az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése értelmében a tagállamok kötelesek elősegíteni, hogy a Bizottság teljesítse ezt a felügyeleti feladatot (lásd ebben az értelemben: 2002. március 7-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. pont).
- 586 Egyebekben, amennyiben – és ez a helyzet az Unió saját forrásaival kapcsolatos kötelezettségeik tagállamok általi megfelelő teljesítésének a Bizottság általi felügyeletét illetően – ez az intézmény nagymértékben függ a tagállamok által szolgáltatott információktól, a tagállamok kötelesek

észszerű feltételek mellett az említett intézmény rendelkezésére bocsátani a hasznos igazoló iratokat és más dokumentumokat annak érdekében, hogy a Bizottság megvizsgálhassa, hogy az Unió saját forrásait e kötelezettségek tiszteletben tartása mellett megfelelően rendelkezésre bocsátották-e (lásd ebben az értelemben: 2002. március 7-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. és 91. pont).

- 587 A jelen ügyben a Bizottság azt rója fel az Egyesült Királysággal szemben, hogy nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt lojális együttműködési kötelezettségét, mivel nem nyújtott be a Bizottságnak kellő időben egyrészről a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt tartozások kiszámítására vonatkozó minden olyan információt, amelyek közlését a Bizottság többször kérte tőle, és amelyek szükségesek voltak a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámításához, másrészről pedig az HMRC jogi szolgálatának véleményét, illetve a C 18 Snake fizetési felszólításokat törölő határozatok indokolását.
- 588 E tekintetben nem vitatott, hogy az Egyesült Királyság – a pert megelőző eljárás során mindvégig – azzal az indokkal tagadta meg egy, a saját hatóságai által több alkalommal „jogi véleménynek” minősített dokumentum benyújtását, hogy azt szakmai titoktartás védi.
- 589 A Bizottság kifejti, hogy azért kérte e dokumentum benyújtását, mert úgy értelmezte, hogy az tartalmazza azon okok jogi elemzését, amelyek alapján az Egyesült Királyság törölte a C 18 Snake fizetési felszólításokat.
- 590 Ezt követően azonban – konkrétan a 2018. áprilisi 18–11–1. sz. ellenőrző látogatás során, valamint a felszólító levélre 2018. június 22-án adott válaszában – az Egyesült Királyság azt állította, hogy nem létezik ilyen „jogi vélemény”, és hogy a fizetési felszólítások törléséről szóló határozatokban említett okok alapján törölte a C 18 Snake fizetési felszólításokat, amely határozatokat egy független szerv, jelesül az HMRC vámellenőrzésekkel és vámügyi jogorvoslatokkal foglalkozó szolgálata hozott az említett fizetési felszólítások ellen benyújtott jogorvoslatokkal kapcsolatos eljárások során. Az Egyesült Királyság szerint e határozatokból kitűnik, hogy az említett fizetési felszólításokat lényegében azon az alapon törölték, hogy az érintett behozatalokat illetően semmilyen kielégítő újraértékelési módszer alkalmazása nem volt igazolt.
- 591 A Bizottság azt állítja, hogy a C 18 Snake fizetési felszólítások törléséről szóló 24 határozat közül 6 határozatnak – a 18–11–1. sz. ellenőrző látogatás során megszerzett – másolatából nem tudta megérteni e fizetési felszólítások törlésének az okait.
- 592 Az ellenkérelemben az Egyesült Királyság hozzáfűzte, hogy létezik az HMRC jogi szolgálatának a véleménye, de az nem a C 18 Snake fizetési felszólítások törlésének alapjául szolgáló okokra, hanem kizárólag a bizonyos gazdasági szereplőkkel szemben indított felszámolási eljárásokra vonatkozik. Ezt a véleményt azonban védi a szakmai titoktartás.
- 593 Azt is meg kell állapítani, hogy a pert megelőző eljárás során az Egyesült Királyság vámhatóságai közölték, hogy a C 18 Snake fizetési felszólítások érvényessége kétségbe vonható, mivel ezekben az felszólításokban a korrigált átlagárat alkalmazták az érintett termékek vámértékének meghatározásához, továbbá mivel az érintett vállalkozásokkal közölt említett felszólítások alapján nem lehet közvetlen kapcsolatot megállapítani a követelt vámok és az érintett egyedi vámáru-nyilatkozatok között.

- 594 A Bírósághoz benyújtott iratokból az is kitűnik, hogy a Bizottság többször is kérte az Egyesült Királyságot, hogy közölje vele a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt tartozásokra vonatkozó számítások részleteit, mivel ezek az adatok szükségesek voltak annak vizsgálatához, hogy ezek a tartozások megfelelően tükrözik-e az e felszólításokkal érintett behozatalokkal kapcsolatos saját forrásokat érintő veszteségének összegét.
- 595 A Bizottság kifejti, hogy mivel nem rendelkezett ezekkel az adatokkal, vélelmezte – anélkül, hogy ezt az Egyesült Királyság a pert megelőző eljárás során kiigazította volna –, hogy a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt vámokat az elfogadható minimális ár alapján számították ki, és hogy ezért azokat nyilvánvalóan túl alacsony szinten állapították meg. Ennek alapján követelte a keresetlevélben a 2011 novemberétől 2014 novemberéig tartó időszakot illetően a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségeknek nem az e fizetési felszólítások alapján, hanem az OLAF-JRC módszer alapján kiszámított összegeit, amely módszer keretében ily módon figyelembe vette az elfogadható minimális árnál alacsonyabb árakon végzett valamennyi behozatalt, és azokhoz a korrigált átlagárral azonos értéket rendelte.
- 596 A Bizottság kifejti, hogy a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt tartozások kiszámításának részleteit az Egyesült Királyság végül a viszonyválasz mellékletében nyújtotta be, ami lehetővé tette annak megállapítását, hogy az érintett behozatalokat nem az elfogadható minimális ár, hanem a korrigált átlagár alapján újraértékeljék, továbbá ami lehetővé tette annak megállapítását, hogy közvetlen kapcsolat áll fenn a követelt vámok és az érintett egyedi vámáru-nyilatkozatok között.
- 597 A Bíróság által e tekintetben feltett kérdésre válaszul az Egyesült Királyság kifejtette, hogy hatóságai a 2017. novemberi ellenőrző látogatást követően nem tagadták meg e számítások részleteinek a Bizottsággal való közlését, de ezen alkalommal nem férhettek hozzá azokhoz. E számításokat nem sokkal az ellenkérelem 2019 júniusában történt benyújtása előtt „fedezték fel újra”. Ezt követően sok időre és erőforrásra lett volna szükség ahhoz, hogy elemezzék és kezeljék az adatgyűjtés során ily módon megszerzett információk igen nagy mennyiségét, így az Egyesült Királyság azokat a viszonyválasz benyújtása előtt nem tudta volna benyújtani.
- 598 Mindezen tényállási elemekre és a jelen ítélet 584–586. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban szereplő elvekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az Egyesült Királyság nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt lojális együttműködési kötelezettségét, mivel nem nyújtotta be kellő időben egyrészt a C 18 Snake fizetési felszólításokban követelt tartozások kiszámítására vonatkozó minden olyan információt, amelyek közlését a Bizottság többször kérte tőle, és amelyek szükségesek voltak a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének kiszámításához, másrészt pedig a C 18 Snake fizetési felszólításokat törölő határozatok indokolását, amelyek közlését a Bizottság szintén többször kérte.
- 599 Ezzel szemben nem szükséges határozni arról a kérdésről, hogy az Egyesült Királyság megsértette-e a lojális együttműködési kötelezettségét azzal, hogy megtagadta az HMRC jogi véleményének a benyújtását. Elegendő ugyanis megállapítani, hogy – mivel a második kereseti kérelem második részében „vagy” kötőszó szerepel – az Egyesült Királyság mindenképpen megsértette ezt a kötelezettséget, mivel nem közölte kellő időben a C 18 Snake fizetési felszólítások törléséről szóló határozatok indokolását.
- 600 Következésképpen – a jelen ítélet 599. pontjában kifejtettekre is figyelemmel – az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének megsértésére alapított részében helyt kell adni a második kereseti kérelemben felhozott kifogásnak.

- 601 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az alábbiakat kell megállapítani:
- mivel az Egyesült Királyság nem a vámok helyes összegét írta jóvá, és nem bocsátotta rendelkezésre az érintett behozatalokhoz kapcsolódó tradicionális saját források helyes összegét, nem teljesítette a 2014/335 határozat 2. és 8. cikkéből, a 2007/436 határozat 2. és 8. cikkéből, a 609/2014 rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkéből, az 1150/2000 rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkéből, valamint az Unió Vámkódex 105. cikkének (3) bekezdéséből és a Közösségi Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit annak következtében, hogy megsértette az EUMSZ 325. cikkéből, az Unió Vámkódex 46. cikkéből, a Közösségi Vámkódex 13. cikkéből, a 2454/93 rendelet 248. cikkének (1) bekezdéséből, a végrehajtási rendelet 244. cikkéből, továbbá a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének d) pontjából, valamint 85–87. cikkéből eredő kötelezettségeit;
 - és mivel az Egyesült Királyság nem közölte a Bizottsággal a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározásához szükséges valamennyi információt, és a Bizottság kérésével ellentétben nem közölte a megállapított vámtartozások törléséről szóló határozatok indokolását, nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.
- 602 A Bíróság a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

A költségekről

- 603 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit, kivéve ha a Bíróság az ügy körülményei alapján indokoltnak tartja, hogy az egyik fél a saját költségein kívül az ellenérdekű fél költségeinek egy részét is viselje.
- 604 A jelen ügyben – az ügy körülményeire figyelemmel – az Egyesült Királyságot, mivel kérelmei alapvető része tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság költségei négyötödének viselésére. A Bizottság viseli saját költségeinek egyötödét.
- 605 Az említett eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján – amely szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket – a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Görög Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) Mivel Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága nem a vámok helyes összegét írta jóvá, és nem bocsátotta rendelkezésre a bizonyos, Kínából származó textiltermékek és lábbelik behozatalaihoz kapcsolódó tradicionális saját források helyes összegét, nem teljesítette az Európai Unió saját forrásainak rendszeréről szóló, 2014. május 26-i 2014/335/EU, Euratom tanácsi határozat 2. és 8. cikkéből, az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat 2. és 8. cikkéből, a 2016. május 17-i (EU, Euratom) 2016/804 tanácsi rendelettel módosított, a tradicionális, a héa- és a GNI-alapú saját források rendelkezésre bocsátásának módszereiről és eljárásáról, valamint a készpénzigények teljesítését célzó

intézkedésekről szóló, 2014. május 26-i 609/2014/EU, Euratom tanácsi rendelet 2., 6., 9., 10., 12. és 13. cikkéből, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet 2., 6., 9., 10., 11. és 17. cikkéből, valamint az Unió Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 105. cikkének (3) bekezdéséből, továbbá a 2005. április 13-i 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 220. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit annak következtében, hogy megsértette az EUMSZ 325. cikkéből, a 952/2013 rendelet 46. cikkéből, a 648/2005 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 13. cikkéből, az 1994. december 19-i 3254/1994/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 248. cikkének (1) bekezdéséből, a 952/2013 rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet 244. cikkéből, továbbá a 2009. június 25-i 2009/69/EK tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének d) pontjából, valamint 85–87. cikkéből eredő kötelezettségeit;

mivel Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága nem közölte az Európai Bizottsággal a tradicionális saját forrásokat érintő veszteségek összegének meghatározásához szükséges valamennyi információt, és a Bizottság kérésével ellentétben nem közölte a megállapított vámtartozások törléséről szóló határozatok indokolását, nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

- 2) A Bíróság a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.
- 3) A Bíróság Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát kötelezi az Európai Bizottság részéről felmerült költségek négyötödének, valamint saját költségeinek viselésére.
- 4) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeinek egyötödét.
- 5) A Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Görög Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Aláírások